

HARRIET LUMMIS SMITH

S€CR€TUL MULTUMIRII

VOLUMUL 1

Într-o dimineată de iunie, domnișoara Polly intră grăbită în bucătărie. De obicei, ea nu era niciodată grăbită: chiar se lăuda și era mândră de firea ei liniștită. Astăzi însă se grăbea.

Nancy spăla vasele și o privi mirată. Intrase la domnișoara Polly în serviciu numai de două luni, totuși observase că stăpâna sa nu se grăbea niciodată.

- Nancy!

- Poftiți conia, răspunse voioasă Nancy, ștergând înainte vasul pe care-l ținea în mână.

- Nancy! zise Domnișoara aspru, când îți vorbesc lasă orice lucru și ascultă!

Fata se roși, îi căzură vasul și șervetul din mâini, ceea ce o încurcă și mai mult.

- Da conia, am înțeles, îngăimă ea ridicând vasul de jos; dar mi-ați spus chiar dumneavoastră azi dimineată să mă grăbesc cu vasele. Stăpâna se încruntă.

- Destul Nancy, nu-ți cer nici o lămurire. Îți cer numai să mă asculți! Foarte bine, conia.

Nancy înăbuși un oftat, întrebându-se dacă vreodată va putea mulțumi pe Domnișoara. Nu fusese încă în serviciul nimănui, dar maică-sa se îmbolnăvi. Era văduvă cu trei copii mici. Nancy fusese nevoită să caute un serviciu ca să-i poată

ajuta pe ai săi. Avusese noroc de un loc bun aici, în casa aceasta mare de pe deal la o depărtare de numai 5 kilometri de satul ei. De mult auzise ea vorbindu-se de domnișoara Polly, proprietara vechiului castel din Harrington, ca de una dintre cele mai bogate persoane din oraș. Acum era de două luni la dânsa; o cunoștea ca pe o stăpână severă, care se încrunta de câte ori cădea vreun cuțit sau când se trântea vreo ușă și nu zâmbea niciodată.

- Când vei termina cu vasele, Nancy, zise Domnișoara, te vei duce să scuturi în odăița de sus de lângă pod. Vei așeza acolo un pat din cele ordinare, apoi vei mătura și vei curăți camera după ce vei scoate de acolo toate cuferile.

- Da, conia. Și unde să pun cuferile acelea?

- Pune-le în pod. Domnișoara Polly stătu puțin pe gânduri apoi zise:

- Mai bine îți spun și ție, de la început, că nepoata mea Pollyanna Whittier o să vină să locuiască aici la mine, are unsprezece ani; deci pentru ea pregătim această cameră.

- Va veni aici la noi o fetiță? Ce bine-mi pare, strigă Nancy, gândindu-se la veselie ce o răspândeau surorile ei acasă.

- Îți pare bine, dar n-am nevoie de părerea ta, răspunse Domnișoara, mă voi sili să fac să mergă totul bine, căci știu cum trebuie să mă port. Fata se roși.

- Desigur, conia, mă gândeam numai așa, că fetița v-ar înveseli zise Nancy.

- Mulțumesc, răspuse Domnișoara, nu simt această nevoie.
- Sânt sigură, conia, că veți fi bucuroasă de venirea copilei sorei dumneavoastră, mai spuse fata pentru a pregăti o mai bună primire micuței orfane. Domnișoara Polly se sculă să plece.

- Bine, bine nu prea văd pentru ce sa fiu fericită; voi crește eu copila sorei mele pentru că a făcut prostia că s-a măritat și apoi a născut-o. Oare nu se nasc pe lume destui... Dar cum am mai spus, știu cum trebuie să mă port. Ia seama să cureți bine toate colțurile, adăugă ea părăsind bucătăria.

- Da conia, răspuse Nancy oftând, apoi continuă să spele vasele înainte.

Ajunsă în camera sa, domnișoara Polly mai citi o dată scrisoarea care-i pricinuisese atâta tulburare. De două zile o primise dintr-un oraș îndepărtat, și purta această adresă:

DOMNIȘOAREI POLLY H.

Scumpă doamnă,

Cu multă părere de rău vă anunț că părintele Ioan Whittier a încetat din viață acum două săptămâni, lăsând în unna sa o copilă de unsprezece ani. N-a lăsat sârmanul nici o a vere, afară de câteva cărți, pentru că, desigur, știți, era preot la o biserică săracă și n-avea decât un salariu mizerabil. Mi se pare că era soțul defunctei dumneavoastră surori; el mi-a dat să înțeleg că nu erați tocmai în relații bune, credea totuși că de dragul surorii dumneavoastră veți primi copila s-o creșteți. De aceea îmi permit a vă scrie. Fetița va fi gata să plece, când veți primi această scrisoare și dacă dumneavoastră consimțiți a o crește. Vă rugăm foarte mult să binevoiți a ne înștiința imediat, fiindcă un domn și o doamnă de aici vor pleca într-acolo și ar aduce ei copila până la Boston, de unde ar urca-o tot ei în trenul care duce la gara dumneavoastră. Bineînțeles, veți fi înștiințată despre ziua și ora sosirii Pollyannei.

Nădăjduim să primim curând un răspuns favorabil, rămân cu respect al dumnea voastră supus,

Jeremiah O. White

Încruntând sprâncenele, domnișoara Polly împături scrisoarea și o puse iar în plic. Răspunsese în ajun că era dispusă a primi copila. Își cunoștea datoria oricât de neplăcută ar fi putut fi ea. Stând astfel cu scrisoarea în mână se întoarse cu gândul spre zilele trecute ale copilăriei...

O vedea pe sora ei Jennie, frumoasă, numai de douăzeci de ani, când stăruise în dorința ei nestrămutată de a se căsători cu tânărul John W, cu toată opoziția familiei ei. O ceruse un om bogat de care Jennie nici nu a vrut să audă.

Omul bogat avea bani mulți dar era în vârstă, pe când viitorul preot era tânăr, frumos, plin de idealuri și dragoste. Jennie îl iubea și visa un viitor din povești; deci îl alesese pe acesta ca iubitul inimii ei, se căsătorii cu el și pleacă împreună în satul îndepărtat să facă apostolat. De atunci s-a depărtat Jennie de familia ei, de atunci se făcuse ruptura între ei. Domnișoara Polly își amintea acum de toate, deși nu avea atunci decât cincisprezece ani. Familia nu mai avusese nici o legătură cu soția misionarului. Jennie scria din când în când. Botezase cu numele de Pollyanna pe ultima ei fetiță, în amintirea celor două surori: Polly și Anna. Ceilalți copii îi muriseră, scrisese ea în ultima scrisoare. Câțiva ani mai târziu, veni vestea și despre moartea lui Jennie. O scurtă scrisoare, scrisă de bietul preot, datată dintr-un oraș din vest înștiința familia despre această veste tristă. Timpul trecuse, se scurtase, și odată cu el viața își urma cursul său.

Domnișoara Polly, cu privirea pierdută în zare, se gândea la schimbările pe care i le aduseseră acești douăzeci de ani din urmă. Era acum de patruzeci de ani împliniți și singură pe lume! Tată, mamă, surori, toți muriseră. Era de multă vreme stăpâna casei și a averii lăsată de tatăl ei. Câțiva prieteni, înduioșați de viața ei singuratică, o sfătuiseră să ia în casă vreo rudă pe lângă dânsa; dar ea nu primise nici sfatul, nici părerea nimănui.

- Nu mă simt singură, zicea dânsa cu mândrie; și era atât de fericită să stea singură cu ea însăși! Mi-e dragă singurătatea și mai ales liniștea înainte de toate! Dar acum? Se sculă cu fața întunecată, cu buzele strânse. Era mulțumită că e o femeie bună, care-și cunoaște îndatoririle și că avea tăria de a le îndeplini. Dar Pollyanna!!!... ce nume ridicol!

În mica mansardă, Nancy mătura și freca de zor, mai cu seamă prin colțuri. Hărnicia și munca aceasta erau mai mult spre ușurarea tulburării ce o cuprinsese, decât pentru a înlătura murdăria. Cu toată supunerea ei sfioasă față de stăpâna sa, totuși se gândea la ea.

- Aș vrea să-i pot freca astfel și colțurile sufletului, gândea ea închiudată, dând lovituri zdravene cu peria. Multe ar fi de curățat. Auzi dumneata! Bagi o drăgălașă de fetiță în mansarda asta mizerabilă, călduroasă vara, înghețată iarna, când sunt atâtea odăi bune în casa asta mare. „Copiii nu sunt de folos pe lume”, așa zicea dânsa ieri. Hmm!... se gândea Nancy, furioasă, răsucind și storcând cârpa cu putere că o dureau degetele. Mi se pare că sunt alții mai de prisos decât copiii... Lucră cât lucră, apoi când socoti că totul e gata, se uită cu dispreț la odăița goală, pustie, curată dar săracă.

- Iată, s-a făcut partea mea, cel puțin e gata... ofta ea. Nu mai e murdărie aici, dar nici mare lucru nu este. Biata fată! frumos loc i-a mai ales!... Auzi, aici să adăpostească ea pe copila orfană, căreia îi trebuie dragostea căminului părintesc. Nancy ieși trântind ușa.

- Oh, ce-am făcut?... își mușcă buzele. Apoi cu ciudă zise:

- Atâta pagubă! O fi auzit cum am trântit-o, da, o fi auzit!

După amiază, Nancy cobora în grădină. Aici găsi pe bătrânul Tom, grădinarul, ocupat cu smulgerea buruienilor și ea îl ajută la netezirea aleilor.

- Domnule Tom, zise Nancy uitându-se înapoi, pentru ca nimeni să n-o audă. Știi dumneata că va veni să stea la noi o fetiță, nepoata domnișoarei Polly?

- Poftim? întrebă moșneagul ridicându-se cu greu.

- O fetiță va trăi cu domnișoara.

Du-te de spune gluma asta altora, bombăni Tom, neîncrezător. De ce nu-mi spui că soarele o să apună mâine la răsărit?

- E așa cum ți-o spun, mi-a spus chiar cucoana, întări Nancy. E nepoțica doamnei și are unsprezece ani.

Bătrânul grădinar rămase cu gura căscată.

- Ia stai... n-o fi... și deodată o lumină duioasă învioră ochii săi tulburi. Nu-mi pare cu puțință, dar așa trebuie să fie... fetița domnișoarei Jennie, căci numai dânsa s-a măritat. Desigur Nancy, e fără îndoială fetița domnișoarei Jennie. Doamne, Dumnezeule! Nu-mi vine să cred că ochii mei bătrâni vor vedea și această minune!

- Cine a fost Jennie?

- Era un înger, coborât de-a dreptul din Cer, răspunse omul cu evlavie; dar, pentru bătrânul meu stăpân și soția sa, era fiica cea mai mare. Avea douăzeci de ani, când s-a măritat și a plecat de aici. Sânt mulți ani de atunci. Am auzit povestindu-se că toți copiii ei muriseră, afară de ultima, aceea desigur, este fetița care vine acum.

- Ea are unsprezece ani.

- Așa este, desigur, zise bătrânul dând din cap.

- Va locui în mansardă, mititica! Rușine să-i fie conitei! zise Nancy furioasă, uitându-se îndărăt spre casă.

Bătrânul Tom se posomori dar după un timp zâmbi ciudat.

- Mă întreb ce are să facă domnișoara Polly cu un copil în casă, spuse el.

- Hmm! Eu mă întreb ce va face copila cu Domnișoara în casă, adăugă Nancy.

Bătrânul râse.

- Mă tem că nu prea ți-e dragă stăpâna noastră, mormăi el.

- Dar cine poate s-o iubească, zise Nancy cu dispreț.

Bătrânul Tom avea iar un zâmbet ciudat. Se aplecă peste straturi și începu a plivi.

- Cred că n-ai auzit niciodată vorbindu-se de romanul domnișoarei Polly! spuse el încet.

- Un roman! dânsa? Nu, sunt sigură că nimeni n-a auzit așa ceva.

- Ba da, multă lume a auzit, răspunse moșneagul; logodnicul ei de odinioară trăiește încă, chiar în acest oraș.

- Cine e?

- Nu pot să-ți spun.

Bătrânul se ridică, ochii lui albaștri priveau spre casă, cu o mândrie cinstită de servitor credincios al familiei pe care o slujea și o iubea de atâția amari de ani.

- Dar nu-mi pare cu puțință să fi fost dânsa iubită vreodată, întâri Nancy.

Bătrânul Tom dădu din cap.

- Dumneata n-o cunoști pe domnișoara noastră cum o cunosc eu; a fost foarte frumoasă și ar fi și acum dacă ar vrea.

- Frumoasă! Domnișoara Polly?

- Da... Dacă ar vrea să-și lase părul puțin mai liber ca altădată și dacă s-ar îmbrăca frumos, cu rochii albe, cu broderii, cu dantele, ai vedea atunci cât ar fi de frumoasă; căci domnișoara Polly nu e bătrână, Nancy.

- Oare, așa să fie? Oricum, a izbutit de minune să pară bătrână, răspunse Nancy, strâmbându-se.

- Da, știu, asta a început de când a avut o neînțelegere cu logodnicul ei și de atunci ai crede că un viermie îi roade inima și că se hrănește cu scai, atât e de acră și de înțepată.

- O! da, chiar așa, declară Nancy.

- Oricum te-ai lua cu dânsa, nu ajungi niciodată să-i intri în voie; pentru nimic în lume n-aș mai sta aici, de n-ar fi nevoile celor de acasă. Dar într-o bună zi o să-mi dau drumul, o să-mi revărs în gura mare tot năduful și în ziua aceea va fi bineînțeleas adio pentru mine.

Bătrânul Tom clătina iar din cap.

- Știu, e adevărat că am simțit și eu odată ca dumneata, dar nu-i așa, crede-mă, nu-i bine să n-ai răbdare. Și iar se aplecă și-și reluă lucrul.

- Nancy! Strigă o voce ascuțită și poruncitoare.

- Îndată conșiță, bâlbâi Nancy, repezindu-se spre casă.

În sfârșit, veni telegrama care anunța sosirea Pollyannei pentru ziua următoare, 25 iunie, la ora patru. Domnișoara Polly citi telegrama, încrunta sprâncenele și se urcă la mansardă. Se uită de jur împrejur cu fața posomorâtă. Cămăruța avea un pat mic, bine făcut de Nina, două scaune cu speteze tari, un spălător, nici o oglindă și o masuță mică. Nu erau perdele la ferestre, nici tablouri pe pereți. Toată ziua soarele își trimisese razele fierbinți pe tinicheaua acoperișului, astfel că odăița era parcă o baie turcească. Ferestrele erau închise și nu aveau transperante. O muscă mare bâzâia turbata de sus până jos pe geamuri, încercând să scape și să-și reia libertatea în grădină. Domnișoara Polly strivi musca și o aruncă pe fereastră afară. Mai îndreptă un scaun, se încruntă iar și părăsi camera. Trecând prin fața bucătăriei, se opri pe pragul ei și zise Nancyei:

- Am găsit o muscă în camera de sus. Desigur că ferestrele au fost deschise. Am comandat site, însă până vor veni, te rog, ferestrele să rămână

închise. Nepoata mea sosește mâine la patru, deci să te duci la gară ca s-o primești. Timotei va lua trăsura deschisă și vă va aduce. Telegrama zice: „păr blond, rochie subțire cu pătrățele roșii și pălărie de paie”. Atâta știu, dar ajunge ca s-o recunoști.

- Bine, conită, dar... dumneavoastră?

Domnișoara Polly răspunse aspru:

- Nu, eu nu voi merge, nu e nevoie. Asta e tot ce am să-ți spun, și plecă fiind încredințată că totul este bine pregătit pentru sosirea nepoatei sale.

Nancy aruncă cu ciudă mașina de călcat peste șervetul întins pe masă.

- Păr blond, rochie subțire cu pătrățele roșii, pălărie de paie, e tot ce știe! Mie mi-ar fi rușine să primesc astfel pe nepoata mea orfană, care vine din așa depărtări.

În ziua următoare, la ora patru fără douăzeci de minute, Timotei și Nancy se duceau cu trăsura la gară. Timotei era fiul bătrânului Tom. Se spunea că, dacă Tom era mâna dreaptă a domnișoarei Polly, Timotei era mâna ei stângă. Era un băiat frumos, înzestrat cu minte și înțelepciune. Deși numai de puțin timp în casă, Nancy se și împrietenise cu el. Astăzi era prea pătrunsă de misiunea ei pentru a fi guralivă ca de obicei, așa că ajunseseră în tăcere la gară. Repeta mereu în sine: „păr blond, rochie subțire cu pătrățele roșii, pălărie de paie” și se tot întreba:

- Ce fel de copilă va fi oare această Pollyanna?

- Dacă ar fi o copilă mai liniștită, mai cununie și să nu trântască ușile și cuțitele, zise ea lui Timotei care o urmase pe peronul gării.

- Dacă nu va fi astfel, cine știe ce ne vom face cu toții? zise Timotei. Închipuiește-ți pe domnișoara Polly cu o fetiță neastâmpărată și zgomotoasă!

- Vai! Auzi, fluieră trenul! Timotei, nu găsești că e foarte urât din partea ei să mă trimită pe mine, în loc să vină dânsa? mai zise Nancy, grăbindu-se spre a putea vedea mai bine toți călătorii ce coborau în acea mică stație.

Nu trecu mult și zări o fetiță slabă, îmbrăcată într-o rochiță subțire cu pătrățele roșii, cu două codițe frumoase de păr blond ce-i cădeau pe spate. Se întorcea în dreapta și în stânga, căutând parcă pe cineva. Nancy recunoscuse imediat copila, dar genunchii îi tremurau și nu se hotăra să înainteze; lăsă să treacă câteva secunde până o întâmpină. Fetița era singură când se apropie Nancy de ea.

- Dumneata ești domnișoara Pollyanna?

Deodată se simți înăbușită de două brațe, care se înlănțuiră în jurul gâtului ei.

- Ah! sunt atât de mulțumită, mulțumită, mulțumită de a te vedea, îi șopti o voce înduioșată la ureche. Eu sunt Pollyanna și mă simt atât de fericită că ai venit să mă primești.

- Adevărat? bălbâi Nancy, mirându-se cum putuse Pollyanna s-o recunoască. Adevărat? repetă ea încercând să-i îndrepte pălăria căzută pe spate.

- Ah! da, și m-am întrebat tot drumul cu cine vei fi semănând, strigă fetița topăind ușor și examinând pe Nancy din cap pâna-n picioare. Și acum știu și sunt mulțumită, că ești așa cum te văd.

Nancy era foarte bucuroasă când se apropie Timotei, căci vorbele Pollyannei o uluiau cu totul.

- Iată pe Timotei. Aveți desigur bagaje, spuse ea încurcată.

- Da, am o ladă, spuse Pollyanna apăsător. Am primit-o nouă de tot. Doamnele de la Asistența Socială au cumpărat-o anume pentru mine. Nu e așa că e foarte drăguț din partea lor? Dar îmi pare rău că pentru aceasta nu mai pot să cumpere covorul de care are nevoie biserica. Aici în sacul meu, am o hârtie care după spusele domnului care m-a adus până aici trebuie să fie un cec, am să ți-l dau duminică înainte de a-mi deschide lada. Știi că domni Gray care m-au însoțit sunt verii soției diaconului Carr! Am călătorit cu dânsii; sunt atât de plăcuți amândoi.

- Iată-l, zise ea, arătând cecul după ce scormoni în sac.

Nancy răsuflă din greu. Simțea că e ceva ce trebuie să fie lămurit. Aruncă o privire spre Timotei, dar el se uita în altă parte. Toți trei pleacă, în fine, cu lada legată dinapoia trăsurii. Pollyanna stătea bine așezată între Nancy și Timotei. Tot drumul fetița nu încetă cu întrebările ei și cu tot felul de observații, încât Nancy abia putea să-i răspundă.

- Iată-ne porniți. E departe de aici? Cât e de frumos! Îmi place atât de mult să merg cu trăsura! strigă Pollyanna când aceasta se puse în mișcare. Nu face nimic, dacă e aproape, cu atât mai bine, voi fi și mai mulțumită să ajung curând. Știam eu că e foarte frumos aici, mi-a povestit tată. Se opri cu vocea schimbată într-un suspin. Nancy o privi cu sfială și văzu că bărbia îi tremura și că ochii îi erau plini de lacrimi, dar după un timp fetița urmă ridicându-și capul și stăpânindu-și durerea amintirilor:

- Tata mi-a povestit totul, căci el nu uitase locurile unde copilărise. A, și ar fi trebuit mai întâi să vă explic ce mi-a spus doamna care m-a însoțit, despre rochia aceasta cu pătrățele roșii, adică pentru ce nu sunt îmbrăcată în haine de doliu. Ea mi-a spus că, desigur, vă veți mira de aceasta. Dar nu era nici o haină neagră, în ultimul transport de ajutoare, afară de o bluză de catifea pe care soția diaconului n-a găsit-o potrivită pentru mine, de altfel era găurită la amândouă coatele. Unele din doamnele de la Asistență vroiau să-mi cumpere o rochie și o pălărie neagră, iar celelalte socoteau că banii aceia trebuiau mai bine folosiți la cumpărarea unui covor roșu pentru biserică.

- Doamna White a spus că e bine așa, căci nu-i plac copiii îmbrăcați în negru, adică vreau să zic că-i sunt dragi copiii, dar nu cu haine negre. Pollyanna se opri, răsuflă, iar Nancy profitând de această tăcere zise:

- Sânt sigură că totul va merge bine.

- Și eu sunt mulțumită că vorbești astfel, sunt de părerea duminică, zise Pollyanna, cu glasul iar schimbat. Eu aș fi fost mulțumită să fiu în doliu.

- Mulțumită? exclamă Nancy mirată.

- Da! Tata s-a dus în Cer la mama și la ceilalți copii. El mi-a spus că trebuie să fiu mulțumită de aceasta. Totuși mi-a fost destul de greu să mă mulțumesc pentru că eram atât de singură și mă gândeam ce bine era de rămânea el lângă mine, deoarece mama și cu ceilalți au pe Dumnezeu și îngerii din Cer, pe când eu am numai pe doamnele de la Asistență. Dar acum sunt sigură că îmi va fi mai ușor, pentru că te am pe dumneata, tanti Polly! Sânt atât de mulțumită că te am.

Compasiunea ce o simțea Nancy pentru biata fetiță orfană se schimbă deodată în groază.

- Oh! dar... te înșeli grozav, scumpă copilă, spuse ea tulburată. Eu nu sunt decât Nancy, nu sunt deloc tanti Polly a dumitale.

- Dumneata... dumneata nu ești mătușa mea? îngână copila cu totul neliniștită.

- Nu. Nu sunt decât fata din casă. Niciodată n-aș fi crezul că mă vei lua drept dânsa. Nu seamăn deloc, dar absolut deloc cu...

Timotei fluieră încetișor, dar Nancy era prea tulburată pentru a observa veselia ce strălucea în ochii lui.

- Dar cine ești? întrebă Pollyanna; nu semeni nici cu doamnele de la Asistență.

De data aceasta, Timotei izbucni în râs.

Sunt Nancy, servitoarea. Eu fac la castel toată treaba, în afară de spălatul și călcatul rufelor prea grele; d-na Durgin face aceasta.

- Dar acolo este tanti Polly? întrebă copila cu grijă.

- Da, este acolo, declară Timotei. Fetița păru ușurată.

- Ah! atunci e bine.

Urmă o scurtă tăcere, iar în urmă ea zise cu veselie:

- Și știți ceva?... Sunt, totuși, mulțumită că n-a venit ea să mă întâmpine la gară, pentru că astfel voi avea o nouă mulțumire, aceea de a cunoaște pe mătușa, după ce am avut una la sosire, cunoscându-vă pe dumneavoastră.

Nancy se roși. Timotei o privi cu un zâmbet vesel.

- Iată ce drăgălășenie ne spune drăguța, de ce nu-i mulțumești pentru vorbele ei atât de măgulitoare.

- Eu mă gândeam la domnișoara Polly, șopti Nancy.

Pollyanna oftă de mulțumire.

- Și eu doresc foarte mult s-o văd; e singura mea mătușă și n-o cunosc încă!... Tata mi-a vorbit de ea. Mi-a spus că trăiește într-o casă mare și frumoasă în vârful unui deal.

- Așa e, zise Nancy, poți s-o vezi; e casa aceea mare albă, cu obloane verzi, acolo sus.

- Ah! ce frumoasă e! ce copaci înalți și ce splendidă pajiște o înconjoară! Niciodată n-am văzut așa ceva. Nancy, tanti Polly este bogată?

- Da, domnișoară Pollyanna.

- Ah! Ce mulțumită sunt. Trebuie să fie minunat să ai bani mulți! Nu cunosc decât pe d-na și d-l White care au destui bani. Ei au covoare în toate camerele și mănâncă înghețată în fiecare duminică. Are și tanti Polly înghețată duminică?

Nancy dădu din cap, mușcându-și buzele și întâlni ochii râzători ai lui Timotei.

- Nu, domnișoară Pollyanna. Nu cred să-i placă mătușii dumitale înghețata; cel puțin niciodată n-am văzut înghețată pe masa dânzei. Fața Pollyannei se întunecă.

- Ce spui? asta mă cam supără. Nu înțeleg, să nu-i placă cuiva înghețata? Totuși pot fi mulțumită și așa. deoarece înghețata pe care n-o mănânci nu poate să-ți dea dureri de stomac, ca aceea de la d-na White; adică vreau să spun că i-a făcul rău ei, dar eu am mâncat tară să am nimic.

- Dar tanti Polly are covoare frumoase?

- Da, are multe.

- în fiecare cameră?

- Aproape în fiecare, răspunse Nancy cu gândul la mansardă, unde nu se afla nici un covoraș, cât de mic.

- Sânt atât de mulțumită, striga Pollyanna cu bucurie. Îmi plac atât de mult covoarele. La noi acasă nu erau decât două mici, în fața paturilor, venite într-un pachet cu ajutoare, însă unul avea pete de cerneală. D-na White avea covoare și tablouri frumoase cu trandafiri și fetițe îngenuncheate, și o pisică, și niște mielusei, un leu mare... dar leul nu stă împreună cu mieluseii. Știți... Biblia spune că o să se întâmple odată și asta, că vor paște împreună miei cu lei, dar... mai e mult până atunci. Vă plac mult tablourile?

- Nu știu, răspunse Nancy cu glas stins...

- Mie tare-mi plac. Noi nu avem nici unul acasă pentru că nu sosesc multe în pachetele cu ajutoare. Totuși au venit odată două, din care unul era atât de frumos, încât tata l-a vândut pentru a-mi cumpăra pantofi, iar celălalt era într-o stare așa de proastă că s-a făcut țandări când a vrut tata să-l agate de perete... adică înțelegi, sticla care-l acoperea. Și eu am plâns... Dar acum sunt mulțumită că n-am asemenea lucruri frumoase, pentru că mă voi bucura cu atât mai mult de ale lui tanti Polly, cu cât n-am fost obișnuită cu ele. Tot astfel a sosit într-un pachet o provizie de panglici foarte urâte... cafenii, vechi...

- Ah! Ce splendidă casă! strigă ea însuflețită când intră pe aleea principală a castelului.

În timp ce Timotei descărca bagajul, Nancy îi spuse la ureche:

- Să nu-mi mai spună nimeni de acum să părăsesc casa asta, căci nimeni nu m-ar îndupleca să plec.

- Să pleci?!... dar nici eu n-aș voi așa ceva; o să ne fie copilita asta o bună distracție și va fi mult mai bine. .

- Distracție?... Plăcere?... zise Nancy indignată, cam știu eu de pe acum ce fel de plăcere va fi pentru fetița aceasta drăguță traiul cu stăpâna

noastră. Să-mi închipui că ea sărăcuța va avea nevoie de mine câteodată. Voi rămâne aici pentru ea, da, Timotei, pentru ea, zise Nancy deschizând ușa Pollyannei.

Domnișoara Polly nici nu se sculă pentru a-și primi nepoțica. Ridică numai ochii de pe carte când se iviră în ușa salonului Nancy cu fetița. Ii întinse o mână pe ale cărei degete parcă sta scris cu litere mari: DATORIE.

- Bună ziua, Pollyanna. Ce mai faci? Eu... N-apucă să spună mai multe, căci Pollyanna se repezise aruncându-se vijeliosă în brațele ei!...

- Ah! tanti Polly, tanti Polly, nu știu să-ți spun cât sunt de bucuroasă că mi-ai dat voie să vin aici să trăiesc lângă dumneata, spunea ea suspinând. Nu-ți poți închipui cât e de dulce de a te avea pe dumneata și pe Nancy în locul doamnelor de la Asistență.

- Se prea poate, dar n-am plăcere să cunosc acele doamne, răspunse domnișoara Polly rece, încercând a se smulge din brațele copilei și aruncând priviri furioase Nancyei, rămasă cam încremenită în pragul ușii.

- Mulțumesc Nancy, poți să pleci. Pollyanna, te rog șezi cum se cuvine. N-am putut încă vedea cu cine semeni.

Pollyanna se retrase îndărăt, râzând uluită.

- E adevărat, dar vezi dumneata, nu sunt tocmai frumoasă din cauza pistruiilor! Ah!... și trebuie să-ți vorbesc de rochia mea cu pătrățele roșii și de bluza cea de catifea ruptă-n coate. Am povestit pe drum Nancyei... tata spunea...

- Da, însă eu te poftesc să nu te mai gândești la ce spunea tatăl dumitale!... îi tăie vorba domnișoara Polly răstită. Ai, desigur, o ladă?

- Da, tanti Polly. Doamnele de la Asistență mi-au dat un cuțar frumos. Nu este mare lucru în el, căci misiunea n-a primit multe haine de copii în ultimul timp; totuși sunt în el toate cărțile tatii... și d-na White a zis că trebuie să le iau cu mine. Știi dumneata, tata...

- Pollyanna! o întrerupse din nou cu asprime mătușa, este un lucru pe care doresc să-l înțelegi odată pentru totdeauna. Eu nu vreau să-mi vorbești niciodată de tatăl tău.

Fetița își ținu răsufarea tremurând toată.

- Tanti Polly, vreau să spun..., se opri neîndrăznind să continue, și mătușa se folosi de aceasta pentru a-i zice:

- Să ne urcăm în camera ta, unde trebuie să fie bagajul, căci i-am spus lui Timotei să-l ducă acolo. Poți să vii cu mine, Pollyanna.

Fără a spune un cuvânt, Pollyanna se întoarse și urmă pe mătușa ei. Ochii erau plini de lacrimi, totuși ea ridică sus căpșorul, curajoasă

- La unna urmei, sunt mulțumită că nu voiește să-i vorbesc de tata, gândea Pollyanna. Voi fi poate mai puțin mâhnită dacă nu voi mai vorbi de el.

Poate chiar pentru asta m-a oprit dânsa de a-i mai pomeni numele, și convinsă iarăși de bunătatea mătușii își înghiți lacrimile, privind cu băgare de seamă totul în jurul ei.

Acum urcau scările. Înaintea ei, rochia de mătase neagră a mătușii fășăia plăcut. În urma ei, printr-o ușa deschisă, văzu covoare viu colorate și scaune acoperite cu mătăsuri. Sub picioarele ei se întindea un covor minunat, moale și plăcut ca mușchiul din pădure. În toate părțile, auriul ramelor de la tablouri, luminate de razele soarelui ce se strecura prin perdelele de dantela, îi lua ochii.

- Ah! tanti Polly, strigă fetița extaziată, ce splendidă casă! Ce bucuroasă trebuie să fii că ai atâtea bogății!...

- Pollyanna! răspunse mătușa când ajunseră sus, sunt foarte mirată de vorbele tale!...

- De ce tanti Polly? Nu ești oare bogată? întrebă Pollyanna.

- Desigur, dar nu sunt în stare să fiu mândră pentru darurile care a găsit Dumnezeu de cuviință să mi le hărăzească, declară domnișoara Polly; apoi se întoarse, străbătu vestibulul și ajunse la scara ce ducea la pod. Era acum foarte mulțumită că alesese mansarda aceea pentru copilă. Primul ei gând fusese s-o izoleze cât mai departe de ea, și totodată să ferească mobilele de preț de zburdălnicia copilei. Pentru că se arătase vanitoasă atât de timpuriu, era foarte nimerit ca mansarda ce i-o destinase să fie cât se poate de simplă și lipsită de orice ornament, se gândi ea.

Pollyanna, cu pași mărunți, mergea grăbită în urma mătușii. Ochii ei mari, albaștri, priveau în toate părțile pentru a nu scăpa nimic din vedere. Minte ei se trudea căutând a ghici după care din ușile acestea fermecate se găsea oare odaia ei... scumpa și frumoasa ei odăiță împodobită cu perdele, cu covoare și cu tablouri?! Domnișoara Polly deschise o ușă și mai urcă o scară. Aici nu mai era nimic de admirat; pereții goi peste tot, spații mari întunecoase până-n colțurile îndepărtate, unde acoperișul atingea aproape podelele și unde, ici colo, se. înșirau unele peste altele nenumărate cufere și cartoane. Aerul era greu și înăbușitor. Inconștient, Pollyanna a ridicat capul pentru a putea respira și văzu pe domnișoara Polly deschizând o ușă pe dreapta.

- Pollyanna, iată-ți camera și cufărul tău pe care ți l-a și adus aici! Cheia e la tine?

Pollyanna făcu un semn afirmativ din cap, fără a putea spune un cuvânt. Ochii ei mari se uitau cu groază. Mătușa ei se încruntă.

- Pollyanna, când îți pun o întrebare, doresc să-mi răspunzi tare, nu să faci semn cu capul.

- Da, tanti Polly.

- Bine. Cred că vei găsi aici tot ce-ți trebuie, adăugă dânsa aruncând o privire spre cana cu apă, și spre prosoapele bine întinse deasupra spălătorului. Voi trimite pe Nancy să-ți ajute să descui cufărul. Să știi că luăm masa la șase, zise ea părăsind mansarda.

După plecarea mătușii ei, fetița rămase un moment nemișcată, apoi își aruncă privirile pe podelele goale, pe pereți, pe ferestrele fără perdele, și le opri în fine pe cufărașul ei, care mai deunăzi se afla încă în camera mică din satul îndepărtat; se duse împleticindu-se până la el și căzu în genunchi, acoperindu-și fața cu amândouă mânuțele. Așa o găsi Nancy câteva minute mai târziu.

- Lasă, lasă, fetiță scumpă, săraca de tine, o mângâie ea, așezându-se jos pe podea lângă Pollyanna, luând-o ușor în brațe. S-a întâmplat exact cum spuneam, n-am scăpat de ce mi-a fost frică.

Pollyanna dădea din cap.

- Sânt atât de nerecunoscătoare și rea, grozav de rea. Nu pot să înțeleg de ce Dumnezeu și îngerii Lui au mai multă nevoie de tata decât de mine!

- Lasă, lasă fetiță. Dă-mi cheia, și într-o clipă vom despacheta.

Pollyanna întinse cheia, tristă și pe gânduri.

- Nu sunt prea multe haine acolo, spuse ea încet.

- Cu atât mai bine, le vom așeza la loc mai repede, îi răspunse

Nancy.

Un zâmbet satisfăcut lumină față Pollyannei.

- Exact așa este, pot să fiu mulțumită, nu e așa?

- Bineînțeles, răspunse Nancy, puțin confuză.

Nancy scoase repede cărțile, lenjeria cârpită și rochițele vechi și urâte. Pollyanna zâmbi încurajată acum. Nancy a ajutat-o să așeze hainele în dulap, lenjeria în sertare și cărțile pe masă.

- De acum, cămăruța mea va fi foarte frumoasă; ce zici Nancy?

Nancy nu a răspuns; părea preocupată, cu capul aplecat peste cufăr. Pollyanna privea la pereții goi.

- Sunt chiar mulțumită că n-am oglinda aici; cel puțin nu-mi voi mai vedea pistruii pe obraz. Deodată Pollyanna strigă veselă și bătu din palme, uitându-se pe fereastră.

Oh, Nancy, eu nu am mai văzut o astfel de frumusețe. Ce peisaj încântător! Ce copaci frumoși! Căsuțele albe, clopotnița bisericii, apa care curge la vale și strălucește ca argintul la razele soarelui. Drept să-ți spun, aici nu e nevoie de tablouri. Ce mulțumită sunt că mi s-a dat mansarda aceasta.

Nancy plângea. Mirată, Pollyanna se apropie imediat de ea și o întrebă:

- Ce e Nancy? De ce plângi? Nu cumva mansarda asta era a ta?

- Mansarda mea? strigă Nancy, în timp ce-și ștergea lacrimile. Ce îngeraș ești. Auzi, sună mătușa ta!

Nancy sări în picioare și cobora zgomotos pe scări. Pollyanna rămasă singură, se întoarse spre „tabloul” ei admirând peisajul încântător de la fereastră. Deschise fereastra încet, încet de tot, și aplecată afară respiră adânc aerul curat și răcoritor din grădină. Deschise și a doua fereastră. O musca mare zbură pe lângă

obrazul ei, bâzâind, urmată de a doua, a treia și multe altele. Pollyanna nu le-a băgat în seamă; descoperise chiar lângă fereastra ei un copac uriaș care-și întindea crengile ca niște brațe gata să o strângă cu drag. Deodată izbucni în râs.

- Cred că pot să ajung, și imediat s-a suit pe marginea ferestrei, a apucat creanga cea mai apropiată, s-a agățat, și cu încredere și-a făcut vânt. Ca o maimuță, a coborât din creangă în creangă. Săritura de acolo până jos era ceva mai grea, dar ținându-și respirația, s-a agățat cu brațele de ultima creangă, apoi a sărit. S-a ridicat imediat și a privit în jurul ei. Se afla în spatele casei. Acolo era o grădină mare, unde lucra un bătrân. Dincolo de grădină o cărare mică ducea spre câmpii până în deal sus, în vârful căruia strălucea un brad singuratic, în tovărășia unei stânci. Acum Pollyanna mai avea o singură dorință; să ajungă în vârful acelei stânci! Alergă cu grijă, înconjurând grădina, făcându-și drum printre straturi; abia mai răsufla când ajunse la cărarea care șerpuia peste câmpie. Acum începu urcușul. Distanța însă până la stâncă parcă era tot mai mare.

Peste cincisprezece minute, ceasul cel mare din hol, indica ora șase. La ultimul semnal, Nancy sună clopoțelul pentru a anunța timpul mesei. Trecură unu, două, trei minute. Domnișoara Polly se încruntă și bătău din picior.

- Nancy, nepoala mea a întârziat. Nu vreau ca tu s-o chemi, adăugă ea cu severitate. I-am spus la ce oră servim masa, și nu are decât să vină. Ja timp și să se comporte cuviincios. Trebuie să se învețe cu disciplina de la început. Când va veni, să-i dai numai pâine și lapte, la bucătărie.

-Da.

Imediat după masă Nancy a fugit la mansardă. Deschise ușa încetișor.

- Unde ești? Unde te ascunzi? O căuta în dulap, sub pat și chiar în cufăr. Cobora și fugi la grădinarul bătrân.

- Domnule Tom, Domnule Tom, a plecat fetița noastră!

- A plecat? Unde, în cer? întrebă el, îndreptându-și privirile spre cerul înroșit de razele asfințitului. Mi se pare că s-a dus cât mai aproape de cer, zise el, arătând cu degetul spre vârful stâncii spre o formă subțirică și sprintenă de fetiță.

- Slavă Domnului că nu s-a dus în cer, exclamă Nancy. Spune-i stăpânei că am plecat la plimbare, striga ea, îndreptându-se pe cărarea care duce spre câmpii.

De ce mă sperii Pollyanna, spuse Nancy, gâfâind și grăbindu-se spre stâncă.

Pollyanna se așeza jos cu părere de rău.

- Îmi pare rău dacă te-am speriat. Nu trebuie să-ți fie frică niciodată. Tata și doamnele de la Asociație se speriau și ei când întârziam, dar de fiecare dată mă întorceam cu bine.

- Dar nu te-a văzut nimeni că ai plecat, spunea Nancy, în timp ce cobora de mână cu Pollyanna. Pe unde ai fugit? Ai coborât pe acoperiș?

- Am ieșit pe fereastră și am coborât pe crengile copacului.

- Dacă mătușa ta ar ști asta, ce-ar face?

- Ei bine, am să-i povestesc eu despre această aventură și atunci ai să vezi ce va face.

- Nu,... Doamne ferește, să nu-i spui nimic.

- Dar de ce? Crezi că-i îngrijorată? zise Pollyanna puțin cam tulburată.

- Hai, trebuie să ne grăbim, mai am de spălat vasele.

- Îți voi ajuta și eu, o asigură Pollyanna.

Cerul se întunecă repede. Pollyanna se sprijinea tot mai mult de brațul prietenei sale.

- Acum mă bucur că te-ai speriat și m-ai căutat. Dacă nu te speriai nu veneai după mine.

- Săraca de tine, ți-o fi și foame. Dar să știi că nu mi se îngăduie să-ți dau să mănânci altceva decât pâine cu lapte. Mătușa ta s-a supărat că nu ai venit la timp la masă.

- Dar cum puteam fi la timp la masă, dacă am fost sus pe stâncă?

- Da, dar dânsa nu știe unde ai fost.

- Mie îmi pare bine că trebuie să mănânc la bucătărie pâine cu lapte. Nu îmi este greu să mă mulțumesc cu alimente bune.

- Văd că te mulțumești repede cu orice! răspunse Nancy oftând.

- Asta se datorează **„Jocului meu de mulțumire”**. Este un joc pe care l-am învățat de la tata, și e minunat, răspunse Pollyanna. De când eram mică m-am jucat acest joc mereu cu tata: **Să găsești ceva cure să îți producă bucurie în orice împrejurare**. Acest joc l-am început când am primit niște cârje într-un pachet. Eu îmi doream o păpușă și am primit o pereche de cârje. Tata mi-a spus să mă bucur că nu am nevoie de ele. E minunat lucrul acesta, spunea Pollyanna cu entuziasm. De atunci ne-am jucat întotdeauna împreună. Cu cât era mai greu, cu atât ne plăcea mai mult. Dar câteodată e cât se poate de greu. Așa s-a întâmplat când tata și mama m-au părăsit și au plecat în Cer. A fost cumplit de greu când am rămas singură pe lume. Încercam mereu să mă joc **„jocul mulțumirii”** și simțeam că nu mai pot. Dar când cauți lucruri bune și frumoase uiți pe cele rele și urâte. Nu-i așa Nancy, mă-nțelegi? De obicei acest joc nu îmi ia mult timp pentm că am experiență, oftă Pollyanna. Deseori găsesc lucruri bune și plăcute chiar fără să fac mult efort. Atât de mult îi plăcea lui tata acest joc, adăugă ea cu glas tremurat. Poate mă voi juca împreună și cu tanti Polly, continuă ea dusă pe gânduri;

- Pollyanna, eu îți promit că am să mă joc cu tine. Nu prea am experiența jocurilor, dar am să încerc.

- Ce bună ești Nancy! O să fie așa de interesant, o să vezi, spunea Pollyanna în timp ce o îmbrățișa pe Nancy.

Ajunsă la bucătărie, Pollyanna mănca cu poftă pâinea și laptele, apoi plecă s-o caute pe mătușa ei. O găsi citind. Domnișoara Polly o privi foarte rece.

- Ai mâncat Pollyanna?

- Da, mulțumesc tanti Polly.

- Sânt foarte supărată că a trebuit să te pedepsesc să mănânci la bucătărie, din prima zi.

- Oh, dar eu sunt mulțumită, pentru că îmi place pâinea și laptele, și îmi face plăcere să stau cu Nancy la bucătărie. Să nu te superi, tanti Polly.

- Pollyanna, e târziu, e timpul să te culci. Ai avut o zi obositoare, iar mâine vom fi ocupate cu hainele tale. Dimineața servim micul dejun la ora șapte și te rog să vii la timp. Noapte bună.

Pollyanna se apropie de mătușa ei, o îmbrățișă și o sărută cu căldură.

- Noapte buna, tanti Polly. Am fost atât de bucuroasă și mulțumită până acum. Sânt sigură că o să-mi placă să locuiesc aici.

Ce fetiță extraordinară, se gândi Polly, e mulțumită că am pedepsit-o, e bucuroasă să trăiască aici la mine în casă. Nedumerită de atitudinea fetiței, Polly continuă să citească.

Sus în mansardă Pollyanna suspina dureros în așternutul ei.

- Tată! Tu care ești acum cu îngerii, vezi că nu pot să mă joc în acest moment, dar sunt sigură că nici tu nu ai avea de ce să te bucuri dacă ar trebui să dormi singur aici, în întuneric. Dacă ar îi cu mine aici măcar Nancy, sau tanti Polly, sau o doamnă de la Asociație, tot ar ti mai ușor.

Jos în bucătărie, Nancy spăla vasele, frecând cu toată puterea și murmurând printre dinți:

- E de-ajuns să te bucuri când primești o pereche de cârje în locul unei păpuși!... Jocul acesta este protecția ei în timpul necazului. Voi fi atenta să mă joc cu ea acest joc, numai să pot să-i fac plăcere și bucurie.

A doua zi dimineață, aproape de ora șapte, Pollyanna privea cerul senin și albastru. Cămaruța ei parcă era alta, mai frumoasă, plină de aer curat. Afară păsările ciripeau voioase, și Pollyanna alergă la fereastră pentru a le privi.

Mătușa ei era în grădină lângă trandafiri. Coborâ repede pe scări, lăsând toate ușile deschise, alergând prin hol și fugi repede în grădină.

- Tanti Polly, tanti Polly, sunt atât de bucuroasă în dimineața aceasta!

- Pollyanna, dar tu nu obișnuiești să spui „bună dimineața”?, o întrebă, vădit nemulțumită și cu asprime în glas, mătușa.

- Pe persoanele pe care le cunosc și le iubesc le sărut pentru că mă bucur. Ești mătușa mea bună, de aceea am alergat aici ca să te sărut.

Bătrânul grădinar se întoarse mirat spre ea.

- Pollyanna, stai puțin, eu... Tom, cred că ai înțeles în ce privește acești trandafiri, i se adresa cu asprime, grădinarului, domnișoara Polly, apoi plecă grăbită.

- Domnule Tom, lucrezi aici în grădină mereu? întrebă Pollyanna cu multă curiozitate.

Bătrânul se întoarse spre ea, buzele îi tremurau, iar ochii îi erau plini de lacrimi.

- Da, eu sunt bătrânul Tom. grădinarul, zise, și cu mâna-i tremurândă o mângâie pe Pollyanna pe părul ei blond. Semenii așa de mult cu mama ta. Am cunoscut-o când era mai mică decât tine, lucram pe atunci aici în grădină.

- Ai cunoscut-o pe mama mea? Te rog mult vorbește-mi despre ea! Entuziasmată, Pollyanna sări pe cărarea noroioasă lângă bătrânul grădinar. Dar, dintr-o dată, se auzi clopoțelul sunând. Nancy ieși strigând:

- Pollyanna, clopoțelul te cheamă la masă. Te rog să ții minte, să vii repede orice ai face și oriunde ai fi, când auzi clopoțelul sunând să vii înăuntru.

Domnișoara Polly stătea în sufragerie, tăcută, urmărind niște muște:

- Nancy, pe unde au intrat muștele acestea?

- Nu știu, în bucătărie nu am văzut nici o muscă.

- Azi de dimineață erau multe muște pe scări. Probabil sunt muștele mele, tanti Polly.

- Nancy, ieși repede din sufragerie, ia și prăjiturile. „*Muștele tale*” strigă mătușa. Ce vrei să spui? De unde vin ele?

- Cred că au venit de-afară pe fereastră. Am văzut câteva intrând.

- Le-ai văzut? Ai deschis ferestrele care nu au obloanele de sârmă. Nancy, pune pe masă clătitele și du-te imediat în camera Pollyannei și închide ferestrele și ușile de acolo. Muștele nu sunt numai murdare și supărătoare, dar și periculoase pentru sănătate. După masă îți voi da o cărticică unde vei citi despre ceea ce îți vorbesc.

- O cărticică, mulțumesc tanti Polly, îmi place atât de mult să citesc!

Domnișoara Polly răsuflă greu, apoi își ascuți buzele, iar Pollyanna văzând figura ei aspră, răspunse:

- Nu voi mai deschide ferestrele.

Mătușa ei nu răspunse nimic, nu mai vorbi nimic până la sfârșitul mesei.

Apoi se sculă și se îndreptă spre bibliotecă, luă o broșură mică și se întoarse spre nepoata ei.

- Poftim articolul despre care ți-am vorbit. Să mergi la tine în cameră și să-l citești. Voi veni peste o jumătate de oră să-ți văd hainele.

- Mulțumesc tanti Polly, apoi plecă voioasă, trăgând zgomotos ușa după ea.

Peste o jumătate de oră, domnișoara Polly a fost primită cu însuflețire:

- Ah, tanti Polly, niciodată n-am citit ceva mai interesant. Sânt *atât de mulțumită* că mi-ai dat această carte.

- Ajunge, zise domnișoara Polly, du-te acum și adu-ți hainele, vreau să le văd, rochiile nepotrivite le vom da săracilor.

- Nu sunt deloc frumoase, zise ea rușinată. Mi s-a dat ce-a fost mai bun, dar frumoase nu-s.

Domnișoara Polly întoarse hainele cu vârful degetelor pe toate părțile. Numai pentru Pollyanna nu erau făcute.

- Pollyanna, vei merge la școală. Domnul director va vedea pentru ce clasă ești pregătită, dar până atunci e bine să-mi citești cu voce tare în fiecare zi.

- Îmi place mult mai mult să citesc încet, din cauza cuvintelor prea grele, mă înțelegi?

- Ai învățat și muzica?

- Nu prea. Am învățat să cânt puțin la pian. O domnișoară care cânta la biserică mi-a dat câteva lecții.

- Te cred, dar este obligația mea să-ți iau o profesoară, ca să-ți dea cel puțin o idee despre muzică. Am să te învăț eu să coși, iar în ce privește gătitul, cred ca nu știi nimic. În fiecare dimineața la ora nouă, îmi vei citi cu voce tare. În fiecare miercuri și sâmbătă vei merge la bucătărie să o ajuți pe Nancy pentru a învăța să gătești. După amiaza vei fi liberă pentru lecții de muzică. Îți voi lua un profesor imediat.

- Ah, dar tanti Polly, nu mi-ai lăsat nici un moment liber pentru a trăi.

- Pentru a trăi? Ce părere ai, fetițo!

- Eu numesc „a trăi” atunci când faci lucruri care-ți plac, când alergi prin câmpii, când citești (numai pentru tine), când urci un deal, când vorbești cu domnul Tom grădinarul, și cu Nancy; înveți a cunoaște casele și oamenii și tot ce poți vedea pe străzile frumoase pe care le-am străbătut ieri. Iată ce numesc eu „a trăi”, tanti Polly, a respira nu înseamnă „a trăi”.

Domnișoara Polly se supără.

- Pollyanna, fii sigură că vei avea destul timp de joacă. Eu îmi fac datoria, îngrijindu-mă să-ți ofer o cultură și o creștere aleasă, ar trebui ca tu să o dorești, având grijă ca tot ce-ți ofer să nu fie pentru o fetiță nerecunoscătoare.

Pollyanna părea jignită:

- O, tanti Polly, cum aș putea vreodată să fiu nerecunoscătoare? Eu te iubesc, ești mătușa mea.

- Foarte bine, să nu fii obraznică, zise ea îndreptându-se spre ușă. Ah, am uitat să-ți spun că Timotei va veni azi la unu și jumătate și te va lua cu trăsura. Nici una din rochiile tale nu se potrivește. Nu mi-aș face datoria dacă te-aș lăsa îmbrăcată astfel.

Pollyanna oftă lung, auzind atât de des cuvântul „datorie”.

- Tanti Polly, oare nu s-ar găsi ceva care te-ar face fericită și mulțumită, fiindcă-ți împlinești toate aceste datorii?

- Ce spui?

Domnișoara Polly rămase aproape încremenită, și roșin-du-se strigă:

- Să nu fii obraznică, Pollyanna.

În mica mansardă sufocantă, Pollyanna se aruncă pe unul din scaune:

- Nu înțeleg de ce am fost obraznică, suspina ea, am vrut s-o întreb dacă ar putea să-mi dea un sfat, cum să fac ca să-mi împlinesc toate aceste datorii.

Poljyanna stătu câțva timp tăcută, cu ochii pierduți în grămada de haine aruncate pe pat. Se sculă încet și începu să pună la loc rochițele.

- Nu pricep cum aș putea fi nemulțumită, zise ea cu glas tare, afară numai dacă ar trebui să fiu mulțumită că mi-am îndeplinit datoria.

Și la gândul acesta începu a râde cu poftă.

Pe la ora unu și jumătate domnișoara Polly, împreună cu Pollyanna, a plecat la cumpărături cu trăsura condusă de Timotei. Toată după amiaza s-au plimbat prin magazinele care erau la o jumătate de kilometru depărtare de casă. Nu era tocmai ușor să cumperi așa în grabă tot ce-i trebuia Pollyannei. Când au terminat, domnișoara Polly a respirat ușurată parcă de o povară. Pollyanna s-a întors foarte fericita din această plimbare, zâmbind și cu inima plină de mulțumire.

După masa de seară, Pollyanna a petrecut câteva clipe cu bătrânul Tom, și cu Nancy, după ce Nancy a terminat de spălat vasele, tanti Polly fiind în acest timp în vizită la un vecin.

Bătrânul Tom i-a povestit despre mama ei lucruri atât de minunate, care i-au făcut multă plăcere fetiței. Nancy i-a povestit despre familia ei care locuia la o distanță de 5 kilometri: mama ei, frații și surioarele. I-a promis că o va duce în vizita la familia ei dacă "stăpâna" o va lăsa.

- Nici nu știi ce nume frumoase au frații mei, i-a spus Nancy oftând: pe fratele meu îl cheamă Algernon, iar pe surioare le cheamă Florabelle și Estelle. Numai numele meu este mai urât.

- Oh! Nancy, de ce spui așa ceva?

- Pentru că numele meu nu este frumos ca al lor. Eu am fost cea mai mare și pe atunci mama încă nu citise poveștile în care aflase despre numele acelea frumoase. Numele de Clara Maria ar fi fost mult mai frumos pentru mine, e atât de elegant și distins.

Pollyanna pufni în râs:

- Mie îmi place Nancy, pentru că e numele tău.

La ora opt și jumătate, PolJyanna a mers la culcare. Obloanele de sârmă nu erau gata și mansarda era un adevărat cuptor. Săraca fetiță se uita la amândouă ferestrele închise, dar nu îndrăznea să le deschidă. Se dezbracă și își așază hainele cu grijă, se rugă cu multă căldură, stinse lumânarea și se culcă. Se întorcea pe toate părțile în patul ei fierbinte ca focul. Nemaiputând suporta, se sculă și deschise ușa mansardei. În pod era întuneric beznă. Doar într-un colț luna lumina, formând o cărare de argint. Hotărâtă să nu se sperie de întunericul care predomina peste tot, Pollyanna își luă inima în dinți și păși pe cărarea

luminoasă până ajunse la geam. Spera să respire puțin aer, dar geamul era închis fără obloane de sârmă, exact ca cele din camera ei. Afară era un tablou splendid, și Pollyanna știa că e și aer curat, răcoritor, care i-ar face atât de bine. Obrajii și mâinile îi ardeau. Ce frumos se vedea lumina lunii în grădină! Ce bine ar fi dacă ar putea să-și mute patul acolo, în grădină. Deodată Pollyanna își aminti că văzuse lângă geam un șir de saci atârnați de niște cuie. Nancy îi spusese că acolo sunt hainele de iarnă. Cam cu frică, Pollyanna s-a îndreptat spre saci, a ales unul care i s-a părut mai gros și mai moale (cel cu paltonul de blană al domnișoarei Polly) pentru saltea, altul mai subțire pentru pernă și un al treilea și mai subțire pentru plapumă. Încărcată cu acești saci, Pollyanna se întoarse la fereastra luminată de lună, o deschise, aruncă sacii pe acoperiș și cobori și ea încet după saci. A avut grijă să închidă fereastra, pentru că nu a uitat de muștele care pot aduce atâția microbi în casă.

- Ce aer curat! Ce răcoare! Ce splendoare!

Pollyanna era atât de fericită că putea să se bucure de răcoare, după fierbințeala mansardei ferecate, Acoperișul era larg și neted. Încât nu-i era teamă că ar putea să cadă, Mulțumită, se ghemui pe salteaua de blană scumpă, puse un sac la cap, iar cu celălalt se acoperi.

- Ce mulțumită sunt că nu au venit obloanele de sârmă, spuse ea privind la stele.

La etajul de jos, domnișoara Polly palidă și speriată se îmbrăca. Tremurând, telefona lui Timotei:

- Vino repede cu Tom. Aduce-ți și o lanternă și veniți cât se poate de repede, un om este pe acoperișul salonului de vară.

Pollyanna abia adormise când deodată a fost trezită de lumina unei lanterne și de Un trio de exclamări. Deschise ochii și lângă ea era Timotei în vârful unei scări, Tom stătea călare pe fereastră, iar mătușa ei o privea înmărmurită ascunsă la spatele lui Tom.

- Pollyanna, ce înseamnă asta?

Pollyanna deschise ochii și se așeză în capul oaselor.

- Dar de ce sunteți speriați? Mi-a fost cald sus la mansardă, ferestrele le-am închis tanti Polly, așa ca muștele nu vor mai putea transporta microbi.

Timotei dispăru în jos pe scară. Cu aceeași grabă, bătrânul Tom dădu lanterna domnișoarei Polly, iar Polly vorbea cu un ton aspru:

- Pollyanna, întinde-mi lucrurile și intră în casă. Restul nopții vei dormi în patul meu, cu mine. Obloanele vor fi gata mâine, dar până atunci trebuie să te ții într-un loc unde voi ști ce faci.

Pollyanna era uimită, nu-i venea să creadă ce auzea:

- Cu dumneata? în patul dumatăle? Oh, tanti Polly, ce bună ești! Doream atât de mult să dorm cu cineva care este ruda mea. Ce bine că nu au sosit obloanele! Dumneata nu ești bucuroasă?

Polly nu îi răspunse; mergea cu capul sus, era pur și simplu dezarmată, se simțea fără nici o putere în fața fetei. De când a sosit a pedepsit-o de trei ori, dar pedepsele erau primite de Pollyanna cu o drăgălășenie deosebită.

După scurt timp, Pollyanna urma cu respect programul stabilit de mătușa ei; cosea, exersa la pian, citea cu voce tare și ajuta la bucătărie. Totuși ea nu sacrifică timpul stabilit de la început; Îi mai rămăsese timp și pentru „a trăi” cum spunea ea. În fiecare zi după amiază, de la ora șase, era timpul Pollyannei.

Domnișoara Polly se mira de capacitatea fetei, și de multe ori exclama:

- Ce fetiță extraordinară!

În apropierea casei nu erau copii cu care Pollyanna ar fi putut să se joace. Aceasta însă nu o deranja deloc. Era mulțumită dacă putea să se plimbe pe străzi, admirând casele și trecătorii. Când era timp frumos, Pollyanna cerea să i se dea ceva de făcut, pentru a avea ocazia de a se plimba dintr-o parte în alta a satului; de multe ori întâlnea „omul”, o persoană îmbrăcată cu haine negre și o pălărie de mătase, două însemne pe care ceilalți oameni nu le aveau niciodată. Fața omului era bine rasă, palidă și părul ce se vedea sub pălărie era cărunț. Mergea repede, având o poziție dreaptă și totdeauna era singur. Lucrul acesta o neliniștea pe Pollyanna, și poate chiar pentru acest motiv a început să vorbească cu el într-o zi:

- Bună ziua. Ce timp frumos, nu-i așa? îi spuse ea drăguț.

Omul se uită sfios în jurul lui, apoi se opri dezorientat.

- Mie mi-ai vorbit? întrebă el cam răstit.

- Da, răspunse Pollyanna veselă. Spun că este un timp splendid azi, nu-i așa.

- Da! Apoi își urmă drumul.

Pollyanna zâmbi, și se gândea în sinea ei: „ce om ciudat”. A doua zi îl întâlni din nou:

- Azi nu e atât de frumos ca și ieri, dar totuși e plăcut, zise ea veselă.

- E! Da! Hmm! Îngână iar omul, și Pollyanna râse iarăși.

Când îl întâlni Pollyanna pentru a treia oară, „omul” se opri și o întrebă:

- Cine ești copilă, și pentru ce îmi vorbești în fiecare zi?

- Sunt Pollyanna W. și îmi pare că ești atât de singur!... Sunt mulțumită că te-ai oprit azi. Acum că ne cunoaștem,... însă eu tot nu-ți știu numele.

- Ei, Doamne! multe vrei să știi... „Omul” nu-și termină fraza și plecă mai repede ca altădată.

Pollyanna se uită după el, descurajată.

- Poate nu m-a înțeles. A fost numai o jumătate de prezentare, deoarece eu nu-i cunosc încă numele, murmură ea urmându-și drumul.

Astăzi, Pollyanna ducea niște răcituri de picioare de vițel doamnei Snow; domnișoara Polly trimitea întotdeauna câte ceva doamnei Snow, o dată pe săptămână. Se credea datoră s-o facă, pentru că doamna Snow era săracă, bolnavă și enoriașa bisericii sale. Era datoria tuturor enoriașilor cu stare de a se ocupa de ea. Domnișoara Polly își îndeplinea datoria față de doamna Snow joia după amiază, nu ea în persoană, ci prin Nancy. Azi Pollyanna ceruse să facă acest serviciu și Nancy cedă cu plăcere, bineînțeles cu voia domnișoarei Polly.

- Sânt chiar mulțumită de a fi scutită de această corvoadă, se destăinui Nancy între patru ochi Pollyannei, dar mi-e rușine să ți-o las ție, sărmană oiță. Da, mi-e rușine.

- Dar îmi pare bine că mă duc acolo, Nancy.

- Te asigur că nu o să-ți pară așa de bine după ce vei merge acolo o dată, zise Nancy rece.

- Pentru ce?

- Pentru că nimănui nu-i place să se ducă la doamna Snow. Dacă n-ar inspira milă, nimeni nu s-ar mai duce s-o vadă, atât e de nesuferită. O plâng din suflet pe fiica ei care trebuie să o îngrijească.

- Dar de ce, Nancy?

Nancy dădu din umeri. Pollyanna insistă.

- Ei bine, am să-ți spun. După doamna Snow, nimic pe lume nu merge așa cum ar trebui; nici cu zilele săptămânii nu se împacă, uneori. Dacă e luni, zice că ar fi mai bine să fie duminică; dacă i-aduci răcituri, ești mai dinainte sigură că i-ar fi plăcut mai bine un pui fript, iar dacă îi dai pui, ea se așteaptă la ciorbă de miel!

- Ce persoană neînțeleasă! zise Pollyanna râzând. Îmi pare bine s-o vizitez. Ce originală și minunată trebuie să fie! îmi plac persoanele originale.

- Hmm! Bine că e numai doamna Snow "originală" și nu sunt mai mulți, pentru binele omenirii, răspunse Nancy sarcastic.

Pollyanna se gândea la toate acestea, trecând pragul micuței colibe. Ochii îi străluceau curioși s-o vadă pe această „originală” doamnă Snow.

O tânără cu fața palidă și obosită veni să deschidă ușa.

- Ce mai faceți? zise Pollyanna cu politețe. Eu vin din partea domnișoarei Polly și aș dori să o văd pe doamna Snow, dacă mă poate primi.

- Bine, dacă vrei. Cred că ești singura ființă care „ar dori să o vadă”, zise fata plictisită.

Pollyanna n-o auzi și o urmă pe un coridor, spre ușa din spate. După ce fata a condus-o în camera bolnavei și a închis ușa după ea, Pollyanna clipi din

ochi până se obișnuie cu întunericul. Abia atunci văzu o femeie pe jumătate culcată într-un pat așezat în mijlocul odăii. Pollyanna păși spre ea.

- Cum vă simțiți astăzi, doamnă Snow? Tanti Polly speră că sunteți mai bine și vă trimite răcituri de picioare de vițel.

- Săraca de mine! iar răcituri? bodogăni un glas nerăbdător, îi sunt bineînțeles foarte recunoscătoare, dar nădăjduiam că azi îmi va trimite o ciorbă de miel!

- Și eu care credeam că vei dori pui, când ți se aduc răcituri, zise Pollyanna, zâmbind prietenos.

- Ce vrei să spui? răspunse bolnava întorcându-se spre ea.

- Nimic care să te supere, zise iute Pollyanna, pentru a se scuza. De altfel nu e o mare deosebire, numai că Nancy spunea că dumneata dorești pui când ți se aduc răcituri, ciorbă de miel când primești pui, dar poate că e cum ai zis și vezi, Nancy nu știe.

Femeia se ridică, se îndreaptă în pat, lucru pe care nu-l mai tăcuse de mult, Pollyanna însă nu știa de asta.

- Dar bine domnișoară obraznică, cine ești dumneata?

Pollyanna începu a râde veselă.

- O! Dar nu mă cheamă așa doamnă Snow și îmi pare bine că nu mă cheamă așa. Ar fi și mai și decât "Hephzibah", nu-i așa? Eu sunt Pollyanna Whittier, nepoata domnișoarei Polly, și am venit de departe ca să locuiesc cu dânsa. De aceea vă aduc răciturile în această dimineață.

La început, bolnava stătu în sus pe patul ei, foarte atentă la vorbele fetei; când însă auzi de răcituri, căzu iar pe pernă, ascultând-o.

- Foarte bine, mulțumesc. Mătușa ta e foarte milostivă, dar pofta mea de mâncare a dispărut pe ziua de azi... și, vezi, aș fi dorit ciorbă de miel... Se opri deodată și schimbă subiectul. N-am închis ochii astă-noapte nici un moment!

- O! Cât mi-ar fi plăcut și mie să fac la fel, oftă Pollyanna, punând răciturile pe măsută și așezându-se în urmă foarte comod pe scaunul cel mai apropiat. Se pierde atâta timp cu dormitul, dumneata nu crezi la fel?

- A pierde timpul cu dormitul! exclamă bolnava.

- Da, când ai putea „trăi”, înțelegi? Ce păcat că nu putem trăi și noaptea.

- Ei bine, dar ești minunată, fetițo. Du-te la fereastră și deschide ferestrele ca să pot vedea cu cine semeni.

Pollyanna se sculă cam fără voie.

- O să vedeți pistruii de pe fața mea, spuse ea oftând, și tocmai când eram așa de mulțumită că întunericul te împiedică să îi vezi! Iată, acum puteți să îi vedeți! Apoi foarte vioaie, revenind lângă pat îi spuse:

- Sânt mulțumită că ați dorit să mă vedeți, pentru că acum pot și eu să vă vad. Mi s-a spus că sunteți foarte frumoasă!

- Eu, frumoasă?! spuse bolnava cu un ton ironic.

- Sigur. Dar dumneata n-o știai?
- Nu, n-o știam, răspunse doamna Snow scurt.

Era în vârstă de patruzeci de ani *și de cincisprezece ani încoace dorise mereu viața altfel de cum o avea, și nu găsisese vreme niciodată de a se bucura de ceva.*

- Ochii vă sunt atât de mari și negri, părul negru și buclat, zise blând Pollyanna. Tare îmi plac buclele negre; iată ceva ce doresc să-mi dea Dumnezeu când voi fi la el în cer. Și ce roșie sunteți în amândoi obraji. Vedeți, doamnă Snow, sunteți într-adevăr frumoasă! De fapt vezi și dumneata că ești frumoasă, când te uiți în oglindă.

- În oglindă! zise cu asprime bolnava, căzând pe pernele ei. De mult timp nu am avut de-a face cu oglinda. Nici ție nu ți-ar veni poftă de a te uita în ea, dacă ai fi stat ca mine întinsă în pat de ani de zile!

- Desigur, aprobă Pollyanna, cu milă. Dar stați puțin, lăsați-mă să vă arăt... zise ea îndreptându-se spre noptieră și luând o oglinjoară de pe ea. Revenind lângă pat, se opri și o privi cu atenție pe biata bolnavă,

- Aș dori, dacă nu vă supărați... mi-ar plăcea să vă pieptăn puțin părul, înainte de a vă da oglinda. Îmi dați voie?

- Bine, poate că da, dacă ții așa de mult, dar nu are să țină, căci îmi frec capul neconținut de perne... zise bolnava, călcân-du-și pe inimă.

- O! vă mulțumesc, căci grozav îmi place să pieptăn, strigă Pollyanna veselă, punând deoparte oglinda și căutând pieptenele. Azi nu voi avea timp să fac mare lucru; mă grăbesc să vă arăt cât sunteți de frumoasă. În altă zi voi veni să vă pieptăn frumos de tot, zise ea netezind încetisor cu mâna părul ondulat pe fruntea bolnavei.

Timp de cinci minute, lucra iute și cu îndemânare, scoțând în evidență o buclă, ridicând gulerul de dantelă al cămășii de noapte, și umflând pernele pentru a da o poziție mai comodă capului. În acest timp doamna Snow, care se încrunta și bodogănea mereu, se simțea fără voia ei cuprinsă de un sentiment foarte plăcut.

- Iată! strigă la urmă Pollyanna, luând o garoafă roșie din-tr-un vas și înfigând-o în părul negru unde tăcea un frumos efect.

- Acum puteți să vă uitați. Îi întinse triumfătoare oglinda.

- Hmm! îngână doamna Snow privindu-se. Îmi plac mai mult garoafele roz decât acestea roșii, dar cum ele se vor vesteji înainte de înserat, tot una e.

- Nu sunteți mulțumită pentru că se vestejesc florile? Vedeți, astfel veți putea primi altele, zise Pollyanna râzând. Tare îmi place cum v-am așezat părul, adăugă ea privind-o cu o vădită mulțumire. Spuneți drept, nu vă place și dumneavoastră?

- Hmm! Poate! Însă îți mai spun că nu va ținea, căci am să-mi frec capul de perne.

- Eu mă bucur și de acest lucru, răspunse Pollyanna voioasă, pentru că voi putea altă dată să vă pieptăn și mai frumos. Trebuie însă că sunteți mulțumită că aveți părul negru; e mult mai frumos pe perna albă, decât părul galben ca al meu.

- Se poate, dar nu prea mi-a plăcut niciodată parul negru; albește prea de timpuriu.

Vorbea supărată, totuși ținea mereu oglinda în mână.

- O! Ce mult îmi place părul negru, și ce fericită aș fi dacă al meu ar fi așa, spuse Pollyanna oftând.

Doamna Snow dădu oglinda la o parte și se întoarse supărată:

- N-ai fi desigur deloc bucuroasă, dacă ai fi în locul meu. Nici părul negru, nici altceva nu te-ar face fericită dacă ar trebui să stai în pat ca mine.

Pollyanna stătu un moment pe gânduri.

- Într-adevăr ar fi greu să fii mulțumită atunci, murmură ea.

- Cum să fiu?

- Să fii mulțumită de orice.

- Să fii mulțumită de toate când ești bolnavă, suferi de o boală nevindecabilă, osândită a sta veșnic în pat? E asta cu puțință?!

Spre marea mirare a doamnei Snow, Pollyanna sări în picioare bătând din palme.

- Desigur, e greu lucru, da, e foarte greu... dar trebuie să plec acum; mă voi gândi însă la toate acestea tot drumul, întorcându-mă acasă, și poate că vă voi putea vorbi despre multe când voi veni din nou. La revedere! Am petrecut foarte bine la dumneavoastră. La revedere! repetă ea trecând pragul ușii.

- E de necrezut! Ce voia oare să spună? exclamă bolnava privind după mica vizitatoare care se depărta. Apoi luă iarăși oglinda și se privi în ea. Fetița asta știe într-adevăr să așaze bine părul, murmură ea; n-aș fi crezut că al meu să fie atât de frumos. Dar ce folos de toate astea? oftă ea iritată.

Când Milly, fiica doamnei Snow, intră în camera ei, oglinda era încă sub plapumă ascunsă cu mare grijă.

- Ce, mamă, stai cu perdelele ridicate? strigă Milly plimbându-și mirată privirea de la fereastră la garoafa roșie din părul mamei sale.

- Și ce dacă stau? răspunse bolnava răstit. Sânt condamnată să stau toată viața pe întuneric pentru că sunt bolnavă?

- Desigur că nu, zise Milly împăciuitoare, aducând sticluța cu doctorii. Dar știi că de multe ori am încercat și eu să-ți fac puțină lumină și niciodată n-ai vrut.

Doamna Snow nu răspunse nimic. Era ocupată să îndrepte dantela de la cămașa de noapte. Apoi zise supărată:

- Cineva ar face mai bine să-mi dea o cămașă nouă, decât racituri și ciorbă de miel.

- Ah, mamă!

Avea de ce să rămână Milly încremenită, căci în sertarul noptierei se aflau două cămăși de noapte, și ea încercase de luni de zile în zadar s-o convingă pe mama ei să le poarte.

Ploua când Pollyanna l-a întâlnit din nou pe „om”, totuși îl salută cu un zâmbet dulce.

- Timpul nu e tocmai frumos azi, nu e așa? spuse ea veselă. Eu însă sunt mulțumită că plouă.

De data asta „omul” nu mai bodogăni și nici măcar nu înoarse capul. Pollyanna crezu că n-o auzise. A doua zi vorbi mai tare, pentru că „omul” mergea cu pași mari, cu mâinile la spate și cu ochii ațintiți în pământ, ceea ce i se păru ei o ofensă adusă gloriosului soare și aerului curat al dimineții. Pollyanna în ziua aceea făcea comisioane.

- Ce mai faceți? ciripi ea cum îl văzu. Sânt atât de mulțumită că ziua de azi nu seamănă cu cea de ieri, dumneata nu?

„Omul” se opri brusc, părea supărat:

- Vino aici fetițo, să rezolvăm această afacere, odată pentru totdeauna, începu el posomorât. Eu am altceva de făcut decât a mă interesa dacă timpul e frumos sau urât. Nici nu știu dacă e soare sau nu.

Pollyanna încântată zise cu bucurie:

- Tocmai asta mă gândeam și eu, de aceea ți-am spus.

- Da,... bine... cum?!... spuse el brusc ca și cum abia ar fi început să înțeleagă ce tot spunea ea.

- Vezi, tocmai pentru asta ți-o spuneam, ca să-ți poți dumneata da seama că e soare. Știam că vei fi mulțumit când vei sta să te gândești că e soare. Parcă nu-l vedeai cătuși de puțin, și era păcat.

- Ei, Doamne! din toate... orișicum... răspunse „omul” cu un ciudat gest autoritar, mergând mai departe. Dar după ce făcu câțiva pași se întoarse tot încruntat:

- De ce nu cauți copii de vârsta ta să vorbești cu ei?

- Aș vrea să găsesc vreun copil, dar nu sunt copii prin vecinătate, așa mi-a spus Nancy. Dar asta nu face nimic. Îmi plac tot atât de mult și oamenii mari, chiar și mai mult, câteodată, pentru că eram obișnuită cu doamnele de la Asistența Socială.

- Hmm! Doamnele de la Asistența Socială? Ce, poate mă iei drept una din ele!

Omului îi venea a râde acum. Se vedea bine, dar se stăpânea. Pollyanna însă râse cu toată inima.

- O, nu, domnule, nu semeni deloc cu nici una din ele, nu pentru că n-ai fi tot atât de bun ca ele, poate chiar mai bun, zise ea politicoasă. Sunt sigură, ești mult mai drăguț, decât arați.

Se auzi un mormăit ciudat, apoi „omul” se depărta fără a mai zice nimic. Când Pollyanna îl întâlnește iar peste câteva zile, el o privi drept în față cu o expresie ironică, care îi plăcu:

- Bună ziua, îi zise el cam răstit. Poate că aș face bine să-ți spun, de la început, că azi știu că soarele luminează.

- Nu era nevoie să mi-o spui, răspunse Pollyanna, căci o știam îndată ce te-am văzut.

- Ce spui ?

- Da, domnule, am văzut-o în ochii și zâmbetul dumitale.

- Hmm! îngână iar „omul” depărtându-se.

Din ziua aceea, „omul” vorbea mereu cu Pollyanna, și adeseori ori îi vorbea chiar el întâi, cu toate că de obicei el se mulțumea a-i spune doar „bună ziua”. Totuși, chiar aceasta pricinui mare mirare lui Nancy care se afla din întâmplare cu Pollyanna, în ziua în care el o salută astfel.

- Doamne sfinte, Pollyanno. Ce, omul acesta îți vorbește?!

- Desigur, mă salută de fiecare dată, când îl întâlnesc, răspunse Pollyanna râzând.

- Doamne ferește! dar știi cine este el?... Pollyanna dădu din cap:

- Recunosc c-a uitat, sau n-a voit să-mi vorbească din prima zi.

Nancy deschise ochii mari.

- Dar el nu vorbește nimănui, copilă dragă, de ani de zile, numai la mare nevoie pentru afaceri... El se numește John P. Trăiește singur în casa cea mare situată pe colina din deal. Nu dă voie nimănui să-i gătească bucatele și coboară de trei ori pe zi la restaurant pentru a-și lua mesele. O cunosc pe fata care-i scutură prin casă. Spune că abia deschide gura să comande cumpărăturile ce-i trebuiesc, și că aproape ghicește ce dorește dumnealui. Un lucru știe doar: totul trebuie să fie ieftin, fără ca el să mai spună.

Pollyanna aprobă cu simpatie:

- Știu! Omul e silit a cumpăra lucruri ieftine când e sărac. Eu și tata așa făceam. Mai tot timpul mâncam fasole și pește, și spuneam amândoi că avem noroc să ne placă fasolea; aceasta mai cu seamă când treceam pe la magazinele unde se vindeau curcani fripți cu o sută de lei o porție. Oare domnului John îi place fasolea?

- Dacă-i place sau nu, puțin îmi pasă; el nu e sărac, Pollyanna. A moștenit o avere mare de la tatăl său! Nu e nimeni în oraș așa de bogat ca el. Ar putea să se hrănească cu bancnote, dacă ar vrea, și nici n-ar băga de seamă.

Pollyanna bufni în râs.

- Parcă cineva ar putea mânca bancnote, fără să bage de seamă, măcar când ar încerca să le înghită!

- Ei! dar vreau numai să spun cât este el de bogat, pentru a putea face așa ceva, zise Nancy, ridicând din umeri. Nu-și cheltuiește banii; îi economisește, atâta tot.

- O! pentru alții îi economisește. Ce frumos din partea lui! Asta se numește a se uita pe sine pentru a purta crucea lui Hristos! O știu, tata mi-a spus-o.

Nancy deschise gura ca pentru a da drumul vorbelor aspre și rele ce erau gata să-i scape; dar văzând fața radioasă a Pollyannei, ceva parcă o împiedică de a mai vorbi.

- Ce ciudat lucru!... și ție-ți vorbește politicoș, când nu vorbește niciodată nimănui și trăiește singur cuc într-o casă mare și frumoasă, plină de lucruri splendide, după cum se spune. Unii îl cred nebun, alții îl cred supărăcios, iar unele persoane spun că are un schelet închis într-un dulap (adică îl chinuie trecutul).

- O, Nancy! zise Pollyanna înfiorându-se. Cum ar putea el ține în casă o astfel de grozăvie? Nancy începu să râdă, înțelegând că Pollyanna luase povestea cu scheletul la propriu. Amuzată, n-o lămurî, ci o lăsă să creadă așa.

- Toată lumea zice că e un om misterios; câteodată călătorește ani întregi în țări păgâne, în Egipt, în Asia, și chiar în deșertul Sahara.

- O! atunci este un misionar, cu suflet ales, exclamă Pollyanna.

Nancy râse iarăși.

- Nu am spus asta, Pollyanna. Când se întoarce din călătorii scrie cărți ciudate asupra năzdrăvăniilor pe care le-a descoperit în acele țări păgâne. Aici însă nu cheltuiește decât exact atât cât îi trebuie să trăiască.

- Asta se înțelege, căci își economisește banii pentru misiuni, declară Pollyanna, dar e într-adevăr un om curios ca și doamna Snow, însă cu totul deosebit de dânsa.

- Da, așa este, aprobă Nancy râzând.

- Eu sunt cu atât mai mulțumită că îmi vorbește, adăuga Pollyanna încântată.

Când Pollyanna se duse pentru a doua oară la doamna Snow, o găsi ca și mai înainte, pe întuneric.

- Este nepoțica domnișoarei Polly, anunța Milly plictisită; apoi Pollyanna se îndreptă singură spre bolnavă.

- O! tu ești? întrebă o voce nerăbdătoare din pat. Îmi amintesc de tine. Nimeni nu ar putea să te uite când te-a văzut o dată. Eu aș fi dorit să vii; aveam nevoie să te văd.

- Chiar? Ce bine!... Sânt mulțumită că n-ai așteptat prea mult de ieri până azi, zise Pollyanna, râzând și înaintând voioasă spre dânsa. Puse cu grijă coșulețul pe un scaun:

- Vai, dar ce întuneric e aici, abia te pot zări, zise ea, ducându-se la fereastră pentru a ridica jaluzelele. Vreau să văd dacă te-ai pieptănat așa cum ți-

am arătat eu. O! n-ai făcut așa!... Nu-i nimic. La urma urmei, sunt totuși mulțumită pentru că poate-mi vei da voie să te pieptăn puțin mai târziu. Pentru moment vreau să-ți arăt ce ți-am adus.

Bolnava se întoarse nerăbdătoare în pat.

- Parcă dacă-oi vedea ce mi-ai adus ar putea să-i schimbe gustul! bodogăni ea, căutând totuși cu ochii spre coșuleț. Ei bine, ce mi-ai adus?

- Ghicește! Ce-ai vrea azi? o întrebă Pollyanna, ținând ușor în jurul coșulețului, cu fața veselă.

Bolnava se încruntă:

- După cât știu, nu doresc nimic. Totul are același gust, oftă ea.

Pollyanna bufni în râs.

- Dar dacă-ai dori ceva, cam ce ar fi?

- Doamna Snow stătu la îndoială. Nu știa ce să răspundă. Fiind de atâta timp obișnuită să dorească ceea ce nu putea avea, nu știa ce să răspundă, fiindcă fetița aștepta.

- Desigur că ai ciorbă de miel.

- Chiar asta am adus, ai ghicit!

- Dar tocmai ciorbă de miel nu doream, scânci bolnava, sigură acum de ce i-ar fi dorit stomacul. Aș fi dorit un pui fript.

- Ei!... am adus și pui, zise Pollyanna voioasă. Doamna Snow se întoarse mirată.

- Ai adus de amândouă? întrebă ea.

- Da, am adus și răcitori de picioare de vițel, răspunse Pollyanna triumfătoare. Am voit să ai o data exact ceea ce dorești, și am aranjat cu Nancy. Desigur, n-ai decât puțin din fiecare fel, dar ai acum din toate! Sânt atât de mulțumită că ai avut poftă de pui, adăugă ea, scoțând din coșuleț cele trei castronașe. Înțelegi, venind pe drum mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă mi-ai spune că dorești cârnați, sau ceapa, sau altceva ce nu aveam! N-ar fi fost păcat pentru mine, care voiam cu orice preț să-ți fac pe plac?

Nici un răspuns. Bolnava părea a căuta în gând ceva ce-ar fi pierdut.

- Iată, îți las totul, anunță Pollyanna înșirând cele trei castronașe pe masă. Probabil mâine vei cere ciorbă de miel. Cum te mai simți azi? adăugă ea politicoasă.

- Deloc bine, șopti bolnava, căzând iar pe pernă în starea ei obișnuită. Mi-am pierdut somnul de dimineață. Vecina care locuiește alături a început să cânte la pian cu noaptea-n cap, și muzica ei aproape m-a înnebunit. Nu a încetat toată dimineața! Dacă asta va merge tot așa, nu știu ce-o să mă fac!

Pollyanna aprobă compătimitoare.

- Știu, e grozav lucru!... Doamna White, una din doamnele de la Asistență, a avut și ea o astfel de supărare. Avea friguri reumatice și nu se putea mișca. Ea spunea că dacă ar fi putut să se miște câtuși de puțin ar fi suferit mai puțin din cauza muzicii. Mata poți să te miști puțin?

- Pot să ce?

- Să te miști puțin în patul dumitale, să schimbi poziția când muzica te obosește prea mult.

Doamna Snow se uită mirată la Pollyanna.

- Fără îndoială că mă pot mișca, răspunse ea iritată.

- Ce bine! De aceasta poți să fii mulțumită cel puțin. Doamna White, săraca, nu putea nici să se miște având dureri reumatice; mi-a spus chiar dânsa cât era de greu. Mai întâi mi-a destăinuit că ar fi și turbat de nu s-ar fi gândit la cumnată-sa, care era complet surdă.

- Cumnată-sa surdă?... Ce vrei să spui?

Pollyanna râse.

- Adevărul e că nu m-am exprimat bine. Am uitat că n-o cunoști pe doamna White. Înțelegi, domnișoara White e surdă de tot și ea venise să îngrijească de gospodărie și de domnul White în timpul bolii doamnei White. Ei bine! Era atât de greu s-o faci să-nțeleagă, orice ar fi fost, încât de câte ori începea pianul a cânta alături, doamna White era fericită să-l poată auzi, gândindu-se ce cumplit ar fi dacă n-ar fi auzit deloc, ca biata cumnată-sa. Vezi, juca și ea jocul de care îi vorbisem.

- Jocul?

Pollyanna bătu din palme.

- Iată! Aproape uitasem. Eu am căutat ceva de care ai putea fi mulțumită și mata.

- Eu mulțumită? Ce vrei să spui?

- Nu-ți mai aduci aminte că-ți făgăduisem?... îmi ceruseși să-ți arăt un lucru de care ai putea fi mulțumită, chiar fiind silită să stai în pat toată ziua.

- O! răspunse bolnava amărâtă; da,... îmi aduc aminte, dar n-am crezut că vorbeai serios.

- Ba da, eram foarte serioasă, zise Pollyanna, și iată că am găsit. Mi-a fost cam greu, însă e cu atât mai plăcut cu cât e mai anevoios de găsit. Și pentru a fi corectă și a spune adevărul, trebuie să mărturisesc că la început nu prea găseam nimic.

- Dar spune-mi te rog, ce lucru este? întrebă doamna Snow politicos, însă ironic.

Pollyanna răsuflă adânc.

- M-am gândit că poți fi mulțumită că nu toată lumea e ca dumneata, ținută în pat, înțelegi?

Doamna Snow o privi cu mirare, morocănoasă.

- O nimeriși! zise ea supărată..

- Și acum vreau să te învăț jocul meu, propuse Pollyanna: Vei avea plăcerea de a juca tocmai pentru că îți va fi greu. Iată! și începu a-i povesti despre pachetele cu daruri, despre cârje și despre păpușa care nu venise.

Abia sfârșise povestirea ei, când Milly apăru la ușă.

- Mătușa ta te caută, domnișoară Pollyanna, spuse ea încet. A telefonat peste drum. A spus ca trebuie sa te grăbești, că mai ai de studiat muzica înainte de a se înnopta.

Pollyanna se sculă cu părere de rău.

- Bine, zise ea oftând, mă voi grăbi. Deodată începu a râde. Cred că trebuie să fiu mulțumită că am picioare cu care pot fugi, nu-i așa?

Nu primi nici un răspuns. Bolnava închisese ochii, dar Milly ai cărei ochi erau holbați de mirare, văzu lacrimi curgând pe obrazul mamei sale.

- La revedere! strigă Pollyanna, când ajunsese aproape de ușă. Sânt foarte supărată că n-am putut să-ți așez și azi părul; rămâne pentru data viitoare.

Una după alta trecură zilele lui iulie. Pentru Pollyanna au fost într-adevăr fericite. Ea spunea adeseori mătușii sale cât era de mulțumită de a trăi cu ea. Domnișoara Polly de obicei răspundea pe un ton obosit:

Foarte bine, Pollyanna. Sânt mulțumită să te vad fericită aici, însă aș dori ca timpul petrecut lângă mine să-ți fie de folos în toate privințele; altfel mi s-ar părea că nu mi-am tăcut datoria față de tine.

În general, Pollyanna îi răspundea îmbrățișând-o și sărutând-o, procedeu care o uimea întotdeauna pe mătușa ei. Într-o zi îi vorbi astfel... Era în timpul lecției de cusut.

- Vrei să spui, tanti Polly, că nu-i destul să ai zile fericite? întrebă fetița glumind.

- Chiar asta vreau să spun. Trebuie ca zilele să fie și folositoare.

- Ce înseamnă asta, zile folositoare?

- Ei bine, înseamnă tocmai aceasta: zile care aduc un folos. Pollyanna, ce copilă extraordinară ești!

- Așadar, ceea ce ne pare fericit nu e totdeauna folositor? întrebă Pollyanna cam îngrijorată.

- Desigur ca nu.

- O! Ce nenorocire! Atunci nu-ți va fi drag... fără îndoială. Mă tem că n-ai să poți niciodată juca jocul meu, tanti Polly.

- Jocul tău? Care joc?

- Acela pe care tata... Pollyanna își astupă gura cu mâna. Ni... Nimica, bâlbâi ea.

Mătușa Polly se încruntă.

- Ajunge pentru acum, Pollyanna, spuse ea răstit. Și lecția de cusut se sfârși.

În după amiaza acelei zile, Pollyanna, ieșind din mansardă, întâlni pe mătușa sa pe scări.

- O! tanti Polly, cât ești de drăguță și bună, strigă ea. Te-ai urcat până aici ca să mă vezi? Intră te rog, îmi plac musafirii, zise ea deschizând larg ușa.

Domnișoara Polly nu avea deloc de gând să intre la nepoata sa. Venise să caute într-un dulap de cedru, așezat lângă fereastra dinspre răsărit, un

oarecare sul de lână albă; spre marea ei uimire, în loc de a se găsi în fața dulapului se găsi șezând pe unul din scaunele cu spetează înaltă din camera Pollyannei. Nu era aceasta prima oară când domnișoara Polly se trezea făcând un lucru la care nu se gândise.

- Îmi plac musafirii, repetă Pollyanna, învârtindu-se cu multă grație, ca și când ar fi primit oaspeți într-un palat, mai ales de când am această cameră a mea. O, desigur, am avut întotdeauna o odaie a mea, dar cu chirie. Însă o cameră închiriată nu e tot atât de plăcută ca aceea care-ți aparține. Și aceasta este chiar a mea, nu e așa?

- Da, Pollyanna, șopti mătușa sa, mirându-se, în gândul ei, de ce sta aici și nu se ducea să-și caute sulul.

- Vezi, acum mi-e dragă mansarda aceasta, deși n-are covor, perdelele și tablourile pe care le dorisem.

Roșindu-se toată, Pollyanna se opri scurt. Era să înceapă să zică altceva, când mătușa ei îi tăie vorba.

- Ce vrei să spui, Pollyanna?

- Tanti Polly, crede-mă, mi-a scăpat fără voie.

- Probabil, răspunse Polly rece, dar cum ai început, poți destul de bine să urmezi tot ce ai de spus.

- Voiam numai să spun că visasem o odăiță cu covoare și perdele de dantelă, dar desigur...

- Ai visat covoare și perdele de dantelă? se răsti la ea domnișoara Polly. Pollyanna se roși și mai tare.

- N-ar fi trebuit, desigur, tanti Polly, zise ea pentru a se scuza. Îmi închipui că am visat așa pentru că le-am dorit întotdeauna, fără a putea vreodată să le am. Au sosit într-o zi două covorașe într-un pachet cu daruri, dar erau atât de mici. Unul avea pete de cerneală, și celălalt era găurit; iar tablouri nu am primit acolo decât două, din care unul, tat... vreau să zic... că cel mai bun a fost vândut, iar cel mai rău s-a spart. Spun drept... de nu se întâmpla așa, n-aș fi dorit atât de mult lucruri frumoase și n-aș fi visat la ele în ziua sosirii mele aici, pe când străbăteam coridorul și... și... dar... crede-mă, tanti Polly, că aceasta n-a fost decât o clipă, vreau să spun câteva minute... apoi am fost mulțumită că noptiera n-are oglindă pentru că n-aveam să-mi văd pistruii și nu puteam avea un tablou mai frumos decât acesta, de care mă bucur uitându-mă pe fereastră. Ai fost atât de buna cu mine că...

Domnișoara Polly se sculă deodată. Fața îi ardea.

- Ajunge Pollyanna, destul mi-ai povestit... Apoi dispăru pe scări.

Când ajunse jos, își aduse aminte că se suise la pod pentru a-și căuta sulul de lână albă, în dulapul de cedru de lângă fereastra de răsărit. A doua zi, domnișoara Polly porunci lui Nancy:

- Vei cobora în această dimineață toate lucrurile doinnișoarei Pollyanna în camera de sub a mea; am luat hotărârea de a-mi muta nepoata aproape de mine, deocamdată.

- Da, coniță! răspunse Nancy cu voce tare. „O minune!” mai zise ea în gând.

Puțin mai târziu strigă cu bucurie Pollyannei:

- Îți vine să crezi, Pollyanna? La noapte vei dormi în camera de la parter, direct sub mansardă. Crede-mă, e foarte adevărat. Pollyanna se făcu palidă.

- Ce spui, Nancy? Nu e cu putință! Nu-mi vine să cred! Spune drept, e adevărat?

- Ba e cât se poate de adevărat, răspunse Nancy cu bucurie, arătând Pollyannei teancul de haine ce-l ținea pe brațe și pe care le scosese din dulapul ei.

- Mi s-a ordonat să mut toate lucrurile tale la etajul de jos și mă grăbesc ca nu cumva să se răzgândească.

Pollyanna n-așteptă sfârșitul vorbei. Se repezi pe scări, coborând câte două trepte deodată; era cât pe aici să se dea peste cap. Două uși au fost izbite zgomotos și un scaun se răsturnă până ce Pollyanna își atinse ținta, adică ajunse la mătușa ei.

-O, tanti Polly, tanti Polly, într-adevăr? Camera aceasta are de toate: covor, perdele și trei tablouri pe lângă cel de afară, pentru că ferestrele dau înspre aceeași direcție.

- Foarte bine, Pollyanna. Sânt mulțumită că-ți place schimbarea; dar dacă te gândești așa de mult la lucrurile acelea, sper că o să ai și grija de ele. Pollyanna, te rog ridică scaunul; și ai trântit două uși în ultimele treizeci de secunde, spuse domnișoara Polly cu asprime, cu atât mai mult cu cât îi venea să plângă, și ea nu era obișnuită cu plânsul. Pollyanna ridică scaunul.

- Da, știu că am trântit ușile, zise Pollyanna veselă. Înțelegi, abia aflasem vestea bună că mi-ai dat această cameră; sunt sigură că și tu ai fi făcut ca mine dacă... Pollyanna tăcu deodată și privi pe mătușa ei cu atenție.

- Tanti Polly, dumneata n-ai trântit niciodată, în viața dumitale, vreo ușă?

- Sper că nu, Pollyanna, îi răspunse Polly cam jignită.

- Vezi, tanti Polly, asta e foarte trist.

- Trist! repetă Polly prea mirată pentru a zice mai mult.

- Da, trist. Dacă ai fi avut de ce să trănțești ușile le-ai fi trântit, desigur; dacă însă nu ți-a venit niciodată s-o faci, aceasta înseamnă că n-ai avut niciodată în viață o bucurie mare; altfel nu ai fi putut să nu faci așa ceva. Știi, sunt foarte mâhnită că n-ai avut niciodată de ce să te bucuri până a-ți pierde cumpățul și a trânti ușa și scaunele.

- Pollyanna! exclamă Polly.

Pollyanna însă plecase, și zgomotul produs de ușa podului, din nou izbită, răspunse pentru ea. Se dusesse să o ajute pe Nancy care muta toate lucrurile jos. În salonul ei, Polly se simțea oarecum tulburată; desigur că fusese și ea bucuroasă de anumite lucruri.

Veni luna august care aduse multe surprize și câteva schimbări care nu mai cauzară nici o mirare Nancyei. De la sosirea Pollyannei se obișnuise cu surprizele și cu schimbările. Mai întâi cu pisica cea mica. Pollyanna o găsi miorlăind jalnic pe șosea, la o oarecare depărtare de casă. După ce cercetă pe la toți vecinii, fiind sigură că nu aparține nici unuia, o aduse la mătușa ei.

- Sânt mulțumită că nu aparține nimănui, zise ea domnișoarei Polly, cu o voioasă încredere, pentru că doream atât de mult să o aduc la noi. Îmi sunt foarte dragi pisicile, și eram convinsă că și tu vei fi mulțumită și-i vei da voie să trăiască aici.

Polly se uită la biata minge cenușie, prăpădită, care tremura în brațele Pollyannei. Nu putea suferi pisicile, nici chiar pe cele mai curate, frumoase și bine îngrijite.

- Uf! Pollyanna, ce dihanie murdară! E desigur bolnavă și plina de purici.

- O, știu, sărăcuța de ea, zise fetița cu drag, uitându-se la pisicuța speriată. Tremură biata mititica de groază. Ea încă nu știe că o s-o păstrăm.

- Nu, și chiar nimeni nu știe aceasta, replică Polly cu un ton hotărât.

- O, ba da, vecinii o știu, zise Pollyana, interpretând cu totul greșit sensul cuvintelor mătușii sale. Eu am spus tuturor vecinilor că o vom ține, dacă nu-i voi găsi stăpânul. Știam că vei fi de acord, spuse ea voioasă și fugi afara.

- Dar, Pollyanna, Pollyanna, protestă domnișoara Polly, nu-mi plac..., dar Pollyanna era deja în bucătărie, strigând:

- Nancy, Nancy, uită-te la această scumpă pisicuța pe care mătușa Polly o s-o crească împreună cu mine!

Mătușa Polly, care ura pisicile, se lăsă pe spate în scaunul ei, cu un aer de disperare. A doua zi veni rândul unui cățeluș și mai murdar și mai prăpădit ca pisicuța. Polly deveni un înger protector, spre marea ei mirare, un rol pe care i-l atribuia Pollyanna fără cea mai mică prefacătorie, ca și când i-ar fi fost foarte natural. Ea, care avea groază și ură pentru câini mai mult decât pentru pisici, nu avu tăria de a se împotrivi. Când, însă, după vreo săptămână, Pollyanna îi aduse un băiețel zdrențaros și ceru pentru el, cu încredere, aceeași protecție, Polly de data asta se împotrivi cu toată energia.

Iată întâmplarea:

Într-o joi dimineața, pe un timp frumos, Pollyanna ducea niște răcitură de picioare de vițel doamnei Snow, care acum era cea mai bună prietenă a ei. Această prietenie începuse la a treia vizită a Pollyannei, când vorbise ea de „jocul ei”. Doamna Snow îl juca acum cu ea, deși nu tot atât de bine ca ea, căci fusese deprinsă a se supăra de orice, de atâția ani de când era paralizată săraca, încât nu-i era tocmai ușor de a fi mulțumită de ceva. Dar, sub buna direcție a Pollyannei, și grație voioaselor sale râsete când făcea bolnava greșeli, doamna Snow progresa simțitor. Chiar azi, spre marea bucurie a fetiței, declarase că era

mulțumită să mănânce răcături, pentru că tocmai asta dorea, fără a ști însă că Milly prevenise pe Pollyanna că soția preotului trimisese deja același fel de răcături. Pollyanna se gândea la toate acestea, când văzu un băiețel care sta jos pe o movilă de iarbă, lângă drum, tăindu-și un băț.

- Bună! strigă Pollyanna zâmbitoare. Băiatul privi, apoi întoarse capul.

- Bună! bodogăni el. Pollyanna râse.

- Pe tine cred că nu te-ar putea mulțumi nici răciturile de vițel, zise ea oprindu-se în fața lui.

Copilul se neliniști, o privi mirat și începu iar a-și ascuți bățul cu un briceag stricat. Pollyanna se gândi puțin, apoi se așeză pe iarbă lângă el. Contrar curajoasei afirmații a Pollyannei că ea era obișnuită cu compania adulților și că aceasta nu-i plăcea, totuși ea era dornică câteodată să discute cu un tovarăș de vârstă ei. De aici hotărârea ei de a profita de această ocazie.

- Numele meu e Pollyanna, începu ea prietenoasă. Cum te cheamă pe tine?

Băiatul se tulbură din nou. Se ridică, apoi se așeză iar jos.

- Jimmy, spuse el morocănos.

- Bine, acum ne-am prezentat unul altuia. Sunt mulțumită că ți-ai făcut datoria. Alții nu și-o fac, știi? Eu locuiesc la mătușa mea Polly, dar tu unde stai?

- Nicăieri!

- Nicăieri, asta e cu neputință; oricine locuiește undeva, afirmă Pollyanna.

- Eu tocmai caut un nou domiciliu.

- Și unde vrei să fie? Băiatul se uită la ea cu dispreț.

- Proasto! Oare aș mai căuta eu dacă aș ști unde?

Pollyanna scutură capul. Băiatul acesta nu era deloc drăguț și ei nu-i plăcea să-i spună cineva „proastă”; totuși era cineva de vârstă ei cu care voia să vorbească.

- Unde ai locuit până acum? întrebă ea.

- Ei bine, ești curioasă!

- Trebuie să fiu, răspunse Pollyanna liniștită, altfel n-aș putea afla nimic despre tine. Dacă ai vorbi ceva mai mult, eu aș putea vorbi mai puțin.

Băiatul râse scurt și parcă se mai însenină atunci când vorbi iar.

- Iată!... sunt Jimmy Bean și am zece ani, în curând unsprezece. Am intrat anul trecut la orfelinat. Sunt însă acolo atât de mulți orfani, încât nu mai au loc pentru mine. De asta am părăsit orfelinatul. Trebuie să trăiesc în altă parte, dar nu știu încă unde... Mi-ar plăcea să găsesc o casuță mică de tot, știi,... dar unde ar fi o mamă, nu o directoare. Dacă ai un cămin, ai și părinți. Dar eu n-am mai avut nici unul de când a murit tata. Vezi, și acum caut un cămin. Am încercat la patru case, dar nimeni nu m-a primit, cu toate că le-am spus că aș

munci. Iată!... acum știi tot ce voiai să afli de la mine. Vocea băiatului se muia puțin la sfârșitul povestirii soartei sale.

- Ce rușine! zise Pollyanna cu milă. Așadar, nimeni nu te vrea? O! ce bine pricep ce trebuie să simți tu, pentru că după moartea tatălui meu nici eu n-aveam pe nimeni care să mă îngrijească, decât pe doamnele de la Asistența Socială, până se hotăra tanti Polly să mă primească... Pollyanna se opri. O idee strălucită îi încolți în minte și aceasta i se citea pe fața luminoasă. O, am găsit un loc pentru tine; sunt sigură că o să te vrea. Nu m-a luat pe mine? Și n-a primit pe „Fluffy” și pe „Buffy” când n-aveau pe nimeni care să-i iubească, și nici un adăpost? Și ei nu sunt decât o pisică și un câțel. O, vino, știu că tanti Polly o sa te primească. Nici nu-ți închipui cât e de bună!

Fața mică și slabă a lui Jimmy se învioră.

- Ce noroc! oare crezi c-ar vrea? Știi că eu pot lucra și sunt tare, spuse el suflecându-și mâneca de la cămașă și arătând un mic braț osos și slăbuț.

- Sigur că te va primi! Mătușa mea este cea mai bună femeie din lume, de când s-a dus mama mea în cer ca să devină înger. Apoi, are atâtea camere, adăugă sărind în sus și trăgând pe Jimmy de braț. Are o casă foarte mare. Poate că îți va da mansarda cea mică, urmă ea cam îngrijorată. Am avut-o eu la început. Ferestrele au acum obloane de sârmă, așa că vei putea să îți fereastră deschisă ca să nu-ți fie prea cald, iar muștele nu mai pot intra și aduce pe lăbuțele lor toți microbii. Știai aceasta? E foarte interesant. Poate tanti Polly îți va împrumuta și ție cărticica în care se vorbește despre asta, dacă ești cuminte. Uite că și tu ai pistrui ca mine pe obraz, continuă ea privin-du-l cu atenție. Vei fi mulțumit că n-ai oglindă. Iar tabloul care se vede prin ferestre e mult mai frumos decât toate cele ce atârnă pe pereți; deci vei fi foarte mulțumit să dormi în acea cămăruță, sunt sigură de aceasta. Pollyanna se opri fără răsuflare, dându-și seama că trebuie să-și păstreze energia pentru altceva, nu pentru vorbă.

- Grozav! exclamă el, adânc impresionat, dar fără a înțelege prea bine spusele ei. Niciodată n-aș fi crezut că cineva care poate vorbi așa de repede mai pune întrebări pentru a-și trece timpul.

Pollyanna începu să râdă.

- Ei, trebuie să fii mulțumit de asta, pentru ca dacă vorbesc eu nu ai tu nevoie să mai vorbești.

Când ajunseră acasă, Pollyanna duse fără șovăială pe prietenul ei la domnișoara Polly.

Vezi, tanti Polly, zise ea în culmea fericirii, ia privește! Am găsit pe cineva mult mai frumos decât „Fluffy” și „Buffy” pentru tine. E un băiat adevărat, viu. Nu va fi deloc supărat să doarmă în mansardă, la început, și el spune că va munci, dar eu voi avea mai multă nevoie de el pentru a mă juca.

Polly îngălbeni; apoi se roși. Nu înțelegea tot din cele ce auzea, dar înțelegea destul.

- Pollyanna, ce înseamnă asta? Cine-i băiețelul acesta murdar? Unde l-ai găsit? Întrebă ea supărată.

Băiețelul murdar făcu câțiva pași spre ușă. Pollyanna râdea de se prăpădea.

- Am uitat să-ți spun numele lui. Uit, la fel ca „Omul”. E murdar ca și „Fluffy” și „Buffy” când i-ai primit aici. Dar el o să fie mult mai frumos decât ei când va fi spălat... O, iar uitam, strigă ea râzând. El e Jimmy Bean, tanti Polly.

- Bine, dar ce caută aici?

- De-abia ți-am spus, tanti Polly, răspunse Pollyanna deschizând ochii mari plini de mirare. El e aici pentru tine. L-am adus ca să trăiască și el cu noi. Vrea sărmanul să găsească un cămin și părinți, l-am povestit cât de bună ai fost cu mine, cu „Fluffy” și „Buffy”, și eu știam că vei fi bună și pentru el, pentru că, desigur, el e mai bun decât câinii și pisicile.

Polly se cufundă în fotoliul ei și-și duse mâna la gât. Simțea că neputința o copleșea. Totuși luptă și se îndreptă deodată hotărâtă.

- E de ajuns, Pollyanna. E cel mai nesocotit lucru pe care l-ai făcut până acum. Parcă nu-mi ajung pisicile și câinii părăsiți pe care mi i-ai adus; ce-mi mai trebuie și acest cerșetor, cules de pe stradă, care...

Băiețușul sări ca ars. Ochii îi străluceau și bărbia îi tremura. Făcu doi pași și, stând înaintea domnișoarei Polly, zise fără frică:

- Eu nu sunt cerșetor, doamnă, și nu vreau nimic de la dumneata. Aș fi muncit desigur pentru bucățica de pâine și culcușul pe care mi l-ai fi dat. Nici n-aș fi venit la dumneata dacă nu m-ar fi adus aici această fată povestindu-mi că ești bună și că mă vei primi sigur. Asta e tot. Făcu dreapta-mprejur cu o demnitate care ar fi fost de răs de nu era atât de tristă și vrednică de milă situația lui.

- O, tanti Polly! se înecă Pollyanna. Eu am crezut că vei fi mulțumită să-1 primești...

Polly ridică mâna poruncitor, pentru a impune tăcere. Cuvintele băiatului „ești atât de bună” îi răsunau încă în urechi și se simțea copleșită de slăbiciune. Totuși își adună toate puterile până la ultimul strop de voință.

- Pollyanna, strigă ea cu glas hotărâtor, n-ai să încetezi odată de a întrebuința cuvântul „mulțumită” pe care-l aud de dimineața până seara, și cu care vei ajunge să mă înnebunești.

Înmărmurită, Pollyanna zise:

- Bine, tanti Polly, eu credeam ca vei fi mulțumită să mă vezi mulțu... O! făcu ea oprindu-se deodată și punându-și mâna la gură. Apoi dintr-o săritură fu în curte și, înainte ca băiatul să fi ajuns la drum, Pollyanna era lângă el.

- Băiete! Băiete! Jimmy Bean, vreau să-ți spun cât de rău îmi pare, zise ea, voind să-l oprească.

- Nu e nevoie să te mâhnești, răspunse băiatul. Nu e vina ta, dar eu nu sunt un cerșetor, strigă el cu mândrie.

- Desigur că nu ești cerșetor! Dar, te rog, să nu fii supărat nici pe mătușa mea, îl rugă ea. Poate că n-am știut cum să te prezint prea bine; și nici nu prea i-am explicat cine ești. Ea este într-adevăr bună, și a fost întotdeauna, dar, desigur, nu m-am priceput eu să-i spun lămurit cum stau lucrurile. Aș dori atât de mult să-ți găsesc un cămin...

Băiatul ridică din umeri, întorcându-se să plece.

- Nu-i nimic. Găsesc eu. Dar nu sunt cerșetor, s-o știi. Pollyanna, care se gândea mereu cum ar putea să-l ajute, deodată se luminează la față.

- Știi ce? Uite ce am să fac. Doamnele de la Asistență se întâlnesc azi după-amiază. Voi expune cazul tău înaintea lor. Așa făcea tatăl meu întotdeauna când avea nevoie de ceva, ca de pildă, când era vorba de educația păgânilor, sau de cumpărarea unui covor nou pentru biserică, înțelegi?

- Eu nu sunt păgân, nici un covor nou. Și ce sunt acele doamne de la Asistență?

Pollyanna îl privi mirată.

- Bine, Jimmy Bean, unde ai crescut de nu știi ce sunt doamnele de la Asistență?

- Ei bine, dacă nu vrei să-mi spui și mie cine sunt,... bombăni el cu un aer nepăsător, întorcându-se să plece.

Pollyanna alergă după el.

- Iată, am să-ți spun. E o societate de doamne care se întrunesc, fiecare cu câte un lucru de cusut în mână, și care dau mese, strâng bani și stau de vorbă. Sunt foarte bune, adică cele mai multe din ele erau, acolo la noi. Nu le cunosc încă pe cele de aici, dar trebuie să fie bune și ele. Voi merge în după-amiaza aceasta să le vorbesc despre tine.

- Nicidecum! Poate crezi că voi merge și eu acolo să aud o adunare întreagă de femei numindu-mă cerșetor; mi-a ajuns să aud de la una!

- O, dar nu vei fi și tu acolo, răspunse Pollyanna. Mă voi duce singură să le vorbesc.

- Vrei să faci asta pentru nune?

- Desigur, și cred că voi ști acum mai bine cum să le spun, zise Pollyanna, căutând să mai îmblânzească amărăciunea lui Jimmy. Sunt sigură că se va găsi una din ele care să-ți dea un cămin.

- Nu uita să le spui că o să muncesc.

- N-avea grijă, îi făgădui ea bucuroasă și sigură de izbândă. Te voi înștiința mâine de hotărârea lor.

- Unde?

- Pe drumul unde te-am găsit azi, aproape de casa doamnei Snow.

- Bine, voi fi acolo. Jimmy stătu o clipă tăcut, apoi continuă. Poate că aș face bine să mă întorc la orfelinat pentru noaptea aceasta. Vezi, n-am unde să stau și nu l-am părăsit niciodată, până azi-dimineață. Când am plecat n-am spus nimănui că nu mă întorc, căci nu m-ar fi lăsat să plec, cu toate că n-ar fi

prea supărați dacă nu m-aș mai întoarce. Doar nu sunt părinții mei, ca să le fie milă de mine, înțelegi?

- Da, știu, aprobă Pollyanna, dar când te voi vedea mâine sper că vei avea un adăpost și părinți. La revedere! zise ea veselă, întorcându-se spre casă.

De la fereastra ei, Polly care văzuse scena, urmări cu ochi severi băiatul până ce dispăru la o cotitură. Apoi oftă, se întoarse și urcă scările tulburată; domnișoara Polly nu se lăsa ușor tulburată. În urechi îi răsunau mereu cuvintele disprețuitoare ale lui Jimmy: „ea mi-a spus că ești atât de bună”. Un curios sentiment de tristețe îi tulbura inima, ca și când ar fi pierdut ceva.

La doamnele „Asistenței Sociale”

La casa Harrington masa fu luată în tăcere în ziua întrunirii Societății Asistenței Sociale. Pollyanna încercă să spună câte ceva, dar nu reuși; de patru ori fu silită să-și curme vorba din cauza cuvântului „mulțumită” care-i revenea mereu. Se roși și tăcu. A cincea oară Polly întoarse capul plictisită.

- Spune odată cuvântul, fetițo! Prefer să te aud spunându-l, decât să te vad făcând atâtea mofturi.

Fața Pollyannei se luminează:

- Îți mulțumesc, tanti Polly. Cred că mi-ar fi prea greu să nu-l mai spun niciodată. Înțelegi, am jucat acest joc timp îndelungat.

- Ce ai jucat? întrebă mătușa ei.

- Am jucat jocul pe care tata... Pollyanna se opri cu fața îmbujorată, simțindu-se stingherită (mătușa o oprise de a-i vorbi vreodată de tatăl ei și de a pronunța cuvântul ei favorit „mulțumită”).

Polly se încruntă iar și nu mai spuse nimic. Prânzul se termină în tăcere. Pollyanna fu încântată când auzi pe mătușa ei telefonând soției preotului că nu va merge la întrunirea de azi a doamnelor de la Asistență pentru că o durea capul. Când Polly se retrase în camera ei, închizând ușa, Pollyanna încercă să se întristeze pentru că pe mătușa ei o durea capul, dar în același timp era mulțumită că mătușa ei nu va fi acolo când se va vorbi de Jimmy la întrunire. Nu putea uita că bietul Jimmy fusese numit cerșetor de mătușa ei, și acum se temea să nu se repete acest lucru nedrept în fața doamnelor. Pollyanna știa că doamnele se întrunesc la două, în capela bisericii, la un kilometru de casă. Ea plănuia să meargă acolo ceva mai înainte.

- Aș dori să fie toate doamnele adunate, își zicea ea, de teamă că dacă ar lipsi una să nu fie tocmai aceea care ar fi primit pe Jimmy.

De obicei, însă, ora două însemna trei pentru doamnele comitetului. Liniștită și plină de încredere, Pollyanna urcă treptele capelei, deschise ușa și intră în hol. Un dulce murmur de vorbire feminină și de râsete venea dinspre sala principală. Pollyanna șovăi o clipă, apoi intră. Murmurul se opri îndată. Ea înainta sfioasă. Pentru prima oară, Pollyanna nu avea îndrăzneala ei obișnuită. Toate aceste chipuri, unele cunoscute, altele cu totul străine, îi aminteau de întrunirile doamnelor din satul ei îndepărtat cu care era deprinsă.

- Bună ziua, doamnelor, începu ea foarte cuviincioasă. Eu sunt Pollyanna Whittier, poate că unele dintre dumneavoastră mă cunoașteți. Eu știu cine sunteți, dar nu vă cunosc pe toate.

Se făcu o tăcere adâncă. Câteva doamne cunoșteau pe vestita nepoată a colegei lor, și mai toate auziseră vorbindu-se de ea, dar nimeni nu știa ce să-i spună acum.

- Eu... eu am venit pentru a expune un caz înaintea dumneavoastră, îngână Pollyanna după un timp, întrebuițând în mod conștient frazeologia obișnuită a tatălui ei.

Se făcu o ușoară mișcare.

- Mătușa dumitale te-a trimis, scumpa mea? o întrebă soția preotului.

Pollyanna roși puțin.

- Nu, am venit din proprie inițiativă. Eu sunt obișnuită să am de-a face cu doamnele de la Asistență, căci dumnealor, împreună cu tata, m-au crescut.

Una dintre doamnele prezente bufni în râs, iar soția preotului se încruntă.

- Da, dragă, dar ce vrei de la noi?

- Doresc să vorbesc de Jimmy, zise Pollyanna oftând. El nu are alt adăpost decât orfelinatul care e plin și unde nu mai e loc. El caută un alt cămin, cât de simplu, dar unde ar fi o mama în loc de o directoare. M-am gândit că poate una din dumneavoastră ar binevoi să-l primească la dânsa.

- Adevărat? Ai crezut aceasta? murmură cineva rupând tăcerea care urmase cuvintelor Pollyannei.

Ea privea cu ochi îngrijorați cercul doamnelor care o înconjurau.

- O! am uitat să spun că Jimmy vrea să muncească, adăugă ea pentru a sfârși pledoaria.

Încă o tăcere, apoi câteva doamne o întrebară cu răceală despre băiat. Când au fost lămurite, au început să discute între ele cu însuflețire. Pollyanna ascultă cu neliniște. Ea nu prea înțelegea totul, dar află în curând că nici una din aceste doamne nu-și deschidea casa micului părăsit, cu toate că fiecare din ele avea aerul de a presupune că altele ar fi putut să-l primească, deoarece mai aveau la ele câțiva băieți. Apoi auzi pe soția preotului spunându-și cu sfială părerea:

- Nu și-ar putea oare însuși Societatea cheltuielile de întreținere și de educare ale lui Jimmy, trimițând anul acesta mai puțini bani copiilor din India?

Multe din doamnele prezente începură a vorbi deodată, mai tare, și cu un ton și mai neplăcut ca până acum. Pollyanna înțelese că Societatea era renumită pentru dărnicia ei către misiunea din străinătate, și ele considerau ca o rușine să se dea mai puțin anul acesta. Mai spusese ceva de neînțeles pentru Pollyanna, anume că acestor doamne nu prea le păsa de întrebuițarea banilor trimiși acolo; totul era ca suma pe care o strâneau să figureze în capul listei. Dar desigur că aceasta nu putea fi adevărat! Toate lucrurile pe care le-a auzit

erau atât de neplăcute și o tulburau așa de mult, încât fu chiar mulțumită când se văzu, în fine, plecată de acolo la aer curat. Era foarte tristă... Ce greu îi va veni mâine să-i spună lui Jimmy că doamnele de la Asistență socoteau mai nimerit să trimită toți banii lor pentru creșterea unor mici indieni, că nu puteau da nici o părticică din ei pentru creșterea unui copil nenorocit, orfan în propria lor țară, fiindcă Jimmy nu era indian, și numele lui nu putea fi menționat pe lista lor, așa cum spusese o doamnă mare cu ochelari pe nas. Întorcându-se așa abătută, Pollyanna se gândea:

"Desigur că nu e rău să se trimită bani și păgânilor, dar oare orfanii de aici nu înseamnă nimic pentru aceste doamne; ele nu se ocupă decât de copiii străini? Aș fi crezut că era mult mai bine dacă-l primeau pe Jimmy decât să fie dumnealor înscrise în capul unei liste de donații."

Părăsind capela, Pollyanna nu se duse îndată acasă, ci o luă pe drumul care ducea spre pădure. Cu toate că era o zi de vacanță (așa numea ea zilele în care nu avea lecție de cusut sau de gospodărie), fusese o zi grea, și Pollyanna se gândi că nimic nu putea să-i facă mai mult bine ca o plimbare prin pădure. Urcă deci cu hotărâre colina, cu toată arșița soarelui.

- Nu-i nevoie să mă întorc acasă înainte de cinci și jumătate, își zicea ea. Va fi atât de plăcută plimbarea prin pădurea umbrită, chiar dacă urcușul e greu.

Pădurea Pendleton era splendidă, iar Pollyanna o știa bine. Dar azi i se părea și mai frumoasă în ciuda dezamăgirii pe care o avuse cu privire la Jimmy Bean.

- Aș vrea să fie aici acele doamne gălăgioase, oftă Pollyanna, ridicându-și ochii spre petele de cer azuriu ce se vedeau printre frunzele însoțite ale copacilor. Oricum, dacă ar fi aici, sunt sigură că s-ar răzgândi și s-ar îndura de bietul Jimmy, încheie ea convinsă de aceasta, dar fără a-și putea explica de ce.

Deodată Pollyanna își ridică capul și ascultă. Un câine lătra în apropiere. Într-o clipită apărură în fugă, lătrând.

- Cuțule, cuțule bun... Pollyanna pocni din degete și aștepta uitându-se spre cărarea pe care venise el. Era sigură că mai văzuse acest câine undeva, altă dată. Da, da, îl întâlnise cu „Omul”, adică cu domnul John Pendleton. Privea acum, așteptându-l să apară. După câteva minute însă, nezărind pe nimeni, își întoarse atenția asupra câinelui.

Câinele, chiar și Pollyanna putea vedea aceasta, era neobișnuit de agitat. Lătra cu scheunături scurte, alergând înainte și înapoi pe drumul pe care venise. Când au ajuns la cărarea alăturată, câinele o luă la fugă numai ca să se întoarcă din nou chelălăind și lătrând.

- Hoo...! ăsta nu-i drumul spre casă, râse Pollyanna urmând în continuare câinele.

Înainte ei câinele sărea nebunește. Era un du-te-vino, înainte și înapoi, între Pollyanna și cărăruie. Fiecare tresărire a micului trup, și fiecare privire rugătoare a ochilor lui cafenii erau atât de grăitoare, încât Pollyanna în cele din urmă înțelese cauza neliniștii lui.

Deodată, câinele țâșni drept înainte. Peste câteva momente Pollyanna se dumiri: un om zăcea nemișcat lângă o stâncă enormă, la câțiva pași de cărare.

O crenguță uscată trosni sub picioarele Pollyannei, și omul întoarse capul. Cu un țipăt de mirare, Pollyanna alergă spre el.

- Domnule Pendleton, ești rănit?

- Rănit? Ba nu, deloc! Mă odihnesc doar la soare, răspuse el cam răstit. Să vedem ce te pricepi să faci. Ești în stare să faci ceva de folos?

Pollyanna respiră din greu, apoi, cum îi era obiceiul, răspuse la fiecare întrebare.

- Iată domnule Pendleton, eu... eu nu știu și nu pot face multe lucruri, dar doamnele de la Asistență, în afară de doamna Rawson, spuneau că sunt îndemânică. Eu le-am auzit spunând aceasta, fără ca ele să o știe.

Omul zâmbi anevoie.

- Bine; bine, fetișo, îți cer scuze. Dar vai!... nătângul ăsta de picior... Acum ascultă. Se opri și cu oarecare greutate duse mâna la buzunarul pantalonului, și scoase afară o legătură de chei din care desprinse una, ținând-o între două degete. La cinci minute distanță de aici, zise el, urmând drept această cărare vei găsi casa mea. Cu această cheie vei intra acolo, prin veranda laterală, știi ce este o verandă?

- Desigur, domnule, și mătușa mea are o verandă cu un salonaș de vară deasupra ei. Pe acel acoperiș am dormit eu odată, numai că n-am putut dormi de fapt, fiindcă m-au găsit.

- Ei, bine! Când vei ajunge acasă treci drept prin hol până la ușa din spate. Pe biroul mare din mijlocul camerei vei găsi un telefon. Știi cum să folosești telefonul?

- Da, domnule! Odată când tanti Polly...

- Să nu vorbim acum de mătușa ta, o întrerupse omul certând-o. Făcu o sforțare dar nu se putu mișca. Vei căuta numărul doctorului Thomas Chilton în cartea de telefon care trebuie să fie atârnată alături de masă sau undeva pe acolo. Cred că știi ce este o carte de telefon.

- Desigur, domnule, îmi place foarte mult să mă uit în aceea a mătușii mele. Sunt în ea atâtea nume caraghioase și...

- Spune doctorului Chilton că John Pendleton se află lângă Stânca Micului Vultur, în pădurea Pendleton, cu un picior rupt, . și că îl roagă să vină imediat cu o targa și cu doi oameni. Va știi el ce să facă apoi. Spune-i să vină pe cărarea dinspre casă.

- Un picior rupt? O, domnule Pendleton, ce grozăvie! se înfiora Pollyanna. Sunt atât de mulțumită că am venit. Nu pot să fac...

- Ba poți, dar e evident că nu vrei! Ai de gând sau nu să isprăvești odată cu vorba, îngână omul, și să faci ce ți-am spus? Și cu un mic țipăt, Pollyanna plecă.

Pollyanna nu se mai opri să se uite la petele albastre ce se vedeau printre copacii însoriți. își ținea ochii pe cărare ca nu cumva o crenguță sau o piatră să-i împiedice pașii grăbiți.

Nu după mult timp ajunse lângă casă. O mai văzuse ea mai înainte, dar niciodată de aproape ca acum. O impresiona adânc înfățișarea ei impunătoare cu pridvoarele cu stâlpi de piatră și cu intrarea monumentală. După o clipa de șovăire porni grăbită spre ușa laterală de la verandă. Degetele ei înțepenite de tare ce strânsese cheia, cu greu putură deschide broasca; în cele din urmă, însă, masiva ușă sculptată se deschise. Pollyanna respiră cu greu. Cu toată graba ei, se opri un moment, puțin înspăimântată, pentru a privi vastul și întunecosul vestibul. Gândurile i se învălmășeau în minte. Ea era acum în casa lui John Pendleton, casa misterului, casa în care nu intra nimeni, afară de stăpân. Aici se afla, undeva, un schelet. Totuși Pollyanna trebuia să intre în aceste camere înfricoșătoare și să telefoneze doctorului, spunându-i că stăpânul casei zăcea rănit...

Cu un strigăt înăbușit, fără a se uita în dreapta nici în stânga, Pollyanna străbătu vestibulul fugind și ajunse la ușa camerei care-i fusese indicată. Această cameră era întunecoasă ca o pădure deasă, dar prin fereastra din dreapta soarele trimetea pe podea o lungă rază aurită, în lumina căreia văzu telefonul ce se afla pe biroul masiv din mijlocul camerei. Pollyanna se îndreptă spre el grăbită. Cartea de telefon nu se afla acolo, ci era pe podea. Ea o găsi imediat, și cu degetul ei, tremurând, urmări coloana literei C. până ajunse la numele Chilton. Însuși doctorul răspunse la telefon. Tremurând, ea îi povesti toată întâmplarea, iar după ce răspunse tuturor întrebărilor doctorului, puse jos receptorul, oftând ușurată.

Abia acum Pollyanna aruncă o privire grăbită în jurul ei. Cu o impresie confuză, de draperii roșii, ziduri acoperite cu cărți, dușumele murdare, birou dezordonat, nenumărate dulapuri închise - din care unul cu siguranță ascundea scheletul - fugi prin vestibul la ușa cea mare pe care o lăsase deschisă când intrase. După un timp ce păru scurt chiar și rănitului, Pollyanna se întoarse iar în pădure lângă rănit.

- Ei, ce s-a întâmplat? N-ai putut intra? întrebă el.

Pollyanna deschise ochii mari.

- Ba am intrat. Aș fi eu oare aici dacă n-aș fi reușit? Doctorul va veni cât de repede posibil cu oameni și cu tot ce trebuie. Cunoaște perfect locul unde te afli, spunea el, și de aceea n-am mai stat să-l aștept. Doream să mă întorc lângă dumneata cât mai repede.

- Într-adevăr? Ei, bine, îți admir gestul, dar cred că ai fi putut găsi o tovarășie mai plăcută în altă parte.

- De ce, pentru că ești atât de morocănos?

- Mulțumesc pentru sinceritatea ta.

Pollyanna zâmbi.

- Dar nu ești morocănos decât pe dinafară, și nu pe dinăuntru.

- Nu mai spune! De unde știi? întrebă omul silindu-se să-și schimbe poziția capului fără a mișca restul corpului.

- Am observat eu în diferite împrejurări - mai întâi după felul cum îți tratezi câinele, adăugă ea, arătând mâna pe care o ținea el pe capul fin și sensibil al câinelui. Te miri cum câinii și pisicile cunosc mai bine sufletul decât oamenii mari, nu-i așa? Ascultă, domnule, eu am să-ți țin capul, spuse ea brusc.

Omul strâmbă din nas și gemu de câteva ori, dar la urmă găsi că genunchii Pollyannei înlocuiau cu folos căpătâiul de stâncă pe care-și odihnise capul până acum.

- E mai bine așa, murmură el încet.

Nu mai spuse nimic câteva clipe. Pollyanna se întreba dacă nu doarme. Dar nu se putea; îl vedea ea bine cum își strângea buzele pentru a-și stăpâni gemetele de durere. Pollyannei îi dădură lacrimile, văzând trupul acestui om voinic zăcând neputincios. Una din mâinile lui, cu degetele încheștate era jos, nemișcată; cealaltă, deschisă, se lăsase pe capul câinelui. Animalul, cu ochii lui îngrijați și inteligenți, ațintiți pe fața stăpânului sau, sta și el neclintit. Era liniște completă.

Minut după minut, timpul trecea. Soarele cobora spre apus și umbra creștea sub copaci. Pollyanna stătea atât de liniștită, încât parcă nici nu respira. O păsărică sălta chiar pe lângă mâna ei și o veveriță își scutură codița pe o creangă aproape de nasul ei, ținându-și ochii ei strălucitori ațintiți tot timpul asupra câinelui nemișcat. Deodată, câinele ciuli urechile și gemu încet, apoi latră scurt și ascuțit. În clipa următoare, Pollyanna auzi voci și văzu venind trei oameni care purtau o targa, și alte obiecte. Cel mai mare (un om cu o față binevoitoare și bine rasă, pe care Pollyanna îl cunoștea din vedere ca fiind doctorul Chilton), înainta vesel.

- Ce faci domnișoară, te joci de-a infirmeria?

- Nicidecum, domnule, răspunse ea zâmbind. I-am susținut numai capul; nu i-am dat nici o doctorie. Sunt foarte mulțumită că m-am aflat azi aici.

- Și eu, zise doctorul, dându-i toată atenția cuvenită rănitului.

Pollyanna se întoarse târziu acasă în ziua accidentului domnului John Pendleton, dar scăpă ușor, fără muștrări. Nancy o aștepta la ușa.

- Bine că te văd iar cu ochii mei, strigă ea, oftând. Este ora șase și jumătate!

- O știu, zise Pollyanna îngrijorată, dar nu merit ceartă, te asigur. Și cred că nici tanti Polly nu va avea nimic de zis.

- Nici nu o să aibă prilejul, zise Nancy mulțumită. A plecat.

- A plecat?! strigă Pollyanna. Doar n-a plecat din cauza mea. Își aduse aminte de toate întâmplările acelei zile, de băiatul, pisica și câinele nedoriți și de cuvintele nepermise „mulțumită” și „tata” pe care le repetase fără voie. Spune-mi, te rog, că n-a plecat din cauza mea.

- Nu, deloc, răspuse Nancy glumind. A murit subit vărul ei din Boston, și a trebuit să plece. Îndată ce ai ieșit tu pe ușă, a primit o telegrama. Va fi plecată pentru trei zile. Ce mulțumite vom fi! Amândouă vom îngriji de casă și totul va merge de minune.

Pollyanna dădu din cap jignită.

- Mulțuirută? O, Nancy! Când e vorba de înmormântare?

- Dar nu de înmormântare sunt eu mulțumită, domnișoară, ci de... Nancy tăcu brusc. Un zâmbet șiret îi luminează fața. Doar tu m-ai învățat să joc acest joc.

Pollyanna se încruntă.

- Nancy, sunt lucruri cu care nu e permis a te juca, și o înmormântare este tocmai unul din aceste lucruri. Nu e nimic în ea de care să te bucuri.

Nancy începu să râdă.

- Putem totuși să fim mulțumite că nu e înmormântarea noastră, observă ea foarte serioasă. Dar Pollyanna n-auzea, începuse să povestească despre accident; într-o clipită, Nancy o asculta cu gura căscată.

În după amiaza zilei următoare, Pollyanna întâlnește pe Jimmy Bean la locul hotărât. Cum și era de așteptat, Jimmy arată o mare întristare când află că doamnele de la Asistență ar fi adoptat mai ușor un copil indian decât pe el.

- Ei bine! E normal să fie așa, se tângui el. Fără îndoială, lucrurile îndepărtate totdeauna apar mai frumoase decât cele apropiate. Tot astfel ne pare mai bun ce este în cealaltă parte a farfuriei, decât ce se găsește în partea noastră. Doamne, cum aș dori ca cineva de departe, din India, să se îndure și de mine. N-ar fi drept așa?

Pollyanna bătu din palme.

- Dar știi că ai dreptate? Ai găsit o soluție bună, Jimmy. Voi scrie doamnelor mele de la Asistența socială despre tine.

Ele nu locuiesc în India, totuși sunt foarte departe de aici; prin urinare, e tot cam așa. Ți-ai fi dat seama dacă ai fi făcut cu mine această lungă călătorie.

- Crezi oare că m-ar primi? Întrebă el...

- Bineînțeles. Doar și ele se ocupă de copii indieni. Pot foarte bine să-și închipuie de data asta că ești micul lor indian. Locuiești destul de departe pentru ca numele tău să figureze în capul listei lor de donații. Ai să vezi. Am să-i scriu doamnei White, ba nu, doamnei Jones. Doamna White are mai mulți bani, dar doamna Jones dă mai mulți; nu e curios așa ceva? Sunt sigură însă că te va lua una din ele.

- Bine, nu uita însă te rog să le spui că voi munci pentru întreținerea mea, spuse Jimmy. Eu nu sunt un cerșetor, și afacerile sunt afaceri, chiar și cu doamnele de la Asistență. Șovăi puțin, apoi adăugă: Va fi poate mai bine să stau unde sunt, până ce vei primi un răspuns?

- Fără-ndoială, zise Pollyanna. Voi știi eu unde să te găsesc. Ele te vor lua, sunt sigură; ești destul de departe de ele. Pe mine nu m-a luat tanti Polly? Se opri puțin apoi urmă: Nu crezi că eu sunt mica indiană a mătușii mele?

- Ba cred că ești cea mai hazlie fetiță din -lume, zise Jimmy îndepărtându-se.

La vreo săptămână după întâmplarea din pădurea Pendleton, Pollyanna zise mătușii sale:

- Tanti Polly, te-ar supăra mult dacă aș duce azi răciturile de vițel altcuiva decât doamnei Snow? Sânt sigură că doamna Snow nu s-ar supăra.

- Vai de mine, Pollyanna, ce idee ți-a mai venit? Ești o fetiță extraordinară.

Pollyanna se îngrijoră.

- Tanti Polly, te rog spune-mi ce înseamnă extraordinară. Dacă ești extraordinară nu poți fi și ordinară, nu-i așa?

- Nu, tu nu poți fi în nici un caz ordinară.

- Ah, ce bine-mi pare! Atunci sunt mulțumită că sunt extraordinară, strigă Pollyanna cu bucurie. Înțelegi tu, doamna White avea obiceiul să spună că doamna Rowson era o femeie ordinară, și n-o putea suferi. Se cert... vreau să spun că tata avea... adică nouă ne era mult mai greu să menținem pacea între ele decât între celelalte doamne, se corectă Pollyanna, puțin descumpănită de eforturile de a naviga între Scylla recomandărilor tatălui său de a nu vorbi de certuri în biserică, și Charybda recomandărilor mătușii sale de a nu vorbi de tatăl său.

- Da, da; ajunge, o întrerupse tanti Polly, cu nerăbdare. Vorbești cam mult Pollyanna, și întotdeauna găsești mijlocul de a aduce vorba despre doamnele tale de la Asistență.

- Da tanti Polly, zise fetița veselă, o recunosc, dar trebuie să înțelegi; ele m-au crescut și...

- De ajuns Pollyanna, interveni o voce rece. Acum, ce spuneai despre răcituri?

- Nimic, tanti Polly, nimic ce te-ar supăra. Îmi dai voie să-i duc dânsului răcituri, așa că de data asta aș vrea să-i duc și dânsului. Știi, un picior rupt nu e ca situația unui invalid pe viață, așa că nu va dura prea mult, și doamna Snow poate primi din nou răciturile după o scurtă pauză.

- Dânsului? Picior rupt? Pollyanna, despre ce vorbești?

Pollyanna rămase uimită; fața i se relaxa apoi.

- O, am uitat. Se pare că tu nu știi. Vezi s-a întâmplat când erai plecată. Chiar în ziua în care ai plecat l-am găsit în pădure; a trebuit să-i descui casa, să dau telefon la doctor, să-i susțin capul și așa mai departe. Și, bineînțeles,

de-atunci nu l-am mai văzut. Dar când Nancy a făcut răcitură pentru doamna Snow săptămâna aceasta, m-am gândit ce frumos ar fi să i le pot duce lui în locul ei. Se poate, tanti Polly, doar de data aceasta?

- Oh, da, cum să nu? încuviință domnișoara Polly puțin obosită. Cine zici că este?

- Omul. Adică vreau să zic domnul John Pendleton. Domnișoara Polly aproape căzu de pe scaun.

- John Pendleton!

- Da. Nancy mi-a spus cum îl cheamă. Probabil că-l cunoști?

Domnișoara Polly nu răspunse, ci continuă:

- Tu îl cunoști?

Pollyanna încuviință.

- O, da. Mereu îmi vorbește și îmi zâmbește, acum. E morocănos numai pe dinafară. Mă duc să iau răciturile. Nancy aproape le terminase de pregătit când am plecat, încheie Pollyanna, deja în drum spre bucătărie.

- Pollyanna, așteaptă! Vocea domnișoarei Polly deveni aspră. M-am răzgândit. Aș prefera să-i duci răciturile doamnei Snow, ca de obicei. Atâta tot. Poți să pleci acum.

Fața Pollyannei se posomori*.

- O, dar tanti Polly, boala ei va dura. Ea va continua să fie bolnavă și să primească lucruri. Dar el are numai un picior rupt, și picioarele nu durează mult, adică, cele rupte. Îl are rupt deja de-o săptămână.

- Da, îmi amintesc. Am auzit că domnul John Pendleton a avut un accident, zise domnișoara Polly puțin înțepată; dar nu am de gând să-i trimit răcitură lui John Pendleton, Pollyanna.

- Știu că e morocănos pe dinafară, admise Pollyanna tristă, așa că-mi închipui că nu-ți place de el. Dar n-o să-i spun că tu le-ai trimis. Voi spune că-s de la mine. Îmi place de el și aș fi foarte mulțumită să pot trimite niște răcitură. Domnișoara Polly începu să dea din cap. Apoi, deodată, se opri, și întrebă cu o voce curios de liniștită:

- El știe cine ești, Pollyanna?

Fetița oftă.

- Nu cred. I-am spus odată cum mă cheamă, dar niciodată nu mi-a repetat numele, niciodată.

- Știe unde locuiești?

- O, nu. Nu i-am spus niciodată.

- Atunci, nu știe că ești nepoata mea?

- Nu cred.

Pentru o clipă se făcu tăcere. Domnișoara Polly privea spre Pollyanna cu ochi care nu o vedeau. Fetița, mutându-se de pe un picior pe altul, oftă tare. Domnișoara Polly tresări și își reveni.

- Foarte bine, Pollyanna, zise în cele din urmă, cu acea voce neobișnuită, așa de diferită de a ei; poți, poți să duci răciturile la domnul

Pendleton ca din partea ta. Dar să fim înțelese: eu nu le-am trimis. Fii sigură că el nu-și închipuie astfel!

- Bineînțeles, tanti Polly, îți mulțumesc, exclamă Pollyanna dispărând pe ușă.

Fațada de pietre cenușii a casei îi părea Pollyannei foarte diferită la cea de a doua ei vizita la casa lui John Pendleton. Geamurile erau deschise, și o femeie bătrână întindea hainele la uscat în curtea din spate. Trăsura doctorului se afla sub umbrar.

Ca și ultima dată, Pollyanna intră pe ușa laterală. De data aceasta sună la sonerie; degetele nu-i mai erau înțepenite de strânsul legăturii de chei, ca ultima dată.

O față familiară de câine apăru pe trepte întâmpinând-o și, după o așteptare scurtă, femeia, ce agăță hainele, apăru la ușă.

- Dacă nu va supărați, am adus niște răcituri de vițel pentru domnul Pendleton, zâmbi Pollyanna.

- Mulțumim, zise femeia, luând castronul din mâna fetei. De la cine să-i spun ca sunt? Răcituri, zici?

Doctorul apăru în hol chiar în clipa aceea, auzi cuvintele femeii și văzu expresia dezamăgită a fetei. Intervenii repede:

- Hm! răcituri de vițel? întrebă el voios. O să-i placa! Probabil că ai vrea să-1 vezi pe pacient, nu-i așa?

- O, da, domnule, radie Pollyanna; și femeia, ascultând de doctor, o conduse din nou de-a lungul coridorului, cu o expresie vădită de uimire pe față.

În spatele doctorului, un tânăr infirmier adus din orașul cel mai apropiat, exclamă impacientat:

- Dar, domnule doctor, nu a dat domnul Pendleton ordin ca nimeni să nu fie admis?

- O, da, încuviință doctorul, netulburat. Dar acum eu dau ordine. Îmi asum riscul; apoi adăugă șmecherește: Tu n-ai cum să știi, dar fetița aceea îi e mai de folos ca o doză de medicamente. Dacă cineva poate să-1 înveselească pe Pendleton, ea poate. De asta am trimis-o.

- Cine e fetița?

Doctorul ezită pentru o clipă.

- Este nepoata uneia dintre cele mai renumite locuitoare ale noastre. O cheamă Pollyanna Whittier. Nu o cunosc prea bine, dar mă bucur să-ți spun că mulți din pacienții mei o cunosc.
Infirmierul zâmbi.

- Incredibil! Și care este secretul ei? Doctorul dădu din cap.

- Nu știu. Din câte am înțeles eu are un spirit imens de mulțumire pentru tot ce i se întâmplă sau are să i se întâmple, în orice caz, vorbele ei nostime îmi sunt repetate de toți, și din câte îmi dau eu seama, „a fi mulțumit”

este miezul lor. Aș vrea, adăugă el zâmbind, s-o pot prescrie, cum prescriu un medicament; totuși, dacă lumea ar fi plină de oameni ca ea noi cu medicina noastră am ajunge la sapă de lemn, râse el apucând hăturile și urcând în trăsură.

Între timp Pollyanna, urmând ordinele doctorului, se îndrepta spre camera lui John Pendleton. Drumul ei trecea prin marea bibliotecă de la capătul holului, și cu toate că trecu repede, Pollyanna observă marile schimbări ce avuseseră loc. Pereții plini de cărți și perdelele roșii erau la fel; totuși, lipsea dezordinea de pe birou, mizeria de pe jos și nu se vedea nici un fir de praf. Cartea de telefon era agățată la locul ei și bronzul căminului fusese lustruit. Una din ușile misterioase era deschisă, și însoțitoarea ei se îndreptă spre ea. Într-o clipă, Pollyanna se afla într-o cameră de dormit, frumos mobilată, în timp ce îngrijitoarea spunea cu o voce timidă:

- Domnule, dacă nu vă supărați, este aici o fetiță cu niște răcituri. Doctorul a zis să... o aduc aici.

În următoarea clipă, Pollyanna se afla singură cu un om cu o înfățișare mânioasă, întins pe pat.

- Auzi, nu ți-am spus..., începu cu o voce supărată domnul Pendleton. O, tu ești! exclamă el ușurat în timp ce Pollyanna se apropia de pat.

- O, da, domnule, zâmbi Pollyanna. Îmi pare așa de bine că m-au lăsat să intru! Știi, la început femeia aproape că mi-a luat răciturile și mi-era teamă că nu te voi vedea deloc. Apoi a venit doctorul și a zis că pot să intru. E frumos din partea lui că m-a lăsat să te văd.

În ciuda sa însuși, omul zâmbi, și nu fu în stare să spună decât: Hîm hîm.

- Și ți-am adus niște răcituri, încheie Pollyanna. Sper să-ți placă, zise ea nesigură.

- N-am mâncat așa ceva niciodată. Zâmbetul fugar dispăruse și fața omului deveni din nou încruntată.

Pentru o clipă, fața Pollyannei reflectă dezamăgirea ei, dar se luminează când ea puse castronul pe masă.

- O, nu? Atunci n-ai de unde să știi că nu-ți plac, nu-i așa? Deci, sunt mulțumită că n-ai avut ocazia până acuma. Dacă ai ști numai...

- Da, da; un lucru știu sigur, și anume, că mă aflu întins pe spate în clipa aceasta, și că am șansa să stau aici până în ziua de apoi.

Pollyanna păru mirată.

- O, nu! Nu va fi până în ziua de apoi, sunt sigură, când îngerul Gavril va suna din trâmbiță, decât dacă aceasta va fi mai curând decât ne așteptăm - o da, bineînțeles, Biblia spune că va veni mai curând decât ne așteptăm, dar eu nu cred -adică, bineînțeles că cred în Biblie; dar ce vreau să spun este că nu cred că o să vină atât de repede încât să vină acum, și...

John Pendleton izbucni într-un râs zgomotos. Infirmierul ce intrase pe ușă chiar atunci auzi râsul și se retrase încetișor. Pe fața lui era expresia cu

care un bucătar, speriat ca o adiere rece de aer ar putea da înapoi prăjitura necoaptă, închide în grabă ușa cuptorului.

- Ai cam încurcat borcanele! zise John Pendleton amuzat.

Fetița râse.

- Într-adevăr. Dar ce vreau să-ți spun este că picioarele nu sunt de lungă durată, adică cele rupte, ca boala invalizilor pe viață, cum e doamna Snow. Deci fii sigur că nu va dura până în ziua de apoi. Mă gândesc că ar trebui să lii mulțumit de aceasta.

- O, dar sunt, replică omul acru.

- Și pe lângă aceasta, ți-ai rupt numai unul. Poți să fii mulțumit că nu le-ai rupt pe amândouă. Pollyanna se pregătea să îndeplinească lucrarea.

- Desigur! Ce noroc! zise omul ridicând din sprâncene; în aceeași ordine de idei, ar trebui să fiu mulțumit că nu sunt un centiped și nu mi-am rupt cincizeci de picioare!

Pollyanna chicoti.

- O, și mai bine, zise ea. Știu ce este un centiped; un animal cu multe picioare. Și poți să fii mulțumit...

- O, desigur, întrerupse brusc omul cu vechea amărăciune în voce; de asemenea pot să fiu mulțumit pentru această odihnă, pentru infirmier, doctor și acea femeie imposibilă din bucătărie!

- Desigur, domnule; gândește-te numai cât de rău ar fi dacă nu i-ai avea!

- Eu... ce? întrebă omul nedumerit.

- Vreau să spun, gândește-te numai cât de rău ar fi dacă nu i-ai avea și ar trebui să zaci acolo!

- Ca și când aceasta n-ar fi de fapt problema, ripostă omul tăfnos, tocmai faptul că zac aici! Și tu te-aștepți ca eu să fiu mulțumit când o femeie nătângă înu deranjează toată casa sub pretextul că face ordine, și un bărbat o ajută sub pretextul de infirmier, ca să nu mai vorbim de doctoral care-i ațâță pe amândoi, și toți, între timp, se așteaptă ca eu să-i plătesc pentru aceasta, și încă foarte bine.

Pollyanna se încruntă înțeleghător.

- Da, știu. Păcat de asta, adică de banii pe care i-ai strâns de atâta timp.

- Ce spui?

- Făcând economie, cumpărând fasole și pește. Auzi, zice că-ți place fasolea, sau ți-ar place mai bine curcanul dacă n-ar fi așa scump?

- Ascultă, fetiço, despre ce tot vorbești? Pollyanna zâmbi bucuroasă.

- Despre bani. Știi, lipsindu-te pe tine și strângând pentru păgâni. Vezi, am aflat. Domnule Pendleton, tocmai prin aceasta am fost sigură că nu ești mândios pe dinăuntru. Nancy mi-a spus.

Omul rămase cu gura deschisă.

- Nancy ți-a spus că strâng bani pentru... Pot să întreb cine este această Nancy?

- Nancy a noastră. Lucrează pentru tanti Polly?

- Tanti Polly! Cine este tanti Polly?

- E domnișoara Polly Harrington; eu locuiesc cu ea. Omul tresări puternic.

- Domnișoara Polly Harrington! îngână el. Tu locuiești cu ea?

-Da, sunt nepoata ei. M-a luat ca să mă crească, datorită mamei mele, șovăi Pollyanna, cu o voce scăzută. Mama a fost sora ei. Și după ce tata s-a dus să fie cu ea și cu restul în Cer, nu mai era nimeni să aibă grijă de mine afară de doamnele de la Asistență; așa că m-a luat ea.

Omul nu răspunse. Cum stătea culcat pe perne, fața îi devenise foarte albă, așa încât Pollyanna se însălmântă. Se ridică nesigură în picioare.

- Cred că ar trebui să plec acum, îndrăzni ea. Sper că o să-ți placă răciturile.

Omul își întoarse brusc capul și deschise ochii. În adâncimea lor întunecoasă, Pollyanna detecta, spre surpriza ei, un dor neașteptat.

- Deci tu ești nepoata domnișoarei Harrington, zise el ușor.

- Da, domnule.

Ochii întunecați ai omului întârziară pe fața ei, până când Pollyanna, simțindu-se puțin nerăbdătoare, murmură:

- Îmi închipui că o cunoști.

Buzele lui John Pendleton schițară un zâmbet vag.

- O, da; o cunosc. Ezită, apoi continuă cu același zâmbet curios pe buze. Doar nu vrei să spui că domnișoara Polly Harrington mi-a trimis răciturile tocmai mie! zise el cumpătat.

Pollyanna părea agitată.

- N... Nu, domnule; nu ea. Mi-a spus să fii sigură că tu nu o să crezi că sunt de la ea. Dar eu...

- Mi-am închipuit, pecetlui scurt omul, întorcându-și capul. Pollyanna, foarte necăjită, ieși pe vârful picioarelor din camera.

Sub umbrar îl găsi pe doctor așteptând în trăsura. Infirmierul se afla lângă treptele trăsorii.

- Domnișoara Pollyanna, pot să am onoarea de a te conduce acasă? întrebă doctorul zâmbind. Era gata să plec acum câteva minute; apoi am decis să te-aștept.

- Mulțumesc, domnule. îmi pare bine că ai așteptat. Îmi place foarte mult să merg cu trăsura, radie Pollyanna în timp ce lua mâna oferită pentru a se urca.

- Într-adevăr? zâmbi doctorul, dând din cap pentru a-și lua rămas bun de la infirmierul de pe trepte. După cât îmi pot da eu seama, ție îți place să faci o grămadă de lucruri, nu-i așa? adăugă el în timp ce trăsura se îndepărta.

Pollyanna râse.

- Hm, nu m-am gândit. Îmi face impresia că da, admise ea. Îmi place să fac mai orice lucru care aparține de „a trăi”. Desigur că nu-mi place să fac celelalte lucruri: cusutul, citirea cu voce tare și altele asemănătoare. Dar ele oricum nu sunt „a trăi”.

- Nu? Atunci ce sunt?

- Tanti Polly zice că sunt „a învăța să trăiești”, oftă Pollyanna cu un zâmbet jalnic.

Doctorul avu și el un zâmbet ciudat.

- Într-adevăr? Ei bine! puteam să-mi închipui că tocmai așa ceva va spune.

- Da, răspunse Pollyanna. Dar eu gândesc cu totul altfel. Nu cred că am nevoie să învăț cum „să trăiesc”.

Doctorul oftă prelung.

- Cu toate acestea, mă tem. fetițo, că unii dintre noi au nevoie să învețe. Apoi rămase tăcut pentru un timp. Pollyanna, uitându-se pe furiș la fața lui, simți un sentiment ciudat de milă. El arăta așa de trist și ar fi dorit să facă ceva să-l mângâie, de aceea îi spuse cu glas sfios:

- Domnule Chilton, eu credeam că lucrul cel mai mulțumitor din lume e să fii doctor.

- Mulțumitor!? când eu văd atâta suferință zilnic, în toate părțile? exclamă el.

Ea încuviință din cap.

- O știi; dar dumneata ușurezi pe cei suferinzi și desigur că îți pare bine să poți fi de folos. Deci asta te face cel mai mulțumit dintre toți, tot timpul.

Ochii doctorului se umplură de lacrimi. Viața îi era atât de singuratică. Nu avea nici soție, nici cămin, afară de două camere reci, într-o pensiune. Totuși îi era dragă profesiunea lui. Privind în ochii strălucitori ai Pollyannei avu impresia că o mână iubitoare îl mângâia în semn de binecuvântare. Simțea că niciodată de-acum înainte zilele obositoare și nopțile de veghe nu-l vor mai putea istovi, căci trăia de acum acea însuflețire pe care i-o strecurase în suflet Pollyanna.

- Dumnezeu să te binecuvinteze, fetițo, zise el cu glasul schimbat. Apoi cu zâmbetul voios pe care-l cunoșteau pacienții lui adăugă: Cred că și doctorul, ca și bolnavii lui, avea nevoie de o doză din acel tonic. Cuvintele acestea o intrigară mult pe Pollyanna, până când zări o veveriță ce trecea în grabă drumul, și aceasta îi atrase toată atenția.

Doctorul o lăsă la poarta ei, zâmbi către Nancy care mătura prin curte, apoi plecă repede.

- Ce frumoasă plimbare am avut în trăsura doctorului, spuse Pollyanna urcând scările în fugă. Nu știi cât de drăguț e, Nancy!

- Într-adevăr?

- Da. Și i-am spus că profesiunea lui, după mine, e una din cele mai fericite din câte sunt.

- Ce spui? Fericire e asta de a merge întotdeauna la bolnavi sau chiar la oameni sănătoși, dar care-și închipuie că sunt bolnavi, ceea ce e și mai rău? Fața Nancyei era plină de neîncredere.

Pollyanna râse veselă.

- Da, tocmai așa mi-a răspuns și el; dar vezi, este totuși un mijloc de a fi fericit chiar și atunci. Ghici care!

Nancy se gândi puțin. Ea se lăuda că putea juca acum „*jocul mulțumirii*” cu cea mai mare ușurință. Apoi, îi mai plăcea să caute dezlegarea "enigmelor" Pollyannei, cum numea unele din chestiunile ridicate de ea.

- O, știi! E tocmai contrariul de ceea ce-ai spus doamnei Snow.

- Contrariul? repetă Pollyanna, vădit mirată.

- Da, i-ai spus că putea fi mulțumită că ceilalți nu erau ca dânsa, toți bolnavi.

- Da, aprobă Pollyanna.

- Ei bine, doctorul poate fi mulțumit că nu e ca ceilalți oameni pe care-i îngrijește, încheie Nancy triumfătoare.

Era acum rândul Pollyannei să cadă pe gânduri.

- Da..., e desigur și aceasta o soluție, dar nu la aceasta mă gândeam eu; dealtfel gândul acesta conține ceva ce nu-mi place. Nu e ca și când el e mulțumit de suferințele lor, totuși... Tu joci într-un mod ciudat jocul, adăugă Pollyanna oftând, apoi intră în casă.

Găsi pe domnișoara Polly în salon.

- Cine era omul acela, cel cu trăsura care te-a adus acasă, Pollyanna? întrebă mătușa ei puțin tăios.

- Era doctorul Chilton, tanti Polly. Nu-l cunoști?

- Doctorul Chilton! Ce căuta el... aici?

- El m-a adus acasă în trăsura lui. O, îi dusesem răciturile domnului Pendleton și...

Domnișoara Polly înălță capul:

- Pollyanna, sper că nu și-a închipuit că eu i le-am trimis.

- O, nu, tanti Polly. I-am spus eu că nu i le-ai trimis tu.

Domnișoara Polly se înroși grozav la față.

- I-ai spus așa ceva?

Pollyanna deschise ochii înari auzind tonul muștrător al mătușii sale.

- Dar nu mi-ai spus tu așa, tanti Polly?

Polly oftă.

- Ți-am spus, Pollyanna, că nu i le trimiteam eu, și ți-am mai recomandat să iei seama să nu creadă el aceasta, ceea ce e cu totul altceva decât a-i spune în față că nu i le-am trimis eu.

Zicând aceste lucruri, Polly plecă supărată.

- Vai de mine! oftă Pollyanna. Nu prea văd deosebirea, apoi merse să-și atârne pălăria în cuiul special rânduit pentru aceasta de mătușa sa.

Într-o zi ploioasă cam la o săptămână după vizita Pollyannei la domnul John Pendleton, Timotei o conduse pe domnișoara Polly la o întrunire a comitetului de doamne de la Asistența Socială. Când se înapoie de acolo, cam pe la 3 după amiază, obrații îi erau îmbujorați, iar părul ei răsfirat de vântul umed îi încununa fruntea cu cârlionți scăpați din agrafe. Niciodată Pollyanna nu o mai văzuse astfel pe Polly.

- O, o! Tanti Polly și tu ai bucle, strigă ea încântată, jucând în jurul mătușii sale pe când aceasta intra în salon.

- Ce spui că am, copilă zburdalnică?

Pollyanna se tot învârtea veselă în jurul ei.

- Niciodată nu mi-ai închipuit că ai bucle! Cum se poate să le fi avut fără ca eu să știu? Crezi că aș putea să am și eu?... adică înainte să ajung în Cer, strigă ea, prinzând în degetele ei cârlionții ce atârnau lângă urechea mătușii sale. Dar în cazul meu n-ar putea fi negri.

- Pollyanna, ce înseamnă zarva aceasta? întrebă Polly grăbindu-se să-și scoată pălăria pentru a-și rânduie părul ca de obicei.

- Nu, nu, te rog tanti Polly! glasul vesel al Pollyannei deveni deodată rugător. Nu strânge aceste frumoase bucle negre. O, tanti Polly, sunt atât de frumoase!

- Glumești! Spune-mi te rog, Pollyanna, ce ți-a trecut prin minte când te-ai dus la doamnele de la Asistență pentru a le vorbi în mod absurd despre acel mic cerșetor?

- De bună seamă că nu glumesc, zise Pollyanna, răspunzând numai la prima parte a observațiilor făcute de mătușa ei. Nici nu știi cât de frumoasă ești cu părul așezat astfel. O, tanti Polly, lasă-mă te rog să te pieptăn eu cum am pieptănat-o și pe doamna Snow, și să-ți pun o floare-n păr. Mi-ar plăcea atât de mult să te văd astfel gătită! Sunt sigură că ai fi mult mai frumoasă decât dânsa.

- Pollyanna! Domnișoara Polly vorbea aspru, cu atât mai mult cu cât cuvintele Pollyannei îi stârneau o bucurie lăuntrică, căci cine se mai îngrijise vreodată de părul ei? Cine mai dorise s-o mai vadă frumoasă? Pollyanna tot nu mi-ai răspuns la întrebarea mea. Pentru ce te-ai adresat doamnelor de la Asistență în modul acela absurd?

- Da știu, dar nu credeam să fie absurd până ce am descoperit un lucru: doreau mai bine să vadă figurând o mare sumă de bani trimiși în India, decât să se îndure să-l crească pe Jimmy. Așa că am scris doamnelor mele de la Asistența din Vest, pentru că Jimmy e mai departe de ele, înțelegeți mata. Mă gândesc că ar putea deveni micul lor indian, precum eu, tanti Polly, am fost mica indiană a ta. Acum, tanti Polly, îmi dai voie să-ți pieptăn frumos părul?

Polly duse mâna la gât. Vechea stare de neputință de a rezista dorinței Pollyannei o apăsa iar.

- Dar Pollyanna, când mi-au spus azi doamnele de la Asistență cum le-ai vorbit pe neașteptate, mi s-a făcut rușine. Tocmai eu...

Pollyanna începu a juca ușor pe vârful picioarelor.

- N-ai zis nu, când ți-am cerut voie să te pieptăn, încheie ea triumfător; și, cine nu zice nimic, consimte. Așa a fost și mai deunăzi cu răciturile domnului Pendleton. I le trimiteai însă nu voiai să știe el. Acum te rog stai liniștită. Am s-aduc un pieptene.

- Dar Pollyanna, protestă Polly urmând fetița afară din cameră și urcând scările după ea.

- O, ai venit aici? Pollyanna o întâmpină pe mătușa ei la ușa camerei acesteia. Va fi și mai plăcut. Iată, am găsit pieptenele. Acum stai jos te rog, dacă ești bună. O, sunt atât de mulțumită că mă lași!

- Pollyanna, eu... eu...

Polly nu-și termină bine fraza. Spre marea ei mirare și fără a se putea împotrivi se văzu așezată pe scaunul din fața mesei de toaletă cu părul deja desfăcut sub degetele nerăbdătoare și nepricepute ale fetiței.

- O, ce păr frumos ai, și mult mai bogat ca al doamnei Snow! Dar, desigur, îți trebuie mai mult păr decât ei pentru că tu ești sănătoasă și poți merge în locuri unde oamenii pot să ți-l admire. Și îmi închipui că se vor bucura și vor fi surprinși să-l vadă, după ce l-ai ascuns atâta timp. Tanti Polly, am să te fac atât de frumoasă, încât toată lumea o să se bucure văzându-te!

- Pollyanna! rosti glasul slab care acum ieșea dintr-un val de păr. Nici eu nu știu pentru ce te las să faci acest lucru copilăresc.

- Apoi bine, tanti Polly, eu credeam că vei fi mulțumită că oamenilor le va face plăcere să se uite la tine! Nu-ți plac lucrurile frumoase? Eu sunt foarte fericită când am ocazia să văd persoane frumoase, și din contră, când mă uit la cele urâte, sunt mâhnită pentru ele.

- Dar... dar...

- Și îmi place grozav a aranja părul cuiva, rosti Pollyanna satisfăcută. O făceam și cu doamnele de la Asistență, dar nici una n-avea păr atât de minunat ca al mamei. Părul doamnei White era destul de frumos și îi stătea bine cum am aranjat-o eu... O, tanti Polly, mi-a venit o idee, dar e un secret și deci nu-ți spun. Acum sunt aproape gata, și trebuie să te părăsesc un moment; dar te rog să-mi făgăduiești că nu te vei mișca din loc și nu te vei uita-n oglinda. Să nu te uiți! strigă ea ieșind fuga din cameră.

Polly nu răspunse. În sinea ei își zicea că va desface imediat lucrarea absurdă a Pollyannei, și-și va strânge părul ca de obicei. Cât despre oglindă, nici prin gând nu-i trecea să se uite. În acea clipă, fără să vrea, Polly se văzu în oglinda din fața ei. Această priveliște o făcu să roșească de mulțumire, apoi văzându-se roșind, se îmbujora și mai mult. Oglinda îi arăta fața nu tocmai tânără într-adevăr, dar animată și surprinsă. Obrajii erau de o culoare roz frumoasă. Ochii îi străluceau. Părul întunecat și încă umed de la aerul de afară cădea în valuri în jurul frunții și se întorcea în jurul urechilor într-un mod atrăgător, cu cârlionți mici ici și colo.

Polly era atât de mirată și de preocupată de ceea ce vedea în oglindă, încât uită cu desăvârșire hotărârea de a-și desface coafura înainte ca Pollyanna

să se întoarcă. Fără a fi putut face vreo mișcare, ea simți că i se pune ceva pe ochi și i se înnodea după cap.

- Pollyanna, Pollyanna! Ce ai de gând? strigă ea.

Pollyanna chicoti.

- Vezi, tocmai asta nu vreau să știi, tanti Polly, și mi-era teamă că te vei uita; de aceea te-am legat la ochi cu o eșarfă. Acum te rog să stai liniștită. încă un minut și te las să vezi.

- Dar Pollyanna, începu domnișoara Polly, încercând să se ridice în picioare, te rog să încetezi! Copilă, ce tot faci? strigă ea simțind ceva moale lunecându-i pe umeri.

Pollyanna râse și mai veselă. Cu mânuțele ei îndemânaticе așeza pe umerii mătușii sale în falduri elegante, un splendid șal de dantela, îngălbenit de lunga vreme ce stătuse împachetat, și mirosind a levănțică. Pollyanna descoperise acest șal cu o săptămână mai înainte, într-o zi când Nancy tăcea rânduială în pod; azi îi venise în minte că tanti Polly putea fi foarte bine tot atât de elegant îmbrăcată ca doamna White. Când totul a fost gata, Pollyanna privi opera sa cu o mulțumire vădită; totuși mai lipsea ceva. La iuțeală o trase pe mătușa ei spre salonul de vară unde zărise chiar acum un trandafir roșu timpuriu, cățarat aproape de fereastră.

- Pollyanna, ce faci? Unde mă duci? se împotrivi tanti Polly încercând în zadar a se opri. Pollyanna, ajunge...

- Numai un minut; mergem până la salonul de vară. Totul va fi gata într-o clipă, zise Pollyanna, smulgând trandafirul și așezându-l în părul moale al mătușii sale, deasupra urechii stângi. Iată! strigă ea desfăcând nodul eșarfei. Vezi, tanti Polly, spune drept, nu ești mulțumită că te-am gătit atât de frumos?

Pentru o amețitoare clipă, domnișoara Polly se privi în oglindă; apoi se uită în jurul ei, deodată țipă și fugi în salon. Pollyanna se uită în direcția în care fugise mătușa ei și văzu, prin fereastra deschisă a salonului de vară o trăsură cu un cal în aleea principală. Recunoscu imediat pe omul care ținea hățurile. încântată se aplecă pe fereastră.

- Domnule doctor, domnule Chilton! Pe mine mă cauți? Sânt aici sus.

- Da, zâmbi grav doctorul. Vrei să cobori, te rog?

În camera de culcare, Pollyanna zări o femeie îmbujorată și supărată, smulgând acele ce țineau șalul de dantelă.

- Pollyanna, cum ai putut? gemu Polly. Vai, să mă deghizezi astfel, și apoi să mă lași să fiu văzută!

- Dar erai atât de frumoasă tanti Polly, crede-mă, și...

- Frumoasă! ripostă Polly aruncând șalul și desfăcându-și părul cu degete tremurânde.

- Vai, tanti Polly, păstrează-ți părul astfel!

- Să-mi las părul astfel? Nici nu mă gândesc, și Polly îl legă așa de strâns încât dispăru și cea mai mică buclă.

- Vai, ce păcat! Erai atât de frumoasă, zise Pollyanna, aproape plângând și ieși din cameră.

Jos, doctorul o aștepta în trăsură.

- Te-am prescris, în loc de medicament, unui pacient, anunță el, și acum m-a trimis să aduc rețeta. Vrei să mergi?

- Vorbești de un comision ce trebuie adus de la farmacie? întrebă Pollyanna cu oarecare nedumerire. Am fost adeseori la farmacie pentru doamnele de la Asistență.

Doctorul dădu din cap, zâmbind:

- Nu chiar. E vorba de domnul John Pendleton. El ar vrea să te vadă azi, dacă ai vrea să mergi? Numai pentru asta am venit să te iau. Vrei să mergi? Te voi aduce înapoi aici înainte de ora sase.

- Mi-ar face mare plăcere, dar trebuie să cer voie de la mătușa mea.

După câteva clipe, reveni cu pălăria în mână, mergând foarte serioasă.

- Mătușa ta ți-a dat voie? întrebă doctorul cu oarecare șovăire, pe când se depărtau.

- Da, oftă Pollyanna. Mă tem că de-abia aștepta să plec.

- De-abia aștepta să pleci!

Pollyanna oftă iar.

- Da. Recunosc că nu ținea acum deloc că mă aibă lângă dânsa. Mi-a spus: „Da, da, du-te, poți să pleci”.

Doctorul zâmbi, dar numai din buze; privirea îi era gravă. La început nu spuse nimic; apoi, după un timp întrebă:

- Nu era mătușa ta cu tine la fereastra salonului de vară?

Pollyanna oftă adânc.

- Da, era dânsa, și cred că tocmai de aceea este supărată. O gătisem cu un șal frumos de dantelă scumpă ce-l descoperisem în pod. îi pieptănăsni părul ei negru cu bucle în care prinsesem un trandafir roșu. Era atât de frumoasă! Nu crezi că-i stătea foarte bine așa?

Doctorul nu răspunse imediat, dar când vorbi vocea îi era slabă așa încât Pollyanna abia putu să-l audă.

- Da, fetițe, eu... cred că mi s-a părut foarte frumoasă.

- Adevărat? Ah, sunt așa de mulțumită! Am să-i spun, zise copila, nespus de fericită.

Spre marea ei mirare, doctorul se împotrivi.

- Să nu cumva, Pollyanna. Te rog foarte mult să nu faci una ca asta.

- De ce doctore, de ce nu? Eu credeam că-ți va părea bine.

- Dar ei s-ar putea să nu-i placă, îi tăie doctorul vorba.

Pollyanna se gândi o clipă:

- Se prea poate, oftă ea. Îmi amintesc acum. Fugise tocmai pentru că te-a văzut. Apoi mi-a spus că era foarte supărată fiindcă ai văzut-o astfel costumată.

- Îmi închipuiam eu aceasta, declară doctorul.

- Dar eu nu înțeleg de ce, stăruie Pollyanna. Doar era atât de frumoasă!

Doctorul nu mai spuse nimic până ce ajunse în fața măreței case de piatră unde locuia domnul John Pendleton.

În ziua aceea John Pendleton salută pe Pollyanna cu un zâmbet.

- Doinnișoară Pollyanna, văd că ești o mică ființă iertătoare, căci altfel n-ai fi venit azi să mă vezi.

- Domnule Pendleton, am venit pentru că îmi face într-adevăr plăcere și nu văd de ce te miri.

- Vezi, pentru că am fost cam nesuferit cu tine mai deunăzi, și tot astfel când m-ai găsit în pădure cu piciorul frânt. Nu cred să-ți fi mulțumit pentru tot ce ai făcut atunci pentru mine. Acum vezi că am dreptate când îți spun că ierți ușor, deoarece te-ai întors să mă vezi, cu toată nerecunoștința ce ți-o arătasem.

Pollyanna protestă:

- Eu am fost mulțumită că te-am găsit, adică nu vreau să spun că-mi părea bine că ți-ai rupt piciorul, se corectă ea îndată.

John Pendleton zâmbi.

- Înțeleg. Limba-ți merge întotdeauna mai repede decât ai vrea, nu-i așa domnișoară Pollyanna? Îți mulțumesc, totuși, și consider că ești o fetiță vrednică și curajoasă pentru ce ai făcut în acea zi. Îți mulțumesc și pentru răcitur.

- Ți-au plăcut? întrebă Pollyanna interesată.

- Foarte mult. Cred că azi n-ai mai adus răcitur pe care mătușa ta nu mi le-a trimis! zise el cu un zâmbet ciudat.

Fetița păru foarte încurcată.

- Nu... Nu, domnule Pendleton. Șovăi, apoi roșindu-se urmă: N-aveam de gând să fiu nepoliticoasă deunăzi când ți-am spus că tanti Polly nu-ți trimisese ea răciturile.

Nu primi nici un răspuns. John Pendleton nu mai zâmbea. Privea înaintea lui cu niște ochi care păreau să vadă departe, dincolo de ce era în fața sa. După un timp, oftă adânc și se întoarse spre Pollyanna. Când vorbi, vocea lui avea din nou vechea asprime:

- Haide, haide, nu merge așa! Nu te-am rugat să vii aici ca să mă vezi întristat și abătut. Ascultă! În bibliotecă, acolo în camera cea mare unde este telefonul, vei găsi o cutie sculptată pe raftul de jos al dulapului mare cu uși de sticlă, care se află în colțul de lângă cămin. Adică o vei găsi acolo, dacă aceea femeie imposibilă n-o fi așezat-o în altă parte. Adu-mi-o aici. E grea, dar nu prea grea pentru tine, cred.

- O, eu sunt foarte puternica, declară Pollyanna veselă, sculându-se îndată. Într-o clipă se întoarse cu cutia.

Următoarea jumătate de oră a fost încântătoare pentru Pollyanna. Cutia era plină de adevărate comori, curiozități pe care John Pendleton le strânsese în călătoriile sale și despre fiecare din ele avea de povestit o istorie interesantă, fie că era un set de șah cu figurine sculptate în China, ori un idolaș de jade din India. După ce auzi povestea idolului, Pollyanna murmură grav:

- Acum înțeleg de ce e mai bine să ajuți un băiețel din India, unul care crede ca Dumnezeu e idolul acesta, decât pe Jimmy Bean, un băiețel care știe că Dumnezeu e în Cer. Totuși, îmi pare rău de Jiminy Bean, că nimeni nu l-a vrut.

John Pendleton părea că nu ascultă. Din nou, ochii lui priveau drept, în gol. Curând însă își reveni și începu să vorbească despre un alt suvenir.

Vizita a fost foarte plăcută, dar spre sfârșit Pollyanna își dădu seama că vorbeau despre alte lucruri decât cele ce se aflau în cutia frumos sculptată. Discuția se îndreptase spre viața ei de fiecare zi cu Nancy și mătușa Polly. Vorbiseră chiar și despre viața de demult în acel micuț oraș de vest. Când era aproape timpul pentru ca să plece, Pollyanna îl auzi pe domnul Pendleton rugând-o cu o voce neobișnuită, pentru un om așa de aspru:

- Fetițo, aș vrea să vii sa mă vezi cât de des. Vrei? Sunt foarte singur și am nevoie de tine. Mai este un motiv și ți-l voi spune. La început, după ce am aflat cine ești, mi-am închipuit că n-o să mai vreau să te văd. Îmi aduceai aminte de... de ceva care încerc de mulți ani să uit. Așa că mi-am zis că nu vreau să te văd niciodată; în fiecare zi când doctorul mă întreba dacă îl las să te aducă, îi spuneam că nu. Dar după câțva timp mi-am dat seama că voiam să te văd așa de mult, încât faptul că nu te vedeam mă făcea să îmi aduc aminte și mai abitir tocmai ce încercam să uit. Așa că acum vreau să vii să mă vezi. Ai vrea, fetițo?

- Desigur, domnule Pendleton, exclamă Pollyanna cu ochii luminați de înțelegere față de omul trist ce zăcea în fața ei. Mi-ar face plăcere să vin!

- Mulțumesc! zise John Pendleton ușor.

După cină, Pollyanna, stând de vorbă pe terasă cu Nancy, îi spuse despre cutia minunată a domnului John Pendleton și lucrurile minunate ce se aflau în ea.

- Nu-mi vine să cred, oftă Nancy, că ți-a arătat ție toate acele lucruri și ți-a spus acele istorioare, tocmai el, care, de morocănos ce este, nu vorbește cu nimeni!

- O, Nancy, dar el nu e morocănos, ci așa pare pe dinafară, explică Pollyanna cu convingere. Nu înțeleg de ce toți îl cred așa de rău. Sunt sigură că, dacă l-ar cunoaște, ar crede altfel. Dar nici chiar mătușii Polly nu-i place de el. Știi, nici măcar n-a vrut să-i trimită răcitură și îi era foarte teamă că el ar putea să creadă că ea i le-a trimis.

- Probabil că ea nu se simțea datoră să-i trimită, își dădu părerea Nancy. Dar ce mă miră e faptul că el s-a atașat așa de tine, domnișoară

Pollyanna. Nu pentru că tu n-ai merita-o, dar el nu este felul de om căruia să îi placă copiii.

Pollyanna zâmbi fericită.

- Ba da, Nancy, numai că nici el n-a vrut s-o admită... mereu. Chiar azi mi-a mărturisit că nu voia să mai mă vadă tocmai pentru ca îi aminteam de ceva ce voia să uite. Dar apoi...

- Ce s-a întâmplat? întrerupse Nancy animată. A spus că îi aduci aminte de ceva ce voia să uite?

- Da, dar apoi...

- Ce anume? insistă Nancy curioasă.

- Nu mi-a spus. A spus doar că era ceva.

- Misterul! exclamă Nancy cu o voce uluită. Tocmai de aceea s-a atașat de tine. O, domnișoară Pollyanna! E ca în cărți... am citit multe: „**Secretul doamnei Maud**”, „**Urmșul pierdut**” și „**Ascuns îndelungat**”; toate erau pline de mistere ca acestea. Imaginează-ți! O carte trăită sub nasul tău și eu să nu știu nimic despre ea! Acum povestește-mi totul, tot ce ți-a spus, domnișoară Pollyanna. Deci nu mă mir că v-ați împrietenit.

- Dar n-am devenit prieteni până când n-am vorbit cu el mai întâi. Și nici măcar nu știa cine sunt până când i-am dus răciturile, și a trebuit să-i explic ca tanti Polly nu i le-a trimis, și...

Nancy sări în picioare și exclamă entuziasmată:

- O, domnișoară Pollyanna, știu, știu... știu, știu. În următoarea clipă se afla din nou lângă Pollyanna. Spune-mi, gândește-te bine și răspunde-mi drept și adevărat, o îndemnă ea nerăbdătoare. Numai după ce-a aflat că tu ești nepoțica domnișoarei Polly ți-a spus că nu vrea să te mai vadă, nu-i așa?

- O, da. I-am spus aceasta ultima dată când l-am văzut, și el mi-a spus ce avea de gând să facă tocmai azi.

- Mi-am închipuit, exclamă Nancy triumfător. Și zici că domnișoara Polly n-a vrut să trimită răciturile din partea ei?

-Nu.

- Și tu i-ai spus lui că nu ea i le-a trimis?

- Bineînțeles!

- Și el a început să se poarte ciudat imediat ce-a aflat că tu ești nepoata ei, nu-i așa?

- Ba da, era puțin ciudat cum a primit... răciturile, admise Pollyanna încrețindu-și fruntea.

Nancy oftă adânc.

- Ah, acum îmi dau seama! Ascultă. Domnul John Pendleton a fost iubitul domnișoarei Polly Harnngton! anunță ea impunător, dar în același timp aruncă o privire fugară peste umăr.

- Dar Nancy, nu se poate! Ei nici măcar nu-i place de el, protestă Pollyanna.

Nancy o privi disprețuitoare.

- Bineînțeleles că nu! Sunt certați!

Pollyanna o privi neîncrezătoare și cu încă un oftat lung Nancy se pregăti fericită să-i explice întreaga poveste.

- S-a petrecut așa. Chiar înainte să vii tu, grădinarul Tom mi-a spus că domnișoara Polly a avut un iubit. Nu mi-a venit să cred. N-o pot vedea cu un iubit! Dar Tom a zis că a avut unul și că acum el locuiește chiar în orașelul acesta. Și bineînțeleles că acum îmi dau seama. Este John Pendleton. Nu e viața lui plină de mister? Nu se închide el singur în acea casă și refuză să vorbească cu cineva? Nu s-a purtat el ciudat când a aflat că ești nepoata domnișoarei Polly? Și acum nu ți-a spus el că-i aduci aminte de ceva ce vrea să uite? Oricine poate vedea că e vorba de domnișoara Polly... și chiar faptul că ea n-a vrut să-i trimită răciturile confirmă aceasta. E clar ca bună ziua!

- Oh! exclamă Pollyanna cu ochii mari de uimire. Dar Nancy, nu crezi că dacă s-ar iubi s-ar împăca? Amândoi sunt așa de singuri, și încă de-atâția ani! Îmi închipui că le-ar părea bine să se împace.

Nancy strâmbă din nas neîncrezătoare.

- Se pare că nu știi prea multe despre îndrăgostiți, domnișoară Pollyanna. Oricum, nu ești destul de mare. ***Doar dacă jocul mulțumirii e de folos cuiva, ar fi în special de folos la doi îndrăgostiți certați.*** Și tocmai asta sunt ei. Nu e el mereu morocănos și nu e ea...?

Nancy se opri abrupt, dându-și seama cui și despre cine vorbea. Deodată însă chicoti.

- Cred că ar fi o lucrare foarte ingenioasă dacă ai reuși să-i faci și pe ei să joace jocul, domnișoară Pollyanna. Atunci s-ar împăca, sunt sigură. Dar poți să-ți imaginezi ce vor zice oamenii? închipuie-ți, el și domnișoara Polly. Dar, nu prea sunt speranțe!

Pollyanna nu zise nimic, dar când intră în casă puțin mai târziu, fața ei devenise foarte gânditoare.

În zilele călduroase de august ce-au urmat, Pollyanna mergea adesea la casa mare de pe dealul Pendleton. Cu toate acestea nu era convinsă că vizitele ei erau de mare folos. Chiar dacă omul părea să-i dorească tovărășia, trimeea după ea adesea, când era acolo nu părea mai fericit decât înainte, cel puțin așa credea Pollyanna.

E adevărat că vorbea cu ea și îi arăta multe lucruri neobișnuite și frumoase: cărți, fotografii și alte curiozități. Dar continua să se vaite de neputința sa și se enerva vizibil de prezența noilor membri nedoriți ai casei lui. Într-adevăr, părea să-i placă să o asculte pe Pollyanna vorbind și Pollyanna știa să vorbească. Pollyannei îi plăcea să vorbească, dar nu era niciodată sigură că spusele ei nu vor produce în el acea stare tristă care o îndurera și pe ea; și nu era sigură niciodată care anume din cuvintele ei cauzaseră acea stare. Cât despre istoria cu „***jocul mulțumirii***” și pentru a-l încuraja să-l joace, Pollyanna nu găsisese încă timpul potrivit pentru aceasta. De două ori încercase să-i spună, dar

de fiecare dată nu ajunsese mai departe de cuvintele tatălui ei; de fiecare dată John Pendleton întorsese abrupt discuția spre alt subiect.

Pollyanna nu mai avea nici un dubiu că John Pendleton fusese iubitul mătușii sale Folly. Cu toată puterea ce se afla în inima ei credincioasă și iubitoare dorea să aducă fericire în viețile lor, care păreau așa deznădăjduit de singuratic.

Însă ea nu vedea cum ar putea realiza aceasta. Vorbea adesea domnului Pendleton despre mătușa ei; el asculta câteodată politicoș, altă dată, enervat, adesea cu un zâmbet întrebător pe buzele lui de obicei aspre. Vorbea mătușii ei despre domnul Pendleton ori, mai bine zis, încercase să vorbească cu ea despre el. De obicei, însă, domnișoara Polly nu asculta prea mult. Întotdeauna găsea alt subiect de conversație. Făcea aceasta însă și când Pollyanna vorbea de alții, ca de exemplu de doctorul Chilton. Pollyanna își explica însă că aceasta era din cauză că doctorul Chilton o văzuse în acea zi pe verandă cu trandafirul roșu în păr și șalul în jurul umerilor. Domnișoara Polly, într-adevăr, părea să aibă o profundă amărăciune față de doctorul Chilton, după cum Pollyanna află într-o zi când o răceală puternică îi amenința sănătatea.

- Dacă nu te faci bine până deseară, o să trimit după doctor, zise tanti Polly.

- Într-adevăr? Atunci o să mă fac mai rău, amenință Pollyanna. De-abia aștept ca doctorul Chilton să vină să mă vadă!

Se mirase atunci de expresia ce apărură pe fața mătușii ei.

- Nu va veni doctorul Chilton, Pollyanna, zise domnișoara Polly aspru. El nu este doctorul familiei noastre. Voi trimite după doctorul Warren dacă te simți mai rău.

Cum Pollyanna nu se simți mai rău, nu a fost nevoie să-l cheme pe doctorul Warren.

- Și sunt foarte mulțumită de aceasta, zise Pollyanna mătușii sale, în seara aceea. Bineînțeles că îmi place de doctorul Warren, dar îmi place mai mult de doctorul Chilton și mi-e teamă că l-aș răni dacă nu l-aș chema pe el. Vezi, nu e el de vină că s-a întâmplat să te vadă gătită așa frumos în ziua aceea, tanti Polly, încheie ea gânditor.

- Ajunge, Pollyanna. Nu am de gând să-l discut pe doctorul Chilton, ori simțămintele lui, replică hotărât domnișoara Polly.

Pollyanna o privi pentru o clipă cu ochi triști și întrebători; apoi oftă:

- Îmi place așa de mult să te văd cu obrajii îmbujorați ca atunci, tanti Polly; și așa mi-âr plăcea să-ți aranjez părul. Dacă... tanti Polly! Mătușa ei părăsise deja camera.

Era deja spre sfârșitul lui august când Pollyanna, într-una din vizitele ei de dimineață la domnul John Pendleton, văzu culorile încântătoare albastru, galben, verde alături de roșu și violet răsfrângându-se pe perna acestuia. Se opri deodată, încântată.

- Domnule Pendleton, este un micuț curcubeu, un curcubeu adevărat, care a venit să-ți facă o vizită! exclamă ea bătând ușor din palme. Oh... oh... oh, ce minunat este! Dar cum a intrat aici? strigă ea.

Omul râse flegmatic; John Pendleton era deosebit de apatic în această dimineață.

- Îmi închipui că a intrat prin marginea prismatică a termometrului de la geam, zise el obosit. Soarele n-ar trebui să-l atingă deloc, dar l-a atins.

- O dar este așa de frumos, domnule Pendleton! Și acesta e numai de la soare? Dac-ar fi al meu, l-aș pune în soare toată ziua!

- Atunci nu ți-ar fi de folos ca termometru, râse omul. Cum ar putea atunci să-ți spună cât de cald sau cât de frig este, dacă ar fi toată ziua în soare?

- Nu mi-ar păsa, exclamă Pollyanna, cu ochii alipiți de liniile de culoare ce se răsfrângeau pe pernă. Ca și când i-ar mai păsa cuiva, când ar trăi toată ziua într-un curcubeu!

Omul râse. Privea fața exuberantă a Pollyannei cu interes. Dintr-odată un gând îi încolți în minte. Atinse clopoțelul de lângă marginea patului.

- Nora, zise el bătrânei servitoare când aceasta apăru la ușă. Adu-mi unul din sfeșnicele de aramă care sunt pe căminul din salon.

- Da, domnule, murmură femeia oarecum mirată. Într-o clipă, se întoarse. Intrarea ei fu însoțită de zăngănitul produs de prisme de cristal care atârnavă în jurul candelabrului pe care îl ținea în mână.

- Mulțumesc. Pune-l pe măsuta asta. Acum ia o sfoară și întinde-o între ferestre. Asta-i tot ce voiam, mulțumesc, zise el după ce femeia execută totul cum îi poruncise. Când părăsi camera, el întoarse ochii surâzători spre Pollyanna.

- Adu-mi acum sfeșnicul, fetițo, dacă ești bună.

- Ținându-l cu amândouă mâinile, ea îl aduse; atunci el începu a desprinde prisme una după alta, până ce vreo douăsprezece din ele se aflau înșirate pe pat.

- Acum draga mea, poți să le iei și să le atârni pe sfoara întinsă de Nora la fereastră. Dacă într-adevăr vrei să trăiești într-un curcubeu, va trebui să-ți producem un curcubeu.

Pollyanna nici nu apucă să atârne mai mult de trei prisme la fereastra luminată de soare, când înțelese ce se va întâmpla de acum. Era atât de animată, încât abia își putea stăpâni degetele mâinilor tremurânde pentru a atârna restul.

Când isprăvi se dete înapoi, scoțând un țipăt de bucurie și de admirație. Camera devenise o adevărată împărăție a zânelor; peste tot jucau raze roșii, verzi, violete, portocalii, galbene și albastre. Pereții, dușumelele, toată mobila și patul erau luminate de razele colorate.

- O! cât e de frumos! Chiar și soarele încearcă acum să joace jocul meu, nu crezi?! strigă Pollyanna, uitând în bucuria ei că domnul Pendleton nu știa despre ce vorbea ea. Cum aș dori să am multe din aceste prisme! Le-aș da mătușii Polly, doamnei Snow și... la o mulțime de lume. Cred că ar fi toți

mulțumiți. Chiar tanti Polly dacă ar trăi într-un curcubeu ca ăsta nu s-ar putea stăpâni de a nu trânti ușile. Dumneata ce crezi?

Domnul Pendleton începu a râde.

- Bine, domnișoară Pollyanna, cred că ar trebui ceva mai mult decât aceste prisme luminate de soare pentru ca mătușa ta să ajungă să trântască ușile de bucurie. Și acum spune-mi despre ce vorbeai mai înainte puțin?

Pollyanna păru mirată, apoi strigă:

- Și eu care uitasem că dumneata nu cunoști jocul meu!

- Atunci tălmăcește-mi-l, lămurește-mă!

Pollyanna îi povesti totul de la început, de la cârjele care înlocuiseră păpușa mult așteptată... în timp ce vorbea, ea nu se uita la fața lui; privirile ei fermecate erau ațintite asupra razelor colorate produse de prisme.

- Și atâta tot, zise ea, oftând când ajunse la sfârșitul povestirii . Acum înțelegi de ce ziceam că soarele încearcă să joace jocul meu?

Un moment se făcu tăcere între ei, apoi cu glas slab el spuse încet:

- Se prea poate, dar cred că cea mai frumoasă dintre toate prismele ești tu Pollyanna.

- Eu?... Dar nu pot produce raze roșii, verzi și galbene când soarele strălucește pe mine.

- Crezi asta? întrebă el zâmbind, și Pollyanna privindu-l se miră mult în gândul ei, când îi văzu ochii plini de lacrimi.

- Nu, zise ea, apoi după câteva clipe adăugă întristată: Cred, domnule Pendleton, că soarele nu-mi produce mie altceva decât pistrui. Așa zice tanti Polly că ei vin de la soare.

Domnul Pendleton râse iarăși și Pollyanna se uită la el pentru că râsul lui răsunase aproape ca un spin.

Pollyanna intră la școală în septembrie. Trecu examenul care dovedi cu prisosință că era destul de bine pregătită pentru a intra în clasa fetițelor și băieților de vârsta ei. Pollyanna era mirată de multe lucruri de la școală, dar și ea la rândul ei era o surpriză pentru restul școlii. Odată, Pollyanna destăinui mătușii sale că a merge la școală era în realitate „a trăi”, adică viața de școală este adevărata viață, cu toate că se îndoise de aceasta la început. Cu tot farmecul noilor ei îndeletniciri, Pollyanna nu uita pe vechii ei prieteni. Nu le mai putea consacra tot atât din timpul ei ca mai înainte, dar nu-i părăsise de tot. Dintre ei, cel mai mulțumit era John Pendleton. El se hotărî să-i spună într-o zi când fetița venise să-l vadă:

- Ce zici, Pollyanna, n-ai vrea să locuiești cu mine? Eu, acum, aproape că nu te mai văd.

Pollyanna începu să râdă. Ce om curios era domnul Pendleton?

- Credeam că nu-ți plac oamenii din jurul dumitale!

El se posomori puțin.

- Da, dar aceasta era înainte de a fi învățat jocul tău cel minunat. Acum sunt mulțumit că cineva are grijă de mine. De altfel în curând voi putea umbla și atunci am să văd cum mai merg lucrurile pe aici, zise el apucând una din cărje care era lângă el, amenințând în glumă pe Pollyanna.

În ziua aceea stăteau amândoi în bibliotecă.

- Ce spui că ești întotdeauna mulțumit de toate? Te faci numai așa, zise copila, făcând o mutră supărată și uitându-se la câinele care era lungit și se încălzea lângă foc. Știu că nu joci întotdeauna bine jocul, domnule Pendleton, o știi și dumneata, nu?

Fața lui deveni gravă.

- Tocmai de aceea am eu nevoie de tine, fetițo, ca să mă înveți să joc mai bine. Vrei să vii?

Pollyanna se întoarse mirată.

- Domnule Pendleton, chiar vorbești serios?

- Desigur, foarte serios; am nevoie de tine. Vrei să vii?

- Dar nu pot, domnule Pendleton, știi bine că nu pot. Eu sunt a mătușii Polly.

O expresie pe care Pollyanna n-a putut s-o înțeleagă bine trecu deodată pe fața domnului Pendleton. El înălță capul cu mândrie...

- Nu ești mai mult a ei decât... poate că va binevoi să te lase la mine, adăugă el mai blând. Tu ai voi dacă ea ar consimți?

Pollyanna păru foarte adâncită în gândurile ei.

- Dar tanti Polly a fost atât de bună cu mine, zise ea; ea m-a primit când eram singură pe lume, când n-aveam decât pe doamnele de la Asistență pentru a mă îngriji.

Domnul Pendleton se încruntă iar, dar când vorbi din nou vocea îi era slabă și tristă:

- Pollyanna, sunt mulți ani de atunci, am iubit mult pe cineva. Nădăjduiam s-o aduc aici în casa mea. Îmi închipuiam cât de fericiți am fi fost împreună pentru toată viața.

- Da, zise Pollyanna cu ochii plini de simpatie.

- Însă nu s-a putut... n-am adus-o. N-are importanță cauza; nu s-a întâmplat cum doream... atâta tot. Și de atunci această mare clădire a fost o biată casă pustie, nu un adevărat cămin. Pentru a înfăptui un cămin trebuie mâna și inima unei femei, sau prezența unui copil. Pollyanna, eu n-am avut nici pe una, nici pe alta. Acum că ți-am spus acestea, te rog, răspunde-mi dacă vrei să vii să locuiești cu mine aici.

Pollyanna sări drept în picioare cu fața înseninată.

- Domnule Pendleton, dumneata... spui că toți acești ani din urmă ai dorit inima și mâna unei femei?

- Da, Pollyanna.

- Ah! cât sunt de mulțumită. Totul merge bine atunci. Vei putea să ne iei pe amândouă, și va fi atât de bine, încântător.

- Să vă iau pe amândouă? repetă domnul Pendleton, încremenit.

Pollyanna nu băgă de seamă.

- Natural. Tanti Polly nu este câștigată încă pentru cauza noastră, dar sunt sigură că o vom câștiga când îi voi spune ce mi-ai povestit mie, și atunci vom veni amândouă aici,

O expresie de groază izbucni din ochii bolnavului:

- Domnișoara Polly să vină aici? Pollyanna deschise ochii mari:

- Poate vrei dumneata să mergi acolo, la ea? întrebă fetița. Casa ei desigur nu e atât de frumoasă ca a dumatăle, dar e mai aproape de...

- Pollyanna, ce vrei să spui? întrebă blând domnul Pendleton.

- Mă întreb unde o să trăim, răspunse fetița mirată. Credeam întâi că vrei să stăm aici, unde ai dorit ani de-a rândul mâna și inima mătușii Polly pentru a-ți întemeia un cămin, și...

Un răcnet nearticulat scăpă din gâtul domnului Pendleton. Ridică mâna și începu să vorbească, dar în același moment o lăsă iar în jos cu nervozitate.

- Doctorul, anunță servitoarea.

Pollyanna se ridică îndată. John Pendleton se întoarse spre ea înfrigurat.

- Pollyanna, pentru numele lui Dumnezeu, nu vorbi absolut cu nimeni despre ce ți-am cerut, o imploră el încet.

Mulțumită, Pollyanna răspunse:

- Bineînțeles! Parcă eu nu știu că dorești să i-o spui tu însuși!

John Pendleton căzu tară putere în scaunul său.

- Ei bine, ce s-a întâmplat? întrebă doctorul, după câteva clipe, cu mâna pe pulsul agitat al pacientului.

Un zâmbet enigmatic flutură pe buzele lui John Pendleton.

- Mi se pare că am luat o doză prea mare din tonicul dumatăle, zise el râzând, în timp ce observă că doctorul Chilton o urmărea pe Pollyanna care mergea iute și sprintenă de-a lungul aleii principale.

De obicei, duminica dimineața Pollyanna mergea la biserică, iar după amiaza mergea la plimbare cu Nancy. Planificase tot așa ceva pentru duminica următoare, după vizita ei la domnul Pendleton, dar întorcându-se de la școală a fost întrecută de doctorul Chilton cu trăsura lui. Văzând-o, opri calul și îi spuse:

- Lasă-mă să te conduc acasă, Pollyanna. Aș dori să-ți vorbesc câteva momente. Chiar te căutam, urmă doctorul, pe când fetița luă loc lângă el. Domnul Pendleton te roagă foarte mult să te duci azi după masă la el. Mi-a spus că e vorba de ceva foarte serios.

Pollyanna aprobă veselă.

- O! Da, știu. Voi merge. Doctorul o privi foarte mirat.

- Dar nu prea sunt sigur că te voi lăsa eu să te duci, declară el clipind din ochi; mi se pare că ieri mai mult l-ai tulburat decât să-l liniștești, mică domnișoară.

Pollyanna începu să râdă.

O! N-am fost eu cauza, ci mai degrabă tanti Polly.

Doctorul se întoarse brusc:

- Mătușa ta?! exclamă el. Pollyanna sări pe capra trăsorii.

- Da, și e atât de nostim... așa de interesant, întocmai ca un roman, știi? Eu... am să-ți povestesc, zise ea, cu o hotărâre subită. El mi-a spus să nu spun nimănui nimic, dar nu cred că s-ar supăra dacă ai ști dumneata. Mi-a spus să nu-i vorbesc mai ales ei.

- Ei?!

- Da, mătușii Polly, și e natural că dorește să-i vorbească chiar el, în loc să afle de la mine. Așa sunt oamenii care se iubesc.

- Oamenii care se iubesc?! La aceste cuvinte calul o luă la galop, ca și cum mâna care ținea hățurile le-ar fi smucit brusc.

- Da, urmă Pollyanna fericită. Acesta e romanul, înțelegi? Nu-l cunoșteam până nu mi-a vorbit Nancy. Ea mi-a spus că tanti Polly avusese un logodnic, cu mulți ani în urmă și ei se certaseră. La început nu știa cine era, dar noi am descoperit pe urmă că trebuie să fie domnul Pendleton. Dumneata știai despre aceasta?

Doctorul scăpă hățurile și mâna-i căzu fără putere pe genunchi.

- De unde? Nu, nu știam, răspunse el liniștit. Pollyanna urmă repede, căci se apropiau de casa mătușii sale.

- Da, și sunt atât de mulțumită acum. Lucrurile au decurs așa de frumos, de la sine. Domnul Pendleton mi-a cerut să vin să stau la el pentru totdeauna, dar, cum e natural, eu nu voiam să părăsesc pe tanti Polly după ce a fost atât de bună cu mine. Atunci el mi-a vorbit de nevoia pe care o simțise odată de a avea mâna și inima unei femei, și eu am descoperit că o resimțea încă, ceea ce m-a tacut foarte fericită. Căci, dacă dorește o împăcare cu dânsa, totul va merge de minune, și tanti Polly cu mine vom merge amândouă să locuim cu el, sau invers, dânsul va veni să locuiască la noi. Dar vezi, tanti Polly nu știe încă nimic; n-am hotărât încă totul; cred că pentru asta dorește să mă vadă azi după amiază.

Doctorul se îndreptă brusc cu un zâmbet.

- Da, înțeleg foarte bine că domnul Pendleton dorește să te vadă, zise el, oprindu-și calul înaintea porții.

- Iată pe tanti Polly la fereastră, striga Pollyanna, și după o clipă: Ba nu, nu e acolo; mi s-a părut c-o văzusem.

- Nu, nu e la fereastră... acum, zise doctorul Chilton care nu mai zâmbea.

John Pendleton era foarte emoționat când primi pe Pollyanna în după amiaza aceea.

- Pollyanna, începu el imediat, am încercat toata noaptea să dezleg ghicitoarea pe care mi-ai pus-o ieri cu privire la dorința pe care aș fi avut-o cu ani în urmă de a obține mâna și inima domnișoarei Polly. Te rog lămurește-mă ce ai vrut să zici cu asta.

- Am vrut să zic că v-ați iubit amândoi odinioară și am fost foarte mulțumită să aflu ca o mai iubești încă pe mătușa mea.

- Ne-am iubit, mătușa ta cu mine?

Mirarea pe care o arătă vocea domnului Pendleton făcu pe Pollyanna să deschidă ochii mari, mirată adânc la rândul ei.

- Ei bine, domnule Pendleton, așa mi-a zis Nancy. El pufni în râs.

- Adevărat? Ei bine, sunt nevoit să-ți afirm că Nancy s-a înșelat.

- Atunci n-ați fost îndrăgostiți? Vocea Pollyannei era tragică în dezamăgirea ei.

- Niciodată!

- Și nu s-a petrecut ca-n carte?

Nici un răspuns; ochii domnului Pendleton priveau pe fereastră.

- Ce păcat! Totul îmi părea că merge de minune, zise Pollyanna aproape plângând. Aș fi fost așa de mulțumită să vin aici cu tanti Polly pentru totdeauna!

- Și acum nu mai vrei să vii? întrebă el fără a întoarce capul.

- Sigur că nu! Eu sunt a mătușii Polly.

Domnul Pendleton se întoarse de data asta spre ea cu un fel de mândrie.

- Înainte de a fi a ei, Pollyanna, ai fost a mamei tale. Și... erau mâna și inima mamei tale pe care aș fi voit să le câștig.

- Mama mea?!

- Da. Nu aveam de gând să ți-o spun, dar poate e mai bine s-o știi.

John Pendleton devenise foarte palid. Vorbea cu mare greutate. Pollyanna, cu gura și ochii mari deschiși, privea ținută la el. .

- Îmi era nespus de dragă mama ta, dar ea nu mă iubea. Și după un timp s-a măritat și a plecat cu tatăl tău. Până atunci nici nu-mi dădusem seama cât o iubeam. Lumea întreagă mi se părea deodată pustie și nespus de tristă... și... Dar nu-i vorba de asta. Mulți ani de-a rândul am fost un bătrân posac, morocănos și nesuferit, cu toate că n-am încă șaiszeci de ani, Pollyanna. Apoi într-o zi, ca una din prisme pe care le îndrăgești atât de mult, fetiță mică, ai intrat jucând în viața mea și ai colorat-o cu purpură și aur prin sinceritatea și veselia ta minunată. Am descoperit, după un timp, cine anume erai, și am crezut... că nu voi mai putea să te văd. Nu voiam să-mi mai aintestești de mama ta. Dar știi ce s-a întâmplat? Am avut nevoie de tine, și aș voi acum să te am pentru totdeauna. Pollyanna, nu vrei să vii la mine?

- Dar, domnule Pendleton, eu... Și tanti Polly? Ochii fetei se umplură de lacrimi.

Domnul Pendleton făcu un gest de nerăbdare.

- gândește-te puțin și la mine. Cum poți să crezi ca aş putea să fiu mulțumit de ceva, fără tine? Pentru că simt, Pollyanna, **că de când ai venit, am început și eu să fiu mulțumit de viață**. Și, dacă ai deveni fetea mea, aş fi mulțumit de toate, și aş încerca să te fac atât de fericită, draga mea. Nu ai avea nici o dorință care să nu-ți fie îndeplinită. Toți banii mei, până la ultima centimă, ar servi numai la fericirea Pollyannei mele.

Fetea păru jignită.

- Dar crezi că ți-aș permite să risipești pentru mine acești bani pe care i-ai adunat pentru săraci?

Domnul Pendleton roși. Voia să răspundă, dar ea continuă:

- De altfel, un om atât de bogat ca dumneata nu are nevoie de mine pentru a fi fericit. Faci atâția oameni fericiți dându-le de toate, încât nu poți să nu fi și dumneata fericit de binele pe care-l faci. Gândește-te la prisme pe care mi le-ai dat mie și doamnei Snow, și la banul de aur oferit Nancyei de ziua ei de naștere și...

- Da, da, să nu mai vorbim despre asta, întrerupse domnul Pendleton. Fața ei se îmbujorase și mai mult, și nu e de mirare, căci până atunci nu trecuse niciodată drept un om generos. Acestea toate sunt prostii. Nu era mare lucru, și chiar puținul acela venea tot de la tine, nu de la mine! E adevărat, adăugă el ca răspuns la gestul de protest al Pollyannei. Și aceasta dovedește mai mult că am nevoie de tine, micuț, urmă el cu o voce tot mai rugătoare. Dacă va fi să joc vreodată „**jocul mulțumirii**”, Pollyanna, va trebui să vii aici pentru a-l juca cu mine.

Pollyanna stătu o clipă pe gânduri.

- Tanti Polly a fost atât de buna cu mine, începu ea, dar domnul Pendleton o întrerupse brusc. Privirea ei se înăspri. O nerăbdare care nu suferea nici o împotrivire făcuse prea mult parte din natura ei pentru a putea fi reținută acum cu ușurință.

- Fără îndoială, ea a fost foarte bună cu tine. Dar ea nu are nevoie de tine, sunt sigur de aceasta, nici pe jumătate cât mine.

- Bine, domnule Pendleton, sunt sigură că e mulțumită să aibă...

- Mulțumită! îi curmă el vorba, pierzându-și de data asta cu totul răbdarea. Eu pun rămasăg că domnișoara Polly nici nu știe ce înseamnă a fi mulțumită de ceva! Da, da, știu că întotdeauna își face datoria. **Ea este o femeie „plină de datorii”**. Cunosc eu tipul ei, care nu-și lasă datoria nefăcută. Nu prea am fost buni prieteni în ultimii cincisprezece, douăzeci de ani. Dar o cunosc. Toată lumea o cunoaște... și nu face parte deloc din categoria oamenilor „mulțumiți”, Pollyanna. Ea nu e în stare de așa ceva. Totuși, te rog, întreab-o dacă ea ți-ar îngădui să stai la mine. Vezi, micuț, am atâta nevoie de tine!

Pollyanna se sculă oftând dureros.

- Bine. Am s-o întreb, zise ea pe gânduri. Desigur, nu vreau să spun că nu mi-ar plăcea să locuiesc aici cu dumneata, domnule Pendleton, dar... Apoi adăugă: Foarte bine, *orice s-ar întâmpla, sunt mulțumită* că nu i-am vorbit ieri de toate acestea, când credeam că ai nevoie de ea.

John Pendleton zâmbi.

- Da, Pollyanna, e bine că nu i-ai spus nimic.

- N-am vorbit decât doctorului, dar asta desigur nu face nimic.

- Doctorului?! strigă John Pendleton, întorcându-se spre ea. Sper că nu doctorului Chilton!

- Ba da, chiar lui, când a venit să-mi spună că dorești atât de mult să mă vezi.

- Nu mai spune, zise el, lăsându-se pe spătarul scaunului său.

Dar curiozitatea îl tăcu să se ridice:

- Și ce a spus doctorul Chilton?

Pollyanna se gândi puțin.

- Nu-mi prea amintesc; mi se pare că n-a spus mare lucru. Atâta numai că el înțelegea bine de ce doreai să mă vezi.

- Într-adevăr! răspunse domnul John Pendleton, iar Pollyanna se minună când îl văzu râzând într-un mod cu totul ciudat.

Cerul se întunecă vestind o furtună grozavă, ce se apropia, când Pollyanna părăsi locuința domnului John Pendleton. Ea se grăbi să coboare colina. La jumătatea drumului întâlni pe Nancy care-i adusese o umbrelă. Acum norii se răreau, și furtuna parcă se risipea.

- Pare a trece spre nord, zise Nancy, privind la cer. Eu o prevăzusem, însă domnișoara Polly a vrut numaidecât să-ți ies înainte cu această umbrelă. Are mare grijă de tine.

- Adevărat? murmură Pollyanna, uitându-se și ea la nori.

Jignită, Nancy îi spuse.

- Parcă nici nu m-ai fi auzit bine. Îți repet că mătușa ta părea îngrijorată.

- Chiar? strigă Pollyanna, amintindu-și deodată de întrebarea pe care era nevoită să o pună mătușii sale. Îmi pare rău, nu voiam să-i pricinuiesc nici o supărare.

- Ba mie îmi pare bine că am văzut-o așa de îngrijorată!

Pollyanna se mira:

- Ești mulțumită s-o vezi supărată pe tanti Polly din cauza mea? Dar Nancy, jocul nu se joacă astfel. Acesta nu este un prilej de mulțumire.

- Nu jucam jocul, răspunse Nancy. Nici nu m-am gândit să-l joc, dar văd că nu înțelegi ce înseamnă grija domnișoarei Polly pentru tine.

- Ba da, înseamnă că s-a necăjit, și a fi necăjit e un lucru destul de neplăcut pentru acel ce se necăjește, stăruii Pollyanna. Ce alt înțeles ar putea să aibă?!

Nancy dădu din cap:

- Iată, am să-ți spun eu ce înțeles are. Mătușa ta începe să se asemene cu ceilalți oameni în ce privește sentimentele. De data aceasta n-a fost împinsă de datorie.

- Ce vorbești, Nancy? strigă PoUyanna șocată. Tanti își face întotdeauna datoria. Este o femeie „**plină de datorii**”.

Fără să vrea, și fără să-și dea seama, Pollyanna repeta cuvintele lui John Pendleton. Nancy începu să râdă.

- Ai dreptate, așa e ea și așa a fost, desigur, întotdeauna. Dar este ceva mai mult în dânsa de când ai venit tu aici.

Fața Pollyannei se tăcu serioasă. Ea încreți sprâncenele.

- Tocmai voiam să te întreb ceva, Nancy. Crezi că tanti Polly ține mult să mă aibă lângă ea? I-aș lipsi dacă aș pleca?

Nancy măsură cu privirea pe Pollyanna. Se aștepta de mult la această întrebare, și se temea oarecum de ea. Se gândise cum ar putea să-i răspundă cinsitit, fără a o răni dureros. Dar azi, de când îi dăduse domnișoara Polly umbrela pentru fetiță, i se schimbaseră părerea, și simțea o mulțumire nespusă de a putea aduce bucurie acestei inimioare însetate de afecțiune.

- Mă întrebi dacă mătușii tale îi place să te aibă lângă dânsa și dacă ar simți lipsa ta? exclamă Nancy tulburată. Dar tocmai asta îți spuneam. Nu m-a trimis ea de zor, cu umbrela, cum a văzut un mic nor pe cer? Nu m-a pus să-ți mut toate lucrurile la etajul de jos pentru ca să poți avea camera frumoasă pe care o doreai? Ei bine, Pollyanna, când mi-aduc aminte cum era dânsa la început, cum nu putea suferi...

Un acces de tuse subită opri pe Nancy tocmai la timp.

- Și mai sunt o mulțime de fapte mici care dovedesc cu prisosință că ai îmblânzit-o, de pildă: istoria cu câinele și pisica, felul cum îmi vorbește mie acum - altă dată era atât de aspră cu mine - și multe altele. Pollyanna, nici nu-ți pot spune cât de mult i-ai lipsi dacă nu ai mai fi aici, zise Nancy cu o siguranță plină de însuflețire, vrând fără îndoială să ascundă periculoasa destăinuire pe care cât pe aici era s-o facă. Îi păru foarte bine când văzu o bucurie mare luminând fața Pollyannei.

- O, Nancy, **cât sunt de mulțumită, atât de mulțumită** Nici nu știi cât sunt de fericită că tanti Polly are nevoie de mine. Nu aș putea acum s-o părăsesc pentru nimic în lume, se gândi Pollyanna urcând scările ce duceau la camera ei. Am știut de la început că îmi va plăcea să trăiesc cu tanti Polly, dar desigur, nu știam cât de mult doream ca și dânsa să fie mulțumită să trăiască cu mine.

A înștiința pe domnul Pendleton despre hotărârea ei nu era o sarcină ușoară și Pollyanna se înfiora gândindu-se la asta. Ea iubea mult pe John

Pendleton și era mâhnită pentru el, văzându-l atât de trist. Îi era milă de viața lui singuratică, viață care-l făcuse atât de nenorocit; era cu atât mai mâhnită cu cât își dădea seama că însăși mama ei cauzase suferințele lui. Își închipuia cum avea să fie casa cea mare când stăpânul ei se va însănătoși cu totul. Camerele acelea secrete, cu dușumele neîngrijite, pupitru acela fără rânduială pe el... și inima ei suferea cumplit pentru el din pricina acestei singurătăți. Ar fi dorit să găsească pe cineva... în acest moment, sări drept în picioare și scoase un strigăt de bucurie. Un gând îi străbătuse creierul.

Cum a prins o ocazie, Pollyanna s-a grăbit să ajungă la John Pendleton. În marea bibliotecă întunecoasă, stăpânul casei sta jos, lângă ea, cu mâinile lui lungi și subțiri întinse pe brațele scaunului, și cu credinciosul său câine la picioare.

- Ei Pollyanna, voi putea oare juca și eu „*jocul mulțumirii*” îmi va fi dat să trăiesc? întrebă el cu gingășie.

- O, da! răspunse Pollyanna, am găsit pentru dumneata ceva minunat, care te va face nespus de fericit...

- Cu dumneata? întrebă serios domnul Pendleton.

- Nu... nu! Dar...

- Pollyanna, n-ai să-mi spui nu, o întrerupse el cu vocea adânc înduioșată.

- Sunt nevoită să spun nu, crede-mă domnule Pendleton. Tanti Polly...

- A refuzat ea să te lase să vii?

- Dar nici nu i-am cerut voie, bâlbâi încurcată și îndurerată fetița.

- Pollyanna!

Ea închise ochii, neputând suporta privirea tristă și mâhnită a prietenului ei.

- Nici n-ai întrebat-o?

- N-am putut, domnule Pendleton, murmură ea. M-am convins fără să vreau că tanti Polly ține mult să mă aibă lângă dânsa, și... și eu doresc să rămân la ea, mărturisi fetița cu multă hotărâre. Nu știi cât de bună a fost pentru mine și cred acum într-adevăr că *ea începe să tie mulțumită* de multe lucruri, și știi că nu intra în obiceiul ei de-a fi mulțumită. Mi-ai spus-o chiar dumneata. O, domnule Pendleton, nu pot s-o părăsesc acum pe tanti Polly.

Se făcu o adâncă și lungă tăcere, tulburată numai de pâlpâitul focului în cămin. Domnul Pendleton vorbi, în fine:

- Nu, Pollyanna, văd și eu și cred că nu poți s-o părăsești acum. Nu-ți voi mai cere aceasta.

Ultimele cuvinte au fost rostite așa de încet, încât Pollyanna abia le auzi.

- O! dar nu știi ce venisem să-ți propun. E lucrul cel mai bun pe care poți să-l faci, crede-mă.

- Nu pentru mine, Pollyanna.

- Ba da, domnule Pendleton, chiar pentru dumneata. Ai spus că numai mâna și inima unei femei sau prezența unui copil ar putea crea un cămin. Și eu am găsit pentru dumneata prezența unui copil; nu eu, înțelegi, dar altul.

- Dar nu doresc altul decât pe tine, replică domnul Pendleton cu supărare.

- Vei înțelege totuși când vei știi; ești atât de bun și de binevoitor. Gândește-te la prisme și la piesele de aur... la toți banii pe care i-ai economisit pentru alții și...

- Pollyanna, răspuse el furios. Odată pentru totdeauna termină cu aceste prostii. Ți-am mai spus de vreo zece ori că nu am strâns bani pentru săraci; nu am pus deoparte un gologan pentru ei, de când sunt. Ai înțeles?

El ridică ochii, pregătindu-se să înfrunte ceea ce prevedea expresia dezamăgită de pe fața Pollyannei. Spre marea lui mirare, nu era nici dezamăgire, nici întristare în ochii copilei, ci o veselă mirare.

- O! O! strigă ea bătând din palme. Sânt foarte mulțumită. Adică, se corectă ea roșindu-se, nu vreau să spun că sunt mulțumită pentru alții, ci spun doar că sunt supărată că nu-i iubești, deoarece sunt atâtea doamne care se ocupă de ei. Doresc mult mai mult să te ocupi de Jimmy. Acum sunt sigură că ai să-l primești.

- Pe cine să primesc?

- Pe Jimmy; el va fi prezența copilului care-ți va constitui căminul, și cât de mulțumit va fi el. Am fost silită să-i spun săptămâna trecută că nici doamnele de la Asistență din satul tatălui meu nu voiau să-l primească pentru a-l crește, și el săracul a fost atât de nenorocit. Acum însă când va afla, va fi așa de fericit.

- Pollyanna, s-ar putea ca el să fie, dar nu eu, răspuse domnul Pendleton cu hotărâre. Pollyanna asta e prostie.

- Ce, spui că nu vrei să-l iei?

- Da, tocmai asta vreau să spun.

- Dar nu știi ce plăcut tovarăș va fi pentru dumneata, murmură Pollyanna aproape plângând. Ba mai mult, n-o să mai fii atât de singur dacă l-ai avea pe Jimmy lângă dumneata; e frumos, foarte bun și deștept.

- Nu mă îndoiesc, dar aleg singurătatea mea, răspuse John Pendleton.

Atunci Pollyanna își aduse aminte de ce-i spusese Nancy mai demult. Ridică ochii și zise aspru:

- Poate crezi că un băiețel nu valorează mai mult decât vechiul schelet pe care-l păstrezi undeva aici; eu însă cred că da.

- Un schelet?

- Da. Nancy mi-a povestit că ai unul într-un dulap.

- Ei bine... ca...

Dar deodată, domnul Pendleton a început să râdă din toată inima, iar Pollyanna a fost cuprinsă de un plâns nervos. Văzând aceasta, domnul Pendleton încetă numaidecât să râdă și fața i se tăcu gravă.

- Pollyanna, cred că ai dreptate mai mult decât crezi, îi spuse el blând. De fapt, știu că un băiețel frumos și bun care trăiește ar valora mai mult decât scheletul meu ascuns într-un dulap, însă... noi nu suntem totdeauna dispuși să facem schimbul. Noi iubim câteodată scheletele noastre, Pollyanna. Totuși, mai spune-mi puțin despre acel băiețel frumos.

- Și Pollyanna îi povesti istoria lui Jimmy. Atmosfera se îmbunătăți odată cu râsul domnului Pendleton, și zguduitoarea istorie a lui Jimmy Bean, povestită de Pollyanna, atinsese o inimă gata înduioșată. În tot cazul, când Pollyanna pleca în seara aceea, ducea cu ea o invitație pentru Jimmy, invitație care îl chema să vină în casa cea mare cu ea, în după amiaza sâmbetei viitoare.

- *Sânt atât de mulțumită și sunt sigură că ai să-1 iubești*, zise fetița, luându-și rămas bun de la el. Doresc atât de mult ca Jimmy să găsească un cămin și oameni care să-1 iubească, mă înțelegi, nu-i așa?

În ziua când vorbise Pollyanna cu John Pendleton despre Jimmy, cucernicul preot Paul Ford urca colina și intra în pădurea Pendleton, nădăjduind că frumusețea naturii creată de Dumnezeu va putea liniști tulburarea pe care fiii Domnului de pe pământ o stârniră în inima servului Său. Căci sfinția-sa, Paul Ford, avea acum inima întristată de moarte. Luni după luni, ani după ani, văzuse starea parohiei sale înrăutățindu-se, și acum i se părea că orice ar face, nu va mai putea întâlni decât certuri, rea-voință, clevetiri, scandaluri și invidie. El discutase, pledase, certase și câteodată trecuse cu vederea, și întotdeauna se rugase cu tot sufletul lui, plin de speranțe, lui Dumnezeu. Dar azi era silit să recunoască un fapt: că toate mergeau din ce în ce mai rău. Doi din diaconii lui erau la cuțite din cauza unei mici neînțelegeri, înveninate de gurile lor. Trei din cele mai energice colaboratoare ale lui se retrăseseră din Asistența Socială pentru că o scânteie bârfitoare a fost prefăcută într-un foc distrugător din cauza gurilor rele care suflaseră peste el. Corul se împrăștiase din cauza unui solo încredințat unui cântăreț preferat, vorba vine. Chiar și societatea „Lupta Creștină pentru Adevăr” era frământată de critica prea violentă a doi dintre fruntașii ei. Cât privește școala duminicală, demisia directorului ei și a doi dintre învățători a fost picătura de apă care a tăcut să se reverse vasul. Astfel, preotul, zdrobit de oboseală, își căuta alinare și putere în pădurea Pendleton, unde se putea ruga și medita în liniște.

Odată ajuns sub bolta formată din arbori înalți, cucernicul Paul Ford privi lucrurile în față. I se păru că situația atinsese culmea crizei și că trebuia făcut ceva numaidecât. Toată lucrarea bisericii era pe cale de a se prăbuși. Serviciile de duminică, întrunirile de peste săptămână, chiar și mesele de dragoste erau din

ce în ce mai puțin căutate. Este adevărat că-i mai rămâneau un grup de lucrători destoinici, dar și ei parcă vâsleau în sens contrar și întotdeauna li se părea că priviri cârtitoare îi urmăresc și că gurile rele n-au altceva de făcut decât a vorbi despre ce au văzut cu ochii și chiar despre ce n-au văzut. Din toate aceste cauze, cucernicul preot înțelegea prea bine că el, slujitorul lui Dumnezeu, biserica, orașul și chiar credincioșii sufereau, și că vor suferi mai mult până ce... Ceva trebuia înfăptuit numaidecât. Dar ce anume?... Preotul scoase încet din buzunar notele pe care le scrisese pentru viitoarea lui predică. Cu fața încruntată, se uită la ele. Gura îi luă o expresie severă în timp ce citi cu voce tare versetele din Biblie despre care voia să predice în duminica viitoare: „***Vai de voi, cârturari și farisei fățarnici! Pentru că voi închideți oamenilor împărăția cerurilor: nici voi nu intrați în ea, și nici pe cei ce vor să intre, nu-i lăsați să intre. Vai de voi cârturari și farisei fățarnici! Pentru că voi mâncați casele văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceți rugăciuni lungi; de aceea veți lua o mai mare osândă (...) Vai de voi cârturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din inimă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute***” (Matei 23: 13 - 14; 23). Aceasta era o acuzare grozavă. În tăcerea adâncă a pădurii, vocea preotului răsună puternic. Chiar păsările și veverițele păreau apucate de groază. El își dădu astfel seama de efectul ce va fi produs de cuvintele amenințătoare când acestea aveau să răsună în urechile enoriașilor săi duminica următoare în biserică, unde avea să domnească o tăcere adâncă. Enoriașii săi! Trebuia oare să le citească acest fragment? Va cuteza el s-o facă? Era o acuzare strașnică, chiar tară propriile sale cuvinte care aveau să urineze. Se rugase, cerând lui Dumnezeu să-l călăuzească și să-l lumineze. Dorința lui sinceră era să găsească cel mai bun argument cu care să pătrundă inimile enoriașilor săi, spre a preîntâmpina criza aceasta. Dar oare era aceasta adevărata cale? Preotul își strânse încet hârtiile și le puse iar în buzunar. Oftă din adâncul sufletului, se așeză la rădăcina unui copac, și-și acoperi cu mâinile fața. Acolo îl găsi Pollyanna venind de la domnul Pendleton. Ea scoase un țipăt mic, și alergă spre el.

- O! O! Cinstite Părinte, ce ai? Nu cumva ți-ai rupt vreun picior, vreo mână sau altceva? zise ea.

Preotul lăsă mâinile în jos și o privi lung. încercând să zâmbescă.

- Nu, draga mea fetiță, nu mi-am rupt nimic!... Mă odihneam puțin, atâta tot.

- Da, zise Pollyanna, dându-se puțin îndărăt. Atunci totul e în regulă. Domnul Pendleton își fracturase piciorul când l-am găsit aici în pădure; însă el era culcat, nu ședea ca dumneata.

- Da, eu stau jos și n-am nimic stricat ce ar putea doctorul să-mi dreagă.

Ultimele cuvinte au fost pronunțate încet de tot, dar Pollyanna le-a auzit. Fața îi luă o altă expresie și ochii ei străluciră plini de înțelegere și compătimire.

- Înțeleg ce vrei să spui... ai necazuri. Am văzut și pe tata în această stare adeseori. Toți preoții au aceleași suferințe.

Atâtea greutateți de tot felul le apasă sufletele.

Cucernicul preot rămase mirat.

- Tatăl tău era preot, Pollyanna?

- Da, părinte. Ce, nu știai? Eu credeam că toată lumea știe aceasta. El era căsătorit cu sora mătușii Polly, mama mea.

- O! înțeleg acum, însă trebuie să știi că nu sunt de mult pe aici, și deci nu cunosc încă istoria familiei tale.

- Da, domnule, adică vreau să spun, nu domnule, răspunse Pollyanna zâmbind.

Urmă o lungă tăcere..Preotul ședea, tot la rădăcina copacului, și părea a fi uitat de prezența Pollyannei. El își scoase iar hârtiile din buzunar, le întinsese pe iarbă, dar nu se uita la ele, ci se uita la o frunză căzută din copac, nu departe de el... Și nici măcar nu era o frunză frumoasă, ci una galbenă, veștejită, moartă. Privindu-l, Pollyanna se simți întristată pentru el.

- Ce minunată zi, începu ea drăgălaș.

Preotul nu răspunse îndată, apoi păru a se trezi din vis.

- Ce spui? O! da, ziua e splendidă.

- Și nu e frig deloc, cu toate că suntem în luna octombrie, observă Pollyanna cu o voce și mai dulce. Domnul Pendleton avea foc în cămin, dar mi-a spus că nu ar fi avut nevoie de el, ci îl aprinde numai pentru a privi flacăra care-l înveselește. Și mie îmi place să stau la gura sobei și să mă uit la foc. Dumitale nu?

De data asta nu avu nici un răspuns, deși Pollyanna aștepta cu nerăbdare.

- Ești mulțumit că ești preot? Cucernicul părinte își înălță capul.

- Mă întrebi dacă sunt mulțumit? Ce întrebare curioasă! Pentru ce mă întrebi aceasta, copilă?

- Pentru nimica. Numai vezi, aerul dumitale îngrijorat mi-a amintit de tata. El era ca și dumneata, câteodată.

- Într-adevăr? Vocea lui era blândă, dar ochii fixau din nou frunza moartă.

- Da, aveam obiceiul sa-i pun atunci aceeași întrebare.

Preotul avu atunci un zâmbet trist:

- Și ce-ți răspundea el?

- O! El răspundea întotdeauna **că era mulțumit**, bineînțeles. Dar spunea ca n-ar rămâne preot nici un minut, dacă nu ar fi „**textele îmbucurătoare**”.

- Care texte?

Privirile cucernicului părinte se mutară de pe frunza veștejită... întrebător, privea obrazul vesel al Pollyannei.

- Ei bine, așa le numea tata, zise ea râzând. Desigur că Biblia nu le intitulează astfel. Texte sunt acelea care încep prin: „**Bucurați-vă în Domnul**”, sau „**Bucumți-vă neîncetat**”, sau „**Scoate-ți strigăte de bucurie**” și altele asemănătoare. Sunt o mulțime, știi dumneata. Într-o zi când se simțea grozav de abătut, le-a numărat pe toate. A găsit nici mai mult nici mai puțin de opt sute... --

- Opt sute?!

- Da. Care toate-ți spun să te bucuri și să fii mulțumit; de aceea le numea tata „**texte îmbucurătoare**”.

- O!... Fața preotului se tulbură. Ochii se plecară pe hârtia din mâna lui și citi: „**Vai de voi cărturari și farisei fățarnici!**” Așadar îi plăceau tatălui tău aceste „**texte îmbucurătoare**”? întrebă el încet.

- Da, afirmă Pollyanna. Îmi spunea că se simțea mult mai bine din ziua aceea când le numărase. Zicea că, **dacă Dumnezeu Își dăduse osteneala să repete de opt sute de ori să ne bucurăm și să fim mulțumiți, El dorește să ne vadă astfel**. Tatălui meu îi părea rău că nu putea să fie așa mai des în viața lui. De atunci, au fost întotdeauna pentru el o îmbărbătare și o mângâiere, când lucrurile mergeau rău. Când doamnele de la Asistență începeau să se certe, adică vreau să spun că nu erau unite asupra multor puncte, se grăbi a corecta Pollyanna, tata mi-a spus că toate acele „**texte îmbucurătoare**” l-au făcut să se gândească la jocul pe care a început să-l joace cu mine, atunci când promisem cârjele în loc de păpușa pe care o așteptam. Acele texte i-au dat minunata idee.

- Ce joc putea să fie acela? întrebă preotul.

- Era vorba **să te silești a găsi ceva de care poli ti mulțumit în orice împrejurare, înțelegi?** Cum ți-am mai spus, jocul a început atunci cu cârjele.

Și iarăși conform obiceiului ei, Pollyanna își povesti din nou istoria vieții, de data aceasta unui om care o asculta cu atenția încordată.

Puțin mai târziu, preotul, împreună cu Pollyanna, cobora colina ținându-se de mână. Fața ei râdea de bucurie. Îi plăcea atât de mult să stea de vorbă, iar preotul n-avu nevoie a stăruii prea mult pentru ca ea să-i povestească multe lucruri despre faimosul „**Joc al mulțumim**”, despre tatăl ei și despre viața de preot misionar. La poalele colinei se despărțiră pentru a merge fiecare unde era așteptat.

În seara aceea, preotul sta pe gânduri în cabinetul său de lucru. Lângă el, pe pupitru, erau înșirate câteva coli de hârtie, notele viitoare predici. Sub creionul pe care-l ținea, alte foi de hârtie albă așteptau ca el să-și scrie predica. Dar preotul nu se gândea nici la ce scrisese, nici la ce avea să scrie. Se vedea în închipuire departe, într-un orașel mic din apus, lângă un preot cu suflet ales, sărac, bolnav, lipsit de toate, și aproape singur pe lume. Număra în Biblia lui de câte ori Domnul și Stăpânul lui îi poruncise „**să se bucure și sa fie mulțumit**”.

După puțin timp, cucernicul părinte se deșteaptă ca dintr-un vis și oftă adânc... Gândul părăsi orașelul îndepărtat și începu a potrivi foile de hârtie albă de sub mâna lui. Din cartea lui Matei 23: 13, 14 și 23, scrise el... Nerăbdător, puse condeiul jos și scoase o revistă lăsată de soția sa puțin mai înainte. Ochii îi rătăceau din paragraf în paragraf, până ce povestea următoare îi atrase atenția:

„Un tată zise într-o zi fiului său Tom, pe care-l auzise dimineăta refuzând să umple lada cu lemne mamei sale: «Tom, sunt sigur că vei fi mulțumit să cari acum lemnele mamei tale». Și Tom, fără a spune un cuvânt, făcu ce-i zise tatăl său. Pentru ce? Pentru că tatăl îi arătase lămurit că se aștepta la îndeplinirea dorinței lui fără nici o îndoială.

Dacă i-ar fi zis așa: «Tom am auzit ce ai răspuns mamei tale azi dimineăta și mi-e rușine de tine. Du-te numaidecât și umple lada de lemne», vă garantez că, dacă ar fi fost după Tom, lada ar fi rămas goală până acum".

Preotul urmă cu citirea, un cuvânt aici, o linie dincolo, un paragraf în altă parte:

„Bărbații și femeile au nevoie de încurajare. Puterea lor naturală de rezistență trebuie să fie întărită, iar nu slăbită... **în loc de a scoate la iveală greșelile unui om, vorbește-i de calitățile sale** încearcă să-l scoți din fâgașul obiceiurilor lui rele, deșteaptă eul său cel mai bun, adevăratul său eu care poate îndrăzni, înfăptui și învinge!... Influența unei firi cinstite, drepte și generoase îmbărbătează și poate cuceri multe suflete... Astfel de oameni pot radia ce este în inteligența și în inima lor mai nobil. Dacă un om se arată binevoitor, vecinul va face îndată ca dânsul. Dacă ocărăște și critica, i se va înapoia ocară și critică, însă cu procente!... Când te aștepti a întâlni răul în cale, îl găsești. Dacă însă te silești a căuta binele, vei da de el. Spune fiului tău Tom că știi că el va fi mulțumit să umple lada mamei sale cu lemne, și-l vei vedea punându-se la lucru, sprinten și voios!"

Preotul dădu la o parte revista și înălță, capul. Apoi începu să se plimbe prin îngusta lui cameră. După un timp oftă adânc și se așeză iarăși în fața pupitrului său.

- Doamne ajută, am s-o fac! zise el încetișor. Vreau să spun tuturor Tomilor mei că sunt convins că vor fi mulțumiți să umple lada cu lemne. Le voi da o lucrare de tăcut și vreau să-i văd fericiți când o vor înfăptui. Atunci nu vor mai avea timp să privească la lăzile cu lemne ale aproapelui lor.

Adună toate notițele primei sale predici, le rupse în două și le aruncă jos, așa încât avea acum într-o parte a scaunului său „**Vai de voi**” și în cealaltă „**Cărturari și farisei fățarnici**”, iar creionul îi alerga repede pe foaia albă de hârtie din fața lui, după ce tăiasă vechiul text - Matei 23:13, 14 și 23.

Duminica viitoare, predica cucernicului părinte a fost un apel călduros și vibrant la tot ce este mai bun în fiecare bărbat, femeie și copil. Textul era unul din cele opt sute de „**texte îmbucurătoare**” menționate de Pollyanna: „**Neprihăniților, bucurați-vă în Domnul și veseliți-vă! Scoateți strigăte de bucurie, toți cei cu inima fără prihană!**”(Psalmul 32: 11).

După cum o rugase doamna Snow, Pollyanna se duse într-o zi la doctorul Chilton pentru a-i cere numele unui medicament pe care doamna Snow îl uitase. Până atunci, Pollyanna nu văzuse încă niciodată cabinetul de consultație al doctorului.

- Eu n-am fost încă niciodată la dumneata, domnule doctor. Asta-i locuința dumitale, nu-i așa? zise ea uitându-se cu interes în jurul ei.

Doctorul zâmbi trist:

- Da, răspunse el urmând a scrie ceva... Nu socotesc acesta un cămin, Pollyanna. Aici n-am decât niște camere în care locuiesc.

Pollyanna clătină din cap, parcă ar fi înțeles. Ochii ei îl mângâiau miloși.

- Știu, trebuie inima și mâna unei femei, sau prezența unui copil pentru a creea un cămin, zise ea.

- Ce spui?! zise doctorul mirat, întorcându-se spre ea.

- Domnul Pendleton mi-a spus așa, întări Pollyanna. Pentru ce nu cauți și dumneata mâna și inima unei femei?! Sau poate că îl vei lua pe Jimmy dacă nu-l primește domnul Pendleton.

Doctorul râse cam în silă:

- Așadar, domnul Pendleton ți-a spus că trebuie o mână și o inimă de femeie pentru a înfăptui un cămin, nu? întrebă el cam distrat.

- Da, așa a spus, doctore. De ce nu-ți faci și dumneata unul?

- Pentru ce nu-mi fac ce?... Doctorul se aplecase iar pe biroul său.

- Pentru ce nu cauți mâna și inima unei femei? Stai, uitasem! strigă Pollyanna roșindu-se. Mă gândesc c-ar trebui să-ți spun că nu pe tanti Polly a iubit-o domnul Pendleton cândva; prin urmare nu ne vom duce să trăim la el cum îți spusese. Vezi, m-am înșelat. Sper că n-ai vorbit nimănui despre aceasta, termină ea îngrijorată.

- Nu, n-am vorbit nimănui, Pollyanna, răspunse doctorul cu un aer ciudat.

- O! atunci totul este bine, zise ea ușurată. Ești singura persoană căreia îi spusese, și când i-am mărturisit aceasta domnului Pendleton, mie mi s-a părut că el a făcut mare haz.

-Adevărat?!

- Da, dar vezi, el nu voia ca și alte persoane să audă despre un lucru ce nu fusese niciodată adevărat. Dar dumneata de ce nu cauți să câștigi mâna și inima unei femei, doctore?

Urmă o tăcere, apoi el zise foarte serios:

- Nu este atât de ușor cum crezi tu, fetiço.

- Pollyanna încreți sprâncenele, cu un aer gânditor:

- Eu sunt convinsă că ai reuși, zise ea sigură, fără pic de îndoială.

- Mulțumesc, răspunse doctorul râzând. Apoi adăuga serios: mă tem că femeile mai în vârstă decât tine au o altă opinie. Ele sunt mai puțin indulgente față de mine; cel puțin până acum nu s-a arătat nici una atât de bună cu mine.

- Dar, doctore, cred că nu vrei să spui că ai încercat să câștigi, ca domnul Pendleton, mâna și inima unei persoane, dar n-ai reușit, nu-i așa?

Doctorul se sculă.

- Haide, haide, Pollyanna! Nu te mai gândi la de astea. Nu-ți mai tulbura căpșorul cu necazurile altora. Intoarce-te acum la doamna Snow. Am scris pe această hârtie numele medicamentului și modul de întrebuințare. Mai vrei ceva?

Pollyanna făcu din cap:

- Nu, domnule doctor, mulțumesc, șopti ea pășind spre ușă. Ajunsă în coridor, se întoarse cu fața deodată luminată: La urma urmei, sunt mulțumită că n-ai dorit și dumneata mâna și inima mamei mele, și n-ai reușit, doctore Chilton. La revedere!

Accidentul se întâmplă în cea din urmă zi a lui octombrie: Pollyanna, plecând de la școală, trecu strada la o bună distanță de un automobil ce se apropia în goană. Cum s-a produs izbitura nimeni nu putea spune, nici a cui era vina nu se putea dovedi. Dar, la ora cinci, Pollyanna fu adusă, fără cunoștință, în camera care-i era atât de scumpă. Aici fu dezbrăcată cu dragoste de tanti Polly, care era palidă și speriată, și de Nancy, care plângea de i se rupea inima; apoi o puse încetișor cu mii de precauțiuni în pat, în vreme ce doctorul Warren era chemat prin telefon, cât de repede putea să-l aducă automobilul său.

- Și când te uiți la fața mătușii sale, zicea suspinând Nancy bătrânului Tom în grădină, după ce doctorul intrase în camera tăcută a fetei bolnave, vezi îndată că nu datorită o face să tremure și să plângă acum. Când îți faci numai datoria, domnule Tom, nu-ți tremură mâinile, nici nu-ți curg din ochi lacrimile șiroaie, dându-ți toate silințele de a îndepărta îngerul morții.

- E grav rănită? întrebă bătrânul tremurând.

- Nu se știe încă, suspină Nancy. E culcată în patul ei, mititica, și e atât de palidă, încât ai putea crede că e moartă. Dar domnișoara Polly zice că trăiește; și dânsa știe ce spune, căci ascultă întruna bătăile inimii și respirația fetei noastre atât de bună!... atât de îndrăgită de toată lumea!

- Dar nu-mi poți spune cum s-a întâmplat? Cine, cum? Fața bătrânului Tom se zbârcea convulsiv.

- Aș vrea s-o știu și eu, domnule Tom. Blestemat să fie acela care a lovit-o! Când te gândești că acea mașină aproape a strivit-o pe scumpa noastră Pollyanna. Niciodată n-am putut suferi automobilele puturoase, și acum, nici atât; să nu le văd în ochi cât voi trăi.

- Dar unde e lovită?

- Nu știu, gemu Nancy. Are o rană la cap, dar asta nu e cea gravă. Domnișoara Polly zicea că trebuie să fie ceva „în infern”.

Tom nu-și putut stăpâni un zâmbet:

- Vrei să zici intern, Nancy, rana este adevărat infernală din cauza aceluia automobil blestemat, dar tot nu cred că domnișoara Polly să fi întrebuințat acest cuvânt.

- Ei!... nu știu, nu cunosc toate expresiile... însă nu mai am astâmpăr, până ce nu va ieși doctorul din camera ei. Aș vrea să am ceva greu de tăcut, ceva de spălat, sau altceva, ca să nu mă mai gândesc... Vai de noi! strigă ea depărtându-se.

Însă nici după ce pleacă doctorul, Nancy nu prea a avut ce să-i spună lui Tom: oasele fetei nu păreau a fi rupte; rana de la cap era lucru ușor, totuși doctorul părea foarte îngrijorat; el clătinase din cap spunând că numai timpul va putea descoperi ce punct a fost atins. După plecarea lui, domnișoara Polly rămase și mai palidă, și mai mâhnită. Mica bolnavă nu-și recăpătase cunoștința, totuși părea că doarme liniștită. O soră de caritate pricepută a fost angajată, și trebuia să sosească încă din seara aceea. Asta-i tot ce Nancy avu de spus lui Tom, apoi intră în bucătărie plângând în hohote. Abia a doua zi Pollyanna își deschise ochii și își dădu seama unde se afla.

- Tanti Polly, ce s-a întâmplat? E ziuă acum? De ce sunt în pat? Ce am eu, tanti Polly, de nu mă pot scula? gemu ea căzând îndărăt pe perne, după o nouă încercare de a se ridica.

- Nu, drăguța mea, nu încerca încă să te scoli, zise mătușa ei plângând încet,

- Dar ce este? Ce mi s-a întâmplat? De ce nu mă pot scula? Polly întrebă ceva pe infirmieră, care stătea în haina ei albă lângă fereastră, departe de privirea Pollyannei.

Tânăra femeie dădu din cap: poți să-i spui, șoptiră buzele sale.

Polly tuși, își limpezi glasul, înghiți puțin... parcă ceva o împiedica a vorbi:

- Ai fost lovită de un automobil, ieri seară. Dar nu trebuie să te sperii; nici nu te mai gândești la asta. Trebuie să te odihnești și să adormi iar.

- Lovită?! Da, da... alergam... Ochii Pollyannei erau tulburi; duse mâna la cap. Sunt bandajată și mă doare!

- Da, drăguță, dar acum te rog nu te mai îngriji de toate astea și caută să te odihnești.

- Dar, tanti Polly, mă simt nu știu cum și mi-e tare rău. Picioarele parcă n-ar mai fi ale mele; e ca și cum nu le-aș mai avea de loc!

Aruncându-și o privire deznădăjduită spre infirmieră, Polly se sculă și plecă.

- Lasă-ma să-ți spun eu acum, începu infirmiera cu un ton vesel. E chiar timpul să facem cunoștință și am să mă prezint singură. Sunt soră de caritate și am venit să te îngrijesc împreună cu mătușa ta. Acum, mai întâi, te rog frumos să înghiți aceste mici pilule albe.

Ochii Pollyannei se înspăimântară:

- Dar n-am nevoie să fiu îngrijită în chip special pentru mult timp. Vreau să mă scol cât de curând. Poate știi că merg la școală? Oare nu mă voi putea duce mâine?

De la fereastra unde sta Polly, se auzi un geamăt pe jumătate înnăbușit.

- Mâine?! zise infirmiera zâmbind. Nu cred că vei putea ieși din casă așa de curând, domnișoara mea. Te rog fă-mi plăcerea și înghite aceste pilule. Vom vedea la urma cum te simți.

- Foarte bine. Dar atunci trebuie să merg la școală măcar poimâine - vin examenele, înțelegi dumneata?

Mai vorbi de școală, de automobilul acela nesuferit ce-i ieșise în cale, de durerile ce le simțea la cap... Dar încetul cu încetul vocea îi slăbi și tăcu sub influența binecuvântată a micilor pastile albe ce le înghițise. Adormise....

Pollyanna nu s-a dus la școală nici „mâine”, nici „poimâine”, dar nici nu-și mai dădea seama de aceasta, numai câteodată când își revenea și nu mai era inconștientă. De fapt, Pollyanna nu-și căpătă conștiința complet decât după o săptămână întreagă, când temperatura îi scăzu, frigurile-dispărură și durerile scăzură. Iarăși i se povesti tot ce i se întâmplase.

- Deci sunt numai rănită, nu bolnavă, zise ea oftând. *Ei bine, sunt mulțumită.*

- Mulțumită, Pollyanna?! întrebă Polly care sta lângă patul ei.

- Da, am doar picioarele fracturate ca domnul Pendleton, și nu voi fi invalidă pe toată viața ca doamna Snow. Picioarele rupte se vindecă, pe când invalizii rămân invalizi.

Polly nu-i spusese niciodată că are picioarele rupte. Ea se sculă repede și se îndreptă spre măsuta din celălalt capăt al camerei. Acolo, făcându-și de lucru, deretică toate lucrurile unul după altul, punându-le iar la loc, nehotărâtă în mișcări, căutând să-și ascundă nedumerirea, ceea ce nu semăna deloc cu firea ei hotărâtă de odinioară. Fața îi era palidă și trasă. În patul ei, Pollyanna sta lungită, nemișcată, privind razele colorate care se mișcau pe tavan și care proveneau de la prismele agățate la fereastră.

- Sunt totuși mulțumită că nu am vărsat de vânt, murmură ea. M-ar face mult mai urâtă decât pistruii. Apoi sunt mulțumită că n-am tuse măgărească, am avut-o și știu că e ceva groaznic. Sunt mulțumită că n-am apendicită, nici pojar, pentru că sunt molipsitoare, mi se pare, cel puțin pojarul... că n-ați putea sta lângă mine.

- Se pare că ești mulțumită de multe lucruri, draguța mea, spuse blând Polly ducându-și mâna la gât ca și cum gulerul ar fi sugrumat-o.

Pollyanna zâmbi:

- Da, desigur. M-am gândit la acestea de multe ori când priveam aceste curcubeie. Îmi sunt atât de dragi curcubeiele. Sunt așa de mulțumită că domnul Pendleton s-a gândit să-mi trimită aceste prisme. Mai sunt mulțumită de multe alte lucruri pe care nu le-am spus încă. Nu știu de ce, dar mi se pare că sunt mulțumită și pentru faptul că am fost rănită.

- Pollyanna!

Pollyanna zâmbi din nou și întoarse ochii ei atât de expresivi spre mătușa ei;

- Vezi, de când sunt rănită, mi-ai spus de atâtea ori „drăguță”.

Altădată nu-mi vorbeai așa. Ce mult îmi place ca aceia care îmi sunt apropiați și pe care-i iubesc să-mi spună „drăguță”. Câteva din doamnele de la Asistență îmi spuneau așa. Era dulce din partea lor, dar nu atât de dulce ca acum, căci ele nu erau ale mele cum ești dumneata. O, tanti Polly, ce mulțumită sunt că ești a mea!

Polly nu răspunse nimic, dar duse din nou mâna la gât. Ochii ei erau plini de lacrimi. Se grăbi să iasă pe ușa deschisă de infirmiera care tocmai intra. Tot în ziua aceea, Nancy alergă la bătrânul Tom care curăța hamurile în șură. Ochii îi ieșeau aproape din orbite:

- Domnule Tom, domnule Tom, ce crezi că s-a întâmplat? strigă ea gâfâind. N-ai să ghicești nici într-o mie de ani.

- Atunci nici nu face să mai încerc, răspunse moșneagul, mai ales că nu mai am nici zece ani de trăit. Ai face mai bine, Nancy, să-mi spui despre ce este vorba.

- Bine, ascultă. Știi cine e în salon în acest moment cu domnișoara Polly?

- Habar n-am. Poate că nu e nimeni.

- Ba da, este cineva și e... domnul Pendleton.

- Glumești, Nancy!

- Ba, nu glumesc deloc. I-am deschis chiar eu; a intrat cu cârjele. Și trăsura care l-a adus așteaptă chiar la poartă. Cine ar putea crede că bătrânul acela morocănos, care nu vorbește nimănui, vorbește acum „coniței”? Îți poți închipui așa minune domnule Tom?

- Și de ce nu? răspunse moșneagul cam arțăgos.

Nancy aruncă o privire cam disprețuitoare:

- Parcă nu știi mai bine ca mine! .

- Ce să știu?

- Ia nu mai face pe prostul, răspunse ea supărată, tocmai tu care mi-ai dat de gândit.

- Ce tot spui?!

Nancy se uită prin poarta șurii, apoi se apropie de Tom:

- Ia ascultă, nu mi-ai spus dumneata că domnișoara Polly avusese odată un logodnic? Ei bine, într-o zi am dovedit că două și cu două fac patru. Dar iată-le că fac cinci, și nu patru!

Cu nepăsare, bătrânul Tom își urmă lucrul:

- Bine ai face să-mi vorbești mai pe înțelese, zise el supărat. Nu am fost niciodată în stare să dezleg enigmele.

Nancy râse:

- Am auzit ceva odată că el și cu domnișoara Polly erau îndrăgostiți!

- Domnișoara Polly cu domnul Pendleton? strigă bătrânul Tom ridicându-se.

- Da. O, știu acum că nu e adevărat. El de fapt o iubea pe mama scumpei noastre fetițe, și de aceea ar fi dorit... Dar toate astea nu ne privesc, adăugă ea răstit amintindu-și la timp de făgăduința ce o făcuse Pollyannei că nu va spune nimănui că domnul Pendleton o rugase cu insistență să se mute la el. Eu am mai vorbit și altora de dânsul și am aflat că el și cu domnișoara Polly au fost aproape dușmani ani de zile și că ea îl urase cu atât mai mult cu cât gurile rele împerecheaseră numele lor, când ea avea vreo optsprezece sau douăzeci de ani.

- Da, îmi aduc aminte, zise Tom; aceasta s-a întâmplat trei sau patru ani după ce domnișoara Jennie îl refuzase pe domnul Pendleton și se căsătorii cu flăcăul celălalt. Domnișoara Polly avu milă de el și îl trată cu bunătate, mai cu seamă că ura din suflet pe preotul ce-i răpise surioara iubită, ducând-o așa departe. Oricum, lumea începu să bârfească, spunând că ea se ține după dânsul.

- Să se țină domnișoara Polly după oricine? strigă Nancy înfuriată. Ce prostie și câtă răutate!

- Totuși așa se zvonea, și natural nici o fată tânără nu poate suferi astfel de vorbe nedrepte. Tocmai pe atunci se ivi și acela pe care îl iubea ea într-adevăr, apoi nu știu ce probleme avu cu el. După aceea se închise ca stridia în găoacea ei, nevrând să mai aibă de-a face cu nimeni. Inima ei plină de amărăciune se întări ca piatra.

- Da știu, am auzit vorbindu-se despre toate acestea și tocmai de aceea am încremenit și mă simțeam fără nici o putere, așa încât ai fi putut să mă răstorni la pământ cu o pană, când l-am văzut pe domnul Pendleton la ușă, pe el cu care domnișoara Polly nu mai vorbise de atâta amar de ani. L-am primit în salon și m-am dus să-i anunț venirea.

- Ce a spus ea? întrebă Tom ținându-și răsuflarea.

- La început nu a spus nimic. Stătea atât de nemișcată, încât credeam că nu auzise și era gata să-i repet, când îmi zise foarte liniștit: „Spune domnului Pendleton că vin imediat”. Am dus răspunsul și în urmă am fugit ca să-ți povestesc totul, termină Nancy uitându-se iar spre casa.

- Hm! bodogăni Tom, reluându-și lucrul.

În salonul de ceremonie din castel, domnul Pendleton nu așteptă prea mult căci un pas vioi anunță sosirea domnișoarei Polly. El încercă a se scula, dar ea îl opri cu un gest. Totuși nu-i întinse mâna, iar fața ei exprima răceala.

- Am venit să întreb ce mai face Pollyanna, spuse el adânc emoționat.

- Mulțumesc, dar din nefericire, starea ei e ca la început, răspunse domnișoara Polly.

- Nu puteți să-mi spune-ți mai precis care e starea ei? întrebă el cu o voce nesigură.

O adâncă durere se întipări un moment pe fața domnișoarei Polly:

- Nu pot, aș vrea să pot!

- Vreți să spuneți ca nu știți încă ce are?

- Da!

- Dar doctorul ce zice?

- Doctorul Warren nu prea înțelege nici el nimic. El corespundează cu un specialist din New York și a aranjat ca el să vină și s-o consulte.

- Dar s-a constatat că are anumite răni?

- O mică tăietură la cap, una sau două vânătăi... și ceva la coloana vertebrală ce pare că a cauzat paralizia de la șolduri în jos.

Domnul Pendleton scoase un geamăt dureros. Apoi, după o scurtă tăcere, întrebă cu vocea răgușită:

- Dar Pollyanna cum se împacă cu nenorocirea ce i s-a întâmplat? Ea ce zice?

- Ea nu-și dă seama de loc de condiția în care se află, iar eu nu-i pot spune.

- Dar totuși ea trebuie să bănuiască ceva!

Polly tăcu și făcu iar gestul care-i devenise atât de obișnuit în ultimul timp, cel de a-și duce mâna la gât.

- O da, știe că nu-și poate mișca picioarele, dar crede că sunt fracturate. Spune mereu că e mai mulțumită de a avea picioarele frânte, ca dumneata, decât de a fi invalidă ca doamna Snow, pentru că picioarele rupte se pot vindeca, însă o boală cronică nu. Ea vorbește întruna până ce... mi se pare că aș vrea să mor.

Printre lacrimile mari ce-i umpleau ochii, domnul Pendleton observă fața schimbată a domnișoarei Polly, pe care se citea o durere cumplită. Fără să vrea, gândul i se întoarse la ziua când o rugase pe Pollyanna să vină să locuiască cu el, și ea îi răspunse: „***N-aș putea să părăsesc acum pe tanti Polly pentru nimic în lume!***” Această amintire îl făcu să întrebe cu o voce blândă, când se simți în stare de a vorbi:

- Știi dumneata, domnișoară Polly, că eu am încercat să o conving pe Pollyanna să vină să locuiască cu mine?

- Cu dumneata? Pollyanna?

Domnul Pendleton tresări la intonația aspră a acestui glas, dar răspunse liniștit:

- Da. Voiam s-o adoptez... legal, înțelegi, și s-o fac moștenitoarea mea.

Polly se împlânzi puțin. Înțelesese numaidecât ce viitor strălucit ar fi avut Pollyanna prin adoptarea aceasta și se întreba dacă fetița era destul de mare

și de interesată ca să fie ispitită de situația și de marea avere a domnului Pendleton.

- O iubesc pe Pollyanna, continuă el. O iubesc pentru ea însăși și pentru mama ei. Voiam cu tot dinadinsul să revărs asupra Pollyannei dragostea mare, ce-o port închisă în inima mea de douăzeci și cinci de ani.

Dragostea?! Polly își aminti deodată de ce luase ea copila la început, și la acest gând i se părea că aude cuvintele pe care le spusese Pollyanna mai devreme: „*îmi place atât de mult să mi se spună drăguță de către cei apropiați mie și pe care îi iubesc!*” Acestei fete însetate după dragoste i se oferise o iubire păstrată cu sfințenie de douăzeci și cinci de ani, și desigur că aceasta o ispitise. Cu inima sfâșiată, Polly înțelese aceasta și încă un lucru: că viitorul ei avea să fie foarte trist de acum înainte fără Pollyanna.

- Ei, și ce-a răspuns? întrebă ea cu sfială.

Domnul Pendleton observă îngrijorarea și adâncă emoție ce o stăpânea după vocea ei aspră și răspunse trist:

- N-a vrut să vă părăsească. Micuța spunea că ați fost atât de bună cu ea, încât dorea să rămână lângă dumneavoastră și adăugă că era convinsă că și dumneavoastră aveți nevoie de prezența ei, zise el sculându-se să plece.

Fără să se uite la Polly, se îndreptă cu hotărâre spre ușă. Simți însă lângă el un pas vioi și o mână care tremura se întinse către dânsul.

- Când va sosi specialistul și voi știi ceva mai sigur despre Pollyanna, vă voi comunica îndată, zise Polly înduioșată. La revedere și mulțumesc pentru vizita dumată. Pollyanna va fi mulțumită.

În ziua următoare, Polly începu s-o pregătească pe Pollyanna pentru vizita specialistului.

- Drăguța mea fetiță, începu ea cu blândețe, am hotărât ca un alt doctor să vină să te vadă împreună cu doctorul Warren. Poate că ar putea el să ne indice ceva ce te-ar putea vindeca mai repede.

O rază de bucurie lumină fața Pollyannei:

- Doctorul Chilton?!... Da tanti Polly, doream atât de mult să-l văd. Voiam tot timpul să-ți spun, dar n-am îndrăznit din cauză că te-ai supărat atunci, în ziua când te-a văzut în salonul de vară. Îți aduci aminte? Dar ce mulțumită sunt acum că te-ai gândit la el pentru mine!

Polly îngălbeni, apoi se roși și iar îngălbeni. Dar când răspunse se vedea bine efortul ce-o făcea pentru a vorbi pe un ton ușor și vesel:

- O! Nu, drăguță, nu m-am gândit deloc la doctorul Chilton, ci la un specialist vestit din New York care cunoaște foarte bine cazuri identice cu cel al fetei mele scumpe.

Fața Pollyannei se întunecă:

- Nu cred că știe acel specialist nici pe jumătate cât doctorul Chilton.

- Ba da! Știe mult mai mult și sunt absolut sigură de aceasta, drăguța mea fetiță.

- Totuși doctorul Chilton l-a îngrijit pe domnul Pendleton și i-a dres picioarele, tanti Polly. Dacă nu te supără prea mult, aș dori din suflet să-1 văd pe doctorul Chilton, crede-mă că aș vrea să vină. Polly nu putu să răspundă numaidecât, apoi zise încetișor, dar cu hotărârea ei obișnuită:

- Vezi, fetițo, tocmai asta nu mi-ar plăcea. Voi face tot ce îmi stă în putință pentru tine, drăguțo; însă din motive pe care nu ți le pot spune acum, doctorul Chilton nu poate veni aici. De altfel crede-mă, nici n-ar ști să te îngrijească tot așa de bine ca specialistul care va sosi mâine din New York.

Pollyanna nu părea deloc convinsă:

- Dar, tanti Polly, dacă îl iubeai și dumneata pe doctorul Chilton...

- Ce vrei să spui fetițo?... vocea mătușii Polly era aspră de data aceasta și obrazul îi era îmbujorat.

- Spun, dacă îl iubeai pe doctorul Chilton și nu pe celălalt..., oftă Pollyanna. Mi se pare că e o mare deosebire în binele ce poate să ți-1 facă o persoană care ți-e dragă, și eu îl iubesc pe doctorul Chilton.

Infiriera intră tocmai atunci în cameră și Polly se sculă ușurată.

- Îmi pare foarte rău, Pollyanna, zise ea cam răstit, dar trebuie să mă lași să hotărâsc eu de data aceasta. De altfel totul este deja aranjat. Specialistul din New York sosește mâine.

Faimosul doctor însă nu sosi „mâine”. În ultimul moment, o telegramă anunță o întârziere datorită unei indispoziții a specialistului. Aceasta îndemnă pe Pollyanna să roage din nou ca doctorul străin să fie înlocuit cu doctorul Chilton, ceea ce, după cum zicea, ar fi fost mult mai natural... Dar ca mai înainte, Polly dădu din cap și zise: "Nu, drăguță", foarte hotărâtă, mângâind-o pe Pollyanna, totodată, și spunându-i ca e gata să facă orice pentru ea în afară de a-i împlini această dorință.

Și într-adevăr, în zilele următoare se părea că Polly făcea tot ce-i sta în putință pentru a mulțumi pe nepoțica ei dragă.

- Niciodată nu mi-aș fi închipuit lucrul acesta, zicea Nancy bătrânului Tom într-o dimineată. Nu trece o clipă din zi în care domnișoara Polly să nu caute să facă toate pe placul biete noastre mielușele. Astfel, lasă cățelul și pisica să intre în casă, ea care n-ar fi permis pentru nimic în lume lui „Fluffy” și lui „Buffy” să urce scările acum vreo săptămână; azi pot să sară pe pat pentru că așa-i place Pollyannei. Și neavând cum s-o mai distreze, face singură ca prismele de cristal atârinate la fereastră să producă „dansul curcubeului”, cum îl numește. drăguța noastră. Ea a trimis de trei ori pe Timotei la grădina lui Cobb ca să-i aducă flori proaspete, și asta-i numai începutul. Mai alaltăieri am găsit-o stând pe scaun lângă pat pe când infiriera îi peria părul și o pieptăna frumos așezându-i buclele după plăcerea Pollyannei, ai cărei ochi străluceau de mulțumire. . Și de atunci, domnișoara Polly umblă frumos pieptănată în toate zilele pentru că așa îi plăcea nepoțelei ei. Bătrânul scoase un fel de mârâit.

- Ei bine, găsesc că domnișoara Polly n-arată mai rău dacă se piaptănă, acum lăsându-și bucle pe frunte, observă el scurt.

- Desigur că nu, răspunse Nancy, acum arată ca toată lumea, ba e chiar frumoșică.

- Vezi Nancy, zise Tom făcând haz de vorbele ei, îți aduci aminte când îți spuneam eu că a fost frumoasă și că ar mai putea fi încă dacă ar vrea?

Nancy dădu din umeri:

- Dar nu zic că e cine știe ce frumoasă acum, spun numai că s-a schimbat de când poartă panglici și dantele ca să fie pe placul Pollyannei.

- Ți-am spus de atâtea ori că nu e bătrână... Nancy râse:

- Ei bine, chiar dacă nu e bătrână părea astfel grozav de bătrână înainte de sosirea copilei. Spune-mi te rog, domnule Tom, cine a fost logodnicul ei? Nu l-am descoperit încă!

- Chiar așa? întrebă la rândul lui bătrânul cu o mutră ciudată. Apoi... n-o vei afla de la mine!

- Vai, domnule Tom, spune-mi cine e, te rog! Știi doar că eu pot să aflu de la multe persoane care sunt la curent cu această veche poveste.

- Se prea poate, dar în tot cazul nu eu îți voi satisface curiozitatea... Apoi lumina din ochii lui parcă se stinse deodată.

- Ce face fetița?

Nancy dădu din cap, iar fața i se întrista:

- E tot în aceeași stare, domnule Tom. Nu merge deloc spre bine. Stă întinsă, doarme, vorbește, încearcă să zâmbească și să fie mulțumită când vede luna ori soarele, sau alte lucruri asemănătoare. Îți vine să plângi! Știi, acesta e jocul ei.

- Dumnezeu să o binecuvinteze, zise Tom înduioșat.

- Mi se pare că și dumitale ți-a vorbit de acel joc.

- Da, demult. Bătrânul șovăi, apoi urmă cu vocea slabă: Mă plângeam într-o zi că eram gârbovit și îndurerat și ce crezi că mi-a spus?...

- Nu pot ghici. Nu prea văd ce te-ar fi mulțumit în starea aceea.

- Ea însă văzu... îmi spuse că puteam fi mulțumit că nu mai am nevoie să mă aplec prea mult când fac semănăturile prin grădină, deoarece eram deja încovoiat.

- Foarte bine. La urma urmei, nu mă mir deloc. Ar fi trebuit să ghicesc. Am jucat acel joc împreună chiar din momentul sosirii ei aici, pentru că nu avea cu cine să joace - cu domnișoara Polly nici nu putea fi vorba, pe atunci.

- Cu domnișoara Polly!

Nancy începu să râdă.

- Văd că n-ai o opinie mai bună ca mine despre stăpâna noastră.

Bătrânul grădinar se încruntă.

- Ba voiam să spun numai că acest joc ar fi fost greu pentru dumneaei! explică el cu demnitate.

- Da, cred și eu că i-ar fi fost greu atunci, răspunse Nancy, dar acum mi se pare că îi e mai ușor. Stăpâna noastră e în stare să facă orice, chiar să joace jocuri!

- Dar fetița nu i-a vorbit nici măcar o dată de el? Ea îl spune tuturor, și de când e bolnavă, multe persoane mi-au spus-o.

- Vezi bine că fetița nu i l-a spus domnișoarei Polly, fiindcă ea îi interzisese să vorbească de tatăl ei, și cum el o învățase jocul, ar fi fost silită să-i pomenească numele.

- Da, înțeleg... înțeleg. Domnișoara Polly nu l-a putut ierta pe preotul care i-a luat surioara, pe domnișoara Jennie, pe care o iubea mult. Da... da... înțeleg, a fost o întâmplare foarte tristă, zise el, oftând și plecând mai gârbovit ca oricând.

- Într-adevăr, murmură Nancy, înapoindu-se la rândul ei în bucătărie. Aceste zile de așteptare au fost grele pentru toată lumea... Pollyanna se silea să pară veselă, dar ochii îi erau îngrijorați. Doctorul Warren nu-și putea ascunde grija și nerăbdarea. Polly vorbea puțin. Nici buclele frumoase care-i împodobeau fruntea, nici dantelele scumpe din jurul gâtului nu puteau masca gălbeneala și slăbiciunea feței ei ofilite. Cât despre Pollyanna, ea dezmiarda capul pisicii, alinta câinele, admira florile, mânca fructele și răciturile ce i se dădeau, și trimitea nenumărate răspunsuri amicale multiplelor scrisori de interes afectuos pe care le primea zilnic din toate părțile. Dar ea slăbea și devenea din ce în ce mai palidă, și activitatea nervoasă a mâinilor scotea mai mult la iveală imobilitatea completă a picioarelor de sub plapumă, atât de sprintene altădată, dar acum rigide.

Cât despre jocul ei, Pollyanna spunea Nancyei cât de mulțumită o să fie când va putea merge la școală, la doamna Snow și mai ales la domnul Pendleton, apoi câtă plăcere va avea de a se plimba cu doctorul Chilton în trăsură lui... dar toate acestea, când va fi bine... mai târziu... nu acum numaidecât. Nancy își dădea și ea seama de aceasta și plângea amarnic, când se afla singură.

Doctorul Mead, specialistul, a sosit în fine, peste o săptămână. Era un om înalt, cu bustul puternic, cu ochii cenușii, blânzi și cu un zâmbet vesel.

Pollyannei îi plăcu de el imediat:

- Semănați întocmai cu doctorul meu, zise ea cu un ton prietenos.

- Cu doctorul tău? Doctorul Mead se uită mirat la doctorul Warren care vorbea la o parte cu infirmiera.

Doctorul Warren era mic, avea ochii negri și o barbă neagră, ascuțită și deasă.

- O! acesta nu e doctorul meu, zise Pollyanna, surâzând. Doctorul Warren e doctorul mătușii Polly. Al meu e doctorul Chilton.

- Așa!... spuse doctorul Mead cu un ton straniu, fixând pe domnișoara Polly care, îmbujorată, se întoarse brusc spre fereastră. .

- Da. Pollyanna șovăi un moment, apoi continuă cu sinceritatea ei obișnuită: trebuie să înțelegi că eu am dorit tot timpul să-l văd pe doctorul Chilton. Însă tanti Polly a vrut să te cheme pe dumneata. Ea zice că tu știi mai bine decât el ce trebuie picioarelor mele, pentru că ai o mai mare experiență și că aceasta este specialitatea dumatăle și dacă este așa, bineînțeles că voi fi mulțumită să fiu îngrijită de dumneata. E adevărat?

Pe fața doctorului se ivi o expresie ciudată pe care Pollyanna nu putu să și-o explice.

- Numai timpul ne va ajuta, fetițo, zise el încetișor, apoi se întoarse grav spre doctorul Warren care tocmai se apropia de pat. Mai târziu... fiecare afirma că a fost vina pisicii - e cert că da - că dacă „Fluffy” nu și-ar fi frecat labele și botul de ușa camerei Pollyannei rămasă întredeschisă, deschizătura nu s-ar fi mărit, iar Pollyanna n-ar fi auzit strigătul de deznădejde al domnișoarei Polly:

- Nu se poate aceasta! Domnule doctor, nu, nu... Dumnezeu! Nu vreau să-mi spui că fetița mea nu va mai putea umbla niciodată!

Urmă apoi o confuzie îngrozitoare. Din camera alăturată se auzi glasul îngrozit al Pollyannei:

- Tanti Polly! Tanti Polly!

Aceasta, văzând ușa întredeschisă și înțelegând că vorbele ei înfricoșate fuseseră auzite de copilă, scoase un geamăt surd și, pentru prima oară în viața ei, căzu leșinată la pământ.

Infiriera, cu un "a auzit copila" înăbușit, se repezi tremurând în camera bolnavei, pe când doctorii rămaseră lângă Polly. Doctorul Mead o ridică în brațe, iar doctorul Warren stătea neputincios lângă el.

Numai după ce Pollyanna începu a țipa și infiriera închise ușa, doctorii, schimbând între ei o privire disperată, începură în fine a se ocupa serios de domnișoara Polly pentru a o face să-și revină-n fire.

În cameră, infiriera găsisese pe pat o pisică cenușie care căuta în zadar a atrage atenția unei biete fetițe cu fața palidă și cu ochii rătăciți.

- Domnișoară Hunt, aș vrea să vină tanti Polly, te rog; am nevoie de ea imediat, te rog!

- Drăguță, nu poate veni chiar în acest moment. O să vină ceva mai târziu.

- Dar, ce vrei? Nu pot eu oare să te ajut în locul ei?

Pollyanna scutură capul.

- Aș vrea să știu ce a zis ea adineaori! Ai auzit-o?... Aș vrea pe tanti Polly; ea a zis ceva grav! Aș dori să-mi spună că nu e adevărat!

Infiriera încercă să-i răspundă dar nu putu spune un cuvânt, și ceva din expresia feței ei mări și mai mult groaza ce se vedea în ochii Pollyannei.

- Ai auzit desigur și dumneata? Este adevărat? Oh! nu, spune-mi că nu e adevărat! Vrei să-mi spui că nu voi mai putea umbla niciodată?

- Hai, hai, fetiço dragă, liniștește-te, zise infirmiera. Poate că el s-a înșelat sau nu a știut. Știi, se pot întâmpla multe lucruri!

- Dar tanti Polly spunea că el este specialist și că el cunoaște mai bine ca oricine despre picioare fracturate ca ale mele.

- Da, da, știu drăguță, dar toți doctorii pot să se înșele, chiar și cei mai buni. Te rog nu te mai gândi la asta acum, drăguța mea.

Pollyanna își frământa mâinile cu disperare:

- Dar nu pot să-mi opresc gândurile de la asta, zise ea plângând în hohote. Nu mă pot gândi la altceva. Domnișoară Hunt, cum voi mai putea merge la școală, la domnul Pendleton, la doamna Snow, sau... sau la altcineva?! Suspina din toate puterile ei pentru un moment, apoi deodată se opri ridicând capul, având ochii plini de o nouă spaimă: „**Ei bine, dacă nu mai pot să umblu, cum voi mai putea fi mulțumită vreodată de ceva?**”

Domnișoara Hunt nu cunoștea „jocul”, dar știa că mica ei bolnavă trebuie să fie liniștită imediat. Cu toată mâhnirea ei adâncă și sinceră, mâinile nu-i rămaseră neocupate, ci acum, aflate lângă patul fetei, țineau un calmant.

- Uite, fetiço, bea asta, zise ea cu blândețe, fiindcă te va liniști și vom vedea pe urmă ce va fi de făcut. Adeseori lucrurile nu sunt atât de cumplite cum par la început, o să vezi, drăguța mea.

Ascultătoare ca întotdeauna, Pollyanna luă medicamentul:

- Știi; așa spunea și tata de obicei, murmură ea ștergându-și lacrimile; **el zicea că orice lucru ar li putut li și mai rău;** totuși lui nu i se spusese niciodată că nu va mai putea merge vreodată! Eu nu văd ce poate fi mai rău ca asta... Dumnezeu ce zici?...

Infirmiera nu răspunse nimic. Nu mai avea curajul să mai vorbească.

Nancy a fost însărcinată să ducă domnului Pendleton verdictul doctorului Mead. Polly își amintise de promisiunea ce-i făcuse de a-i trimite un răspuns direct. Nu putea fi vorba ca să meargă ea, nici să-i scrie, și de aceea se gândi s-o trimită pe Nancy.

Ce bucuroasă ar fi fost Nancy altădată să poată intra în „casa misterului” și să vadă de aproape pe proprietarul ei. Azi, însă, inima îi era prea îndurerată pentru a se putea bucura de ceva. Nici nu-i trecea prin minte să se uite în jurul ei cât timp a fost nevoită să-l aștepte pe domnul Pendleton.

- Sunt Nancy, zise ea respectuos, răspunzând privirii lui cercetătoare când intră în cameră. Domnișoara Polly mă trimite pentru a vă aduce vești despre Pollyanna.

- Ei bine, cum e?

Întrebarea a fost scurtă, dar Nancy înțelese perfect câtă îngrijorare cuprindea.

- Veștile nu sunt bune, domnule Pendleton.

- Ce vrei să spui? se opri el, iar Nancy își plecă jalnic capul.

- Da, domnule, doctorul a zis că nu va mai putea umbla niciodată.

Câteva clipe domni o adâncă tăcere în cameră; apoi, cu vocea zdrobită, domnul Pendleton zise:

- Sărmana copilă! Biata fetiță!

Nancy se uită la el, apoi plecă imediat ochii. Nu și-ar fi închipuit niciodată că acest John Pendleton, atât de morocănos și aspru, atât de sever, putea avea o asemenea expresie de bunătate și de mâhnire adâncă. El spuse încet de tot:

- Ce crud și nedrept lucru să nu se mai poată juca niciodată la soare, scumpul, micul, și dragul meu copil.

Urmă din nou o tăcere; apoi el întrebă:

- Și desigur, ea nu știe nimic.

- Ba da, știe sărăcuța, răspuse Nancy,, bufnind în plâns, și tocmai asta face lucrul să fie și mai trist. A auzit... blestemata aceea de pisica! lertați-mă, domnule, pisica a deschis ușa și astfel Pollyanna a auzit ce spusese doctoral.

- Săraca fetiță, oftă iar domnul Pendleton.

- Da, domnule, chiar așa ai fi spus dacă erai acolo, zise Nancy. Nu am văzut-o decât de două ori de când știe mititica și m-am îmbolnăvit numai auzind-o. Înțelegeți, e încă recent și ea se gândește mereu la lucrurile pe care nu le va mai putea face. Este disperată pentru că i se pare că nu va mai putea găsi de ce să fie mulțumită. Dar poate dumneavoastră nu cunoașteți jocul ei.

- „*Joculmulțumirii*”? Întrebă domnul Pendleton? O! da, mi-a vorbit de el.

- Adevărat? După cum văd, mi se pare că a vorbit la toată lumea de acel joc. Dar înțelegeți, ea acum nu mai poate juca și aceasta o mâhnește îngrozitor. Ea zice mereu că nu mai poate găsi de ce să fie mulțumită dacă nu mai poate merge pe picioare ca mai înainte.

- Are dreptate, zise el. Nancy urmă:

- Așa am crezut și eu, până când mi-a venit în minte că i-ar fi mai ușoară resemnarea dacă ar putea găsi ceva care s-o îmbărbăteze și pentru asta am încercat să-i amintesc...

- Ce să-i amintiți?

- Cum a învățat ea pe alții „jocul” ei, pe doamna Snow și pe mulți alții* știți... și ce le spunea pentru a-i îmbărbăta și a-i face să joace „jocul”. Dar biata mielusea plânge întruna zicând că nu e tot una; că e mai lesne a zice invalizilor cum pot să se bucure decât a fi nevoită ea însăși a o face. Ea mai zice că și-a repetat de atâtea ori cât e de mulțumită că ceilalți nu sunt ca ea, dar că nu se poate opri a se gândi mereu că nu mai poate umbla toată viața.

Nancy tăcu. Domnul Pendleton, care stătea jos pe fotoliu cu mâna la ochi, nu răspunse.

- Atunci am încercat iar să-i amintesc cum îmi spunea înainte că jocul e cu atât mai atrăgător cu cât e mai greu, mai anevoios de jucat, continuă Nancy cu un accent trist. Ea însă zice că nici asta nu se potrivește, când e din

cale-afară de greu... Acum trebuie să mă duc acasă, termină ea povestirea, iar când ajunse la ușă se întoarse și întrebă cu sfială: „Pot să-i spun domnișoarei Pollyanna că l-ați văzut pe Jimmy Bean din nou?”

- Nu înțeleg cum i-ați putea spune asta, deoarece nu l-am văzut din nou, declară iute domnul Pendleton. Pentru ce?

- Pentru... nimica domnule. Dar știți, gândul că nu va mai putea veni cu el la dumneavoastră cum fusese vorba e una din cauzele mâhnirii ei. Ea a zis ca vi l-a prezentat odată, dar că el nu vă lăsase atunci o impresie bună, și îi era frică că nu v-ar plăcea să-l primiți la dumneavoastră ca să simțiți „prezența unui copil”. Poate înțelegeți ce a vrut să spună, eu însă nu.

- Da, înțeleg foarte bine ce a vrut să spună.

- Bine, domnule! Dorea atât de mult să vi-l aducă o dată pentru a vă dovedi că el ar fi într-adevăr „plăcuta prezență a copilului” și acum nu va mai putea. Blestemat să fie acel automobil! Vă rog să mă iertați... Bună ziua domnule, zise Nancy ieșind repede.

Nu trecu mult timp și tot orașelul află că vestitul doctor din New York o condamnase pe biata Pollyanna la iremediabila paralizie a gambelor și cert e că niciodată nu mai fusese orașelul atât de tulburat. Fiecare cunoștea, cel puțin din vedere, voiosul obrăjor cu pistrui care avea întotdeauna un surâs amabil pentru oricine, și mulți cunoșteau „jocul” Pollyannei. Și acum toți se gândeau cu întristare că nu vor mai auzi glasul ei dulce care vestea bucurie. Li se părea tuturor de necrezut, cu neputință, atât de crud și așa de dureros că nu o s-o mai vadă.

Prin bucătării și saloane, peste garduri, femeile vorbeau de ea și plâneau amarnic. La colțul străzilor și prin magazine, bărbații vorbeau și ei și unii plâneau pe furiș. Conversațiile și plânsul crescuseră când se răspândi cu iuțeala vântului vestea tristă că Pollyanna, acum față în față cu nenorocirea ei, se mâhnea de faptul că nu mai putea juca „jocul” ei, și că nu va mai avea de ce să se bucure. Același gând părea a fi intrat în capul tuturor prietenilor ei, și dintr-o dată stăpâna castelului, domnișoara Polly, spre marea ei mirare, începu a primi vizitele persoanelor cunoscute și necunoscute de ea, bărbați, femei și copii pe care dânsa nici nu bănuia că Pollyanna îi putea cunoaște. Unii veniră și statură cinci sau zece minute. Alții stăteau sfioși la poartă, învârtind în degetele lor pălăriile sau gentile. Câțiva aduseră câte o carte, flori frumoase sau fructe, prăjituri sau bomboane. Unii plâneau pe față, alții se întorceau pentru a șterge ochii și nasul pe furiș. Dar toți se interesau cu mare grijă de mica rănită și toți îi trimiteau scrisori pline de dragoste și de compătimire. Toate aceste dovezi de simpatie și iubire o împinseră pe Polly să ia o hotărâre. Domnul Pendleton veni printre cei dintâi, și de data aceasta fără cârje.

- Nu-i nevoie să vă spun cât sunt de mâhnit, zise el cu glasul aproape aspru. Oare nu este nimic de făcut?

Polly făcu un gest deznădăjduit:

- O! facem tot ce ne stă în putință. Doctorul Mead a prescris un tratament și medicamente care pot să-i amelioreze starea, iar doctorul Warren urmează indicațiile acestuia, întocmai. Totuși... doctorul Mead nu mai are nici o speranță.

John Pendleton se sculă repede cu toate că abia intrase. Fața îi era foarte palidă și gura contractată. Polly, privindu-l, înțelese că pleacă pentru a-și ascunde lacrimile ce simțea că-i întunecă privirea și... și nu voia să plângă în prezența ei. Ajuns la ușă, el se întoarse:

- Am o veste pentru Pollyanna, zise el adânc mișcat. Binevoiți a-i spune că l-am văzut pe Jimmy și că... de acum va fi băiețelul meu. Spuneți-i vă rog că m-am gândit că ea va fi mulțumită când va afla că m-am decis să-l adopt.

Polly își pierdu cumpătul o clipă:

- Vrei să-l adopți pe Jimmy?! exclamă ea.

- Da! Cred că Pollyanna va înțelege și va fi mulțumită, în fine... de ceva. Vă rog spuneți-i și aceasta.

- Desigur, murmură Polly.

- Mulțumesc, zise John Pendleton plecând.

Din capătul scărilor, Polly privea tăcută și adânc mirată în urma lui. Nu putea crede ce-i auziseră urechile! John Pendleton să-l înfieze pe Jimmy! John Pendleton, bogat, independent, morocănos, cu reputația de zgârcit și extrem de egoist, să adopte un băiețel... și încă ce băiețel!

- Drept să spun... nu știu ce să mai cred!

Cu fața cam uluită urcă scările și intră în camera nepoțelei sale.

- Pollyanna, drăguța mea, am pentru tine o veste din partea domnului Pendleton. El a fost chiar acum aici și m-a însărcinat să-ți spun că l-a luat pe Jimmy la el și ca-l va adopta ca să fie copilul lui. El crede că vei fi mulțumită de acesta.

Fața gânditoare a Pollyannei se luminează îndată și într-adevăr apărură bucuria:

- Mulțumită?... Mulțumită? O! desigur că sunt mulțumită, tanti Polly. Am dorit atât de mult să-i găsesc un cămin lui Jimmy, și... ce frumos va fi căminul lui acum! De altfel, sunt mulțumită și pentru domnul Pendleton. Știi, acum va simți și el „prezența unui copil”!

- Prezența cui?

Pollyanna se roși. Ea uitase că domnul Pendleton voise s-o înfieze și desigur că acum nu era momentul de a-i spune acestei bune și scumpe tanti Polly că s-a gândit măcar o clipă s-o părăsească.

- Prezența copilului, bâlbâi încurcată Pollyanna. Domnul Pendleton mi-a spus odată că numai inima și mâna unei femei sau prezența unui copil puteau înfăptui un cămin, și iată că are prezența copilului.

- Ah! înțeleg, zise Polly foarte încet; și ea înțelegea în realitate mult mai bine decât și-ar fi închipuit Pollyanna. Ea înțelesese ceva din stăruința ce probabil fusese exercitată asupra fetei, atunci când John Pendleton îi ceruse a fi

„prezența copilului" care trebuia să-i transforme imensa și recea lui casă într-un cămin fericit. Înțeleg, repetă ea cu ochii plini de lacrimi.

Pollyanna, temându-se că mătușa ei va continua să-i pună întrebări la care nu va fi în stare să-i răspundă, schimba vorba.

- Doctorul Chilton mi-a spus și el că trebuie neapărat mâna și inima unei femei sau prezența unui copil pentru a creea un cămin, știi dumneata? observă ea. Polly tresări:

- Doctorul Chilton?

- Da. Mi-a spus chiar el când mi-a destăinuit că el locuiește în două camere la niște străini, două camere reci... și că n-are cămin cum ar dori el!

Polly nu răspunse. Ea privea departe pe fereastră.

- Atunci l-am întrebat pentru ce nu și-a ales mâna și inima unei femei ca să aibă un cămin.

- Pollyanna! exclamă Polly îmbujorându-se toată.

- Ei, uite așa am făcut pentru că el părea atât de trist.

- Și ce a răspuns? întrebă Polly ca împinsă de o forță internă, fără voia ei.

- N-a spus nimic câteva clipe, apoi a zis foarte încet că nu oricând se pot obține chiar dacă le-ar fi cerut.

Urmă o tăcere. Polly privea iar pe fereastră în grădină. Pollyanna oftă:

- El are nevoie de un cămin și eu doresc din tot sufletul să-l aibă.

- De unde știi, Pollyanna?

- Știu pentru că într-o zi el a murmurat foarte încet, dar în auzul meu că ar da totul pentru a avea mâna și inima unei femei. Dar ce ai, tanti Polly?

Polly se sculase dintr-o dată și se repezise spre fereastră.

- Nimic, drăguță. Am vrut numai să schimb poziția acestor prisme, răspunse ea cu toată fața îmbujorată.

Puțin timp după a doua vizită a domnului Pendleton, Milly Snow veni într-o după amiază la castel, unde nu mai fusese niciodată. Când o primi domnișoara Polly, Milly se înroși până la urechi și bolborosi foarte sfioasă:

- Am... am venit să întreb cum îi merge fetiței dumneavoastră.

- Mulțumesc, ești foarte drăguță. E în aceeași stare. Dar mama dumitale, ce mai face?

- Vin pentru a vă vorbi și de ea, adică pentru a vă ruga să spuneți Pollyannei că noi ne gândim mereu cât e de trist că nu mai poate umbla, și de asemenea la tot ce a făcut pentru noi, pentru mama, știți, învățând-o „jocul" și toate celelalte. Ce păcat că nu-l mai poate juca, sărăcuța! Desigur că nu văd cum ar putea să-l mai joace acum! Dar când ne amintim de tot ce a făcut pentru noi, ne-am gândit că dacă ea știe asta ar ajuta-o poate ca să fie mulțumită, adică vreau să zic, cât de cât mulțumită!

Milly se opri neștiind cum să-și termine cuvântarea. Aștepta ca domnișoara Polly să-i răspundă ceva... Aceasta o ascultase cu politețe, însă nu prea putea urma vorbele ei, cam fără șir. Nu pricepuse decât jumătate din ce i se spusese. O știa pe Milly Snow cam „fâcnită”, dar n-o crezuse chiar nebună. Nu putea să-și explice cuvintele acestea ce urmau unele după altele fără nici un înțeles și fără vreun pic de logică. Îi răspunse totuși liniștită:

- Nu înțeleg prea bine, Milly. Spune-mi lămurit ce dorești anume să-i comunic Pollyannei.

- Da, tocmai doresc să-i amintiți că n-am uitat ce a făcut pentru noi! Fără îndoială că dânsa știe, pentru că a constatat schimbarea care s-a produs în starea mamei mele și a mea de când am încercat să jucăm „jocul” ei, câte puțin.

Polly se încruntă. Ar fi vrut s-o întrebe în ce consta acel joc, dar nu putu fiindcă Milly reîncepu cu însuflețire:

- Știți, înainte nimic nu era pe placul mamei. Ea dorea întotdeauna altceva decât ce avea; dar cred ca nu era vina ei, ci boala cronică ce o ținea în pat de ani de zile. Acum mă lasă să deschid ferestrele, se interesează de toate, de cum arată figura ei, de cămășile ei de noapte și de altele; a început a împleti perdele și plăpumi din lână pentru spitale, și e atât de mulțumită că poate face atâtea lucruri bune. Și această schimbare e opera Pollyannei, știți dumneavoastră, pentru că ea a putut s-o înțeleagă pe mama, că trebuia să se simtă fericită când se va servi de mâinile și brațele ei, încât mama se întreba de ce nu făcea nimic cu ele mai înainte. Puteți să vă închipuiți cât de schimbată e acum camera ei, cu toate acele culori roșii, albastre și galbene, provenite din prismele de la fereastră ce le-a primit de la Pollyanna. Toate acestea fac să simți o adevărată plăcere când te găsești acolo, pe când înainte îmi era teamă să intru în cameră, atât era de întuneric și de trist; iar mama era așa de nervoasă și nenorocită, cred că vă amintiți. Acum am dori ***să-i spuneți Pollyannei că tot binele ne vine de la ea și că suntem atât de fericite de a li cunoscut-o, încât credem că dacă ar ști aceasta ar avea puțină mulțumire.*** Și asta e tot, termină Milly oftând. Îi veți spune, nu-i așa?

- Fii sigură că îi voi spune, murmură Polly, întrebându-se ce va putea reține din acest remarcabil discurs pentru a-l repeta scumpei ei bolnave.

Vizitele domnului Pendleton și ale domnișoarei Milly Snow au fost urmate de multe altele și după fiecare erau mulțumiri și vorbe de recunoștință de transmis Pollyannei. Unele erau atât de curioase, încât o intrigau tot mai mult pe Polly.

Într-o zi veni văduva Benton. Polly o cunoștea din vedere, dar nu îi vorbise niciodată. Văduva Benton avea o reputație urâtă prin oraș, și era întotdeauna îmbrăcată în negru. Azi însă purta o cravată albastră și avea lacrimi în ochi. Povesti măhnirea ei când auzise despre nenorocitul accident; apoi întrebă sfioasă dacă ar putea s-o vadă pe Pollyanna.

Polly dădu din cap:

- Îmi pare rău, dar nimeni nu poate s-o vadă. Poate... puțin mai târziu.

Doamna Benton își șterse ochii, se sculă și voi să plece, dar când se apropie de vestibul se întoarse în grabă:

- Domnișoară Polly, ai vrea să-i transmiți câteva cuvinte din partea mea? întrebă ea sfios.

- Desigur, doamnă, cu plăcere.

- Vreți să-i spuneți, vă rog, că port aceasta, zise ea atingând cu mâna nodul albastru al cravatei. Pentru că Polly o privea cu o vădită mirare, ea adăugă: nepoțica dumneavoastră a încercat de atâtea ori să mă convingă să îmbrac lucruri colorate, încât gândeam că ar fi mulțumită să afle că am început să-i îndeplinesc dorința. Ea-mi spunea atât de drăgălaș că fiul meu Freddy se va simți fericit dacă aș face aceasta. Știți poate că acest copilăș e tot ce mi-a mai rămas acum. Ceilalți sunt toți... Doamna Benton întoarse capul. Spuneți-i Pollyannei. Ea va înțelege. Apoi plecă închizând ușa după ea.

În aceeași zi, puțin mai târziu, veni altă văduvă, adică o doamnă care purta doliul văduviei. Polly n-o cunoștea deloc. Ea se întreba de unde putea Pollyanna s-o cunoască. Doamna se numea Tarbell.

- Bineînțeles, pentru dumneavoastră sunt o străină, dar nu pentru fetița dulce care zace acum atât de bolnavă. Eram la hotel, unde am stat toată vara, și în fiecare zi trebuia să fac plimbări lungi pentru sănătatea mea. Așa am întâlnit-o pe nepoțica dumneavoastră, care e un înger. Aș vrea să poți înțelege ce a fost ea pentru mine. Eram foarte trisă când am sosit aici; fața ei radioasă și veselie ei plăcută îmi aminteau de propria mea fetiță pe care am pierdut-o de vreo câțiva ani. Am fost atât de mâhnită aflând despre accident, și când am auzit că biata copilă nu va mai putea merge niciodată, și că era nenorocită pentru că nu mai avea de ce să fie mulțumită ca înainte, a trebuit să vin să vă văd.

- Sunteți foarte amabilă, murmură Polly.

- Veți avea bunătatea de a-i transmite ceva din partea mea?

- Bineînțeles.

- Spuneți-i numai că doamna Tarbell e mulțumită acum. Da, știu că asta vă pare straniu și că nu înțelegeți. Însă vă cer iertare că nu vă pot explica mai bine. (Fața doamnei Tarbell deveni tristă, și zâmbetul îi dispăru de pe buze). Însă nepoțica duminică va înțelege ce vreau să spun, și am simțit că trebuia să vin să-i spun. Mulțumesc și vă rog scuzați-mă pentru îndrăzneala ce-am avut-o de a veni aici, adăugă ea și plecă.

Cu totul zăpăcită de data aceasta, Polly se urcă repede în camera Pollyannei.

- Drăguța mea, cunoști pe doamna Tarbell?

- O! da, o iubesc pe doamna Tarbell. Ea este bolnavă și atât de tristă; locuiește la hotel și face plimbări lungi. Le facem împreună. Adică vreau să spun... le făceam.

Vocea Pollyannei se zdrobi și două lacrimi grele alunecară de-a lungul obrazului ei. Polly își dresе glasul:

- Ei bine, iubita mea fetiță, chiar acum a fost aici și mi-a transmis un mesaj pentru tine, dar n-a voit să-mi spună exact ce înseamnă. A zis că vrea să știi „că doamna Tarbell e mulțumită acum”.

Pollyanna bătu din palme:

- A spus asta într-adevăr? O! cât sunt de mulțumită!

- Dar Pollyanna ce a vrut ea să spună?

- Așa e jocul și... Pollyanna se opri brusc și își puse mâna pe gură.

- Care joc?

- O! nimica, tanti Polly. Nu pot să-ți explic fără a vorbi despre lucruri pe care nu am voie să le spun.

Polly voi să continue cu întrebările, însă mâhnirea, zugrăvită pe micul obraz atât de palid, o făcu să tacă.

Puțin timp după vizita doamnei Tarbell, curiozitatea domnișoarei Polly atinse culmea datorită vizitei unei tinere femei, fardată și cu părul de o culoare anormală, cu tocuri înalte și bijuterii false; era o femeie a cărei reputație proastă era cunoscută de domnișoara Polly, și pe care nu ar fi voit s-o întâlnească sub acoperișul castelului ei. Intrând în camera în care străina nepoftită fusese introdusă, Polly nu-i întinse mâna, ba chiar se dădu cu un pas înapoi.

Aceasta se sculă imediat. Ochii îi erau roșii de plâns. Cu oarecare îndrăzneală întrebă dacă ar putea să vadă, un moment, pe mica Pollyanna.

Polly refuza cu o voce cam aspră la început; dar ceva în ochii rugători ai femeii o tăcu să adauge mai politicoș că nimeni nu obținuse permisiunea de a vedea pe Pollyanna.

Femeia stătu puțin la îndoială, apoi începu a vorbi pe un ton cam arogant:

- Sunt doamna Payson, doamna Tom Payson. Presupun că ați auzit vorbindu-se de mine, după cum mai toți oamenii buni din oraș au auzit; probabil însă că vorbele rele ce le-ați auzit nu sunt toate adevărate, dar asta n-are importanță. Am venit numai pentru fetiță. Când am aflat despre groaznicul accident ce i s-a întâmplat mi-a venit rău. Săptămâna trecută mi s-a spus că nu va mai putea umbla și... și aș schimba bucuroasă picioarele mele cu ale ei, săraca, căci ea poate să facă mai mult bine într-un ceas alergând de colo până colo decât aș putea tace eu într-o sută de ani! Dar asta n-are importanță! Picioarele nu sunt date întotdeauna celor ce le-ar întrebuința mai cu folos, m-am convins de asta.

Se opri pentru a-și drege glasul și urmă iarăși cu vocea răgușită:

- Poate că nu știți, dar eu o cunosc foarte bine pe fetița dumneavoastră. Noi locuim pe strada Pendleton Hill. Ea trecea adeseori pe acolo. Câteodată se oprea să se joace cu copiii mei și să vorbească cu mine și cu soțul meu când era el acasă. Părea a ne iubi. Cred că ea nu știa că persoanele de felul ei nu vorbesc în general cu oameni de teapa mea. Dar dac-ar vorbi, domnișoară

Harrington, poate n-armai fi atâtea ființe ca mine, adăugă ea cu oarecare amărăciune. Oricum, ea venea și aceasta nu-i pricinuia nici un rău, în schimb nouă ne făcea mult bine. Ea nici nu știe, sper, căci dac-ar ști ar înțelege lucruri pe care e mult mai bine nici să nu le cunoască. Anul acesta am trecut prin momente nespuse de grele din multe privințe. Eram atât de descurajată, și eu și soțul meu, încât eram gata de orice. Am vrut să divorțăm fără a ne îngriji de ce se va întâmpla cu copilașii noștri. Apoi am auzit de accident și am aflat că scumpa și buna fetiță nu va mai putea veni niciodată la noi. Ne-am gândit cu o adâncă durere la timpul când avea obiceiul de a se opri în treacăt la porțița noastră ca să se joace cu copiii și să râdă mulțumită. Căci ea ***era întotdeauna mulțumită de ceva***, și într-o zi ne-a spus de ce era așa, și ne-a explicat „jocul” ei, pe care desigur îl cunoașteți. Ea încerca să ne învețe cum trebuie să-l jucăm, dându-ne astfel curajul de a trăi înainte. Acum am auzit că ea este desnadăduită din cauza că nu-l mai poate juca, nemaiaivând de ce să fie mulțumită. Pentru asta am venit azi, pentru a-i da un prilej de mulțumire. Ne-am hotărât să ne împăcăm pentru copilașii noștri și să jucăm de acum împreună „jocul” ei. Sunt sigură că ea va fi mulțumită, pentru că de multe ori era foarte mâhnită când ne auzea certându-ne cu vorbe urâte. Nu prea văd cum o să ne poată ajuta „jocul”, dar am speranță că ne va ajuta. În tot cazul vrem să-l încercăm pentru că așa dorea ea. O să binevoiți a-i spune asta?

- Da, am să i-o spun, promise Polly. Și mulțumesc că ai venit, adăugă ea întinzându-i mâna deodată.

Aroganța femeii dispăru numaidecât. Buzele începură a-i tremura și pronunțând cuvinte nedeslușite, doamna Payson strânse mâna întinsă a domnișoarei Polly și ieși afară.

De-abia se închisese ușa când Polly strigă tare și răstit:

- Nancy!

Seria vizitelor, pe care le îndurase în ultimele zile, a culminat în experiențele extraordinare, ce se petrecură în acea după-masă, și i-a încordat nervii până la cel mai înalt grad. Nancy nu mai auzise pe stăpâna ei vorbind așa de aspru din ziua accidentului.

- Nancy, vreau să-mi spui în ce constă acel „joc” absurd pe care îl cunoaște tot orașul! Și ce are nepoata mea de-a face cu el? De ce mă însărcinează pe mine toți, de la Milly Snow până la doamna Payson, să-i spun că ei toți „îl joacă”? După cât pot să judec, ***jumătate din locuitorii orașului poartă panglici albastre, încetează certurile lor familiale sau învață să le placă de lucrurie pe care le urau înainte, și toate acestea datorită Pollyannei***. Am încercat să obțin lămuriri chiar de la ea, dar n-am reușit, și vezi, nu vreau să o obosesc. Dar am auzit spunându-ți ceva aseară care mă face să cred că și dumneata faci parte dintre ei. Acum vrei să-mi spui ce înseamnă toate comediile astea?

Spre adâncă mirare a domnișoarei Polly, Nancy începu a plânge în hohote și după ce se liniști puțin începu:

- Asta înseamnă că din iunie anul trecut, această scumpă copilă a făcut pe toți oamenii din orașul nostru mulțumiți, și. că acum rolurile fiind schimbate, ei toți încearcă la rândul lor s-o facă și pe ea mulțumită.

- Mulțumită de ce?

- Numai... mulțumită. Așa e jocul.

Polly bătut din picior cu nerăbdare:

- Ești ca toți ceilalți, Nancy. Ce joc?

Nancy, ridicând capul, o privi pe stăpâna sa drept în ochi:

- Am să ți-l spun. E jocul pe care Pollyanna l-a învățat de la tatăl ei.

Ea primise odată când era mică o pereche de cârje într-un pachet cu daruri, în loc de o păpușă pe care o aștepta cu nerăbdare, și desigur că ea a început să plângă cum de fapt ar fi tăcut oricare alt copil. Atunci tatăl ei i-a spus că ***în toate împrejurările se găsește ceva de care poți să te bucuri și că putea și ea fi mulțumită că a primit cârjele.***

- Cum să fie mulțumită pentru cârje?

Polly suspină dureros, gândindu-se la picioarele țepene, nemișcate din patul de la etajul de sus.

- Da. Așa mi-a povestit chiar ea. Tatăl ei îi zisese că ea putea fi mulțumită pentru că nu avea nevoie de ele.

- O! exclamă Polly.

- Și de-atunci a continuat să joace acest joc, căutând întotdeauna să fie mulțumitoare pentru ceva, orice i s-ar întâmpla. Și ea mi-a spus că nu se mai gândise atât la păpușa pe care nu primise cât timp se simțea mulțumită că n-avea nevoie de cârje. Acest joc îl numea ea „***jocul mulțumirii***”. Și l-a jucat întotdeauna de atunci.

- Dar cum... cum?... Polly se opri incapabilă de a continua.

- Sunteți mirată de a descoperi ce bine lucrează acest joc, adică cum reușește de bine, domnișoară? adăugă Nancy aproape tot atât de convinsă ca și Pollyanna însăși. Aș voi să va povestesc, dacă bineînțeles mai aveți răbdare să mă ascultați, tot ce a făcut pentru mine și copii la noi. acasă. Știți că a fost o dată cu mine să-i vadă. M-a învățat și pe mine să fiu mulțumită de multe lucruri mari și mici, și aceasta face viața cu mult mai ușoară. De pildă, nu puteam suferi numele de Nancy, care mi se părea cel mai urât din lume; ei bine, ea m-a învățat să-l iubesc zicându-mi că trebuie să fiu mulțumită că nu mă cheamă „Hephzibah”. Nu-mi plăceau diminețile de luni. M-a făcut să le iubesc.

- Iubești diminețile de luni?

Nancy începu a râde:

- Aceasta vă pare caraghios domnișoară, dar lăsați-mă să vă lămuresc. Fetița aceasta deosebită a descoperit antipatia mea pentru ziua de luni, și mi-a spus următoarele: „***Ei bine, Nancy, poți fi mai mulțumită luni dimineața decât în celelalte zile ale săptămânii, pentru că o să treacă o săptămână întreagă până ce va reveni iar luni***”; și de atunci în fiecare luni mă

gândesc la ce mi-a spus și aceasta m-a ajutat mult; încep să râd de câte ori îmi amintesc aceasta, și râsul ajută la toate, credeți-mă.

Dar de ce nu mi-a vorbit niciodată de acest joc? Pentru ce se ascundea de câte ori o întrebam?

Nancy stătu o clipă la îndoială, apoi zise:

- Sa mă iertați, domnișoară, dar i-ați interzis de la început să vorbească de tatăl ei, așa că nu putea să vă explice jocul, deoarece el o învățase, înțelegeți?

Polly își mușcă buzele.

- Ar fi voit micuța să vă vorbească de el dumneavoastră prima; avea nevoie să-l joace cu cineva, și de aceea i-am propus să fiu eu acel cineva.

- Dar... ceilalți? întrebă Polly profund înduioșată.

- O! acum aproape toată lumea îl cunoaște, cel puțin judecând după cele ce aud din toate părțile pe unde mă duc. Fără îndoială, ea a vorbit de jocul ei multor persoane care la rândul lor l-au explicat altora; așa se răspândesc lucrurile bune și cele rele, știți? Era drăguța de ea atât de zâmbitoare și de amabilă cu fiecare și atât de mulțumită în ea însăși tot timpul, încât nu se putea să nu fie observată de toți. Acum, de când a fost rănită, toată lumea e mâhnită, mai cu seamă de când s-a auzit cât de mult suferă mititica că nu mai poate fi mulțumită. De aceea vin toți în fiecare zi să-i spună cât sunt de mulțumiți datorită ei, fiindcă ea i-a învățat să fie mulțumiți, sperând că-i vor face bine ei când va afla despre aceasta. Domnișoara Pollyanna a dorit atât de mult să găsească oameni cu care să poată juca jocul ei.

- Ei bine, cunosc acum pe cineva care îl va juca de acum înainte, murmură Polly, îndreptându-se spre ușa bucătăriei.

Nancy privi în urma ei mirată.

- Acum sunt gata să cred orice, își spuse Nancy în sine. Domnișoară Polly, acum e timpul să mă bați la cap cu orice n-aș fi crezut până acum.

Puțin mai târziu, infirmiera lăsă pe domnișoara Polly singură cu Pollyanna.

- Azi ai mai avut o vizită, drăguța mea, anunță Polly cu o voce pe cât putu de clară. Îți aduci anunțe de doamna Payson?

- Doamna Payson? O, da! Ea locuiește pe strada care duce la domnul Pendleton și are cei mai frumoși copii de pe lume, o fetiță de trei ani și un băiețel de cinci. Ea însăși e foarte frumoasă și soțul ei la fel, însă parcă nu-și dau seama cât sunt de frumoși amândoi. Câteodată se ceartă, adică vreau să spun că nu sunt totdeauna de aceeași părere. Sunt și săraci, zic ei, și nici nu primesc pachete pentru că el nu e misionar ca... Ei bine, nu e preot misionar.

O ușoară roșeață se întinse pe fața Pollyannei și se reflectă imediat și pe cea a mătușii sale.

- Ea poartă haine frumoase câteodată, cu toată sărăcia lor, urmă Pollyanna. A primit inele frumoase cu diamante, rubine, perle și smaralde; dar spune că mai are unul de prisos de care vrea să scape și să ceară divorț. Ce

înseamnă divorț, tanti Polly? Mi-e teamă că nu e ceva frumos pentru că ei nu par fericiți când vorbesc de el, și ea spune că, dacă-l obține, nu vor mai locui împreună, iar domnul Payson va pleca departe și probabil cu copiii. Eu cred că ar face mult mai bine să păstreze tocmai acel inel de prisos, iar nu pe celelalte, nu crezi? Tanti Polly, ce înseamnă divorț?

- Dar știi ca nici nu se mai gândesc a se despărți, drăguța mea, zise Polly fără a răspunde întrebării puse de Pollyanna. Sunt hotărâți să rămână împreună.

- ***O, ce mulțumită sunt!*** Atunci vor fi tot acolo când mă voi duce să-i văd?... Of, Doamne! Iar am uitat! exclamă fetița disperată. Tanti Polly, de ce nu pot să-mi amintesc că picioarele mele nu mă vor duce nicăieri și că nu voi mai merge niciodată, niciodată să-l văd pe domnul Pendleton?

- Lasă, lasă fetița mea scumpă și iubită, nu-ți face atâta supărare. Poate ai să te poți duce câteodată cu trăsura când te vei face puțin mai bine. Dar, ia ascultă! Nu ți-am terminat de spus mesajul doamnei Payson. Ea a vrut să-ți spun că vor rămâne nedespărțiți și că vor juca împreună jocul, așa cum doreai tu. Pollyanna zâmbi printre lacrimi.

- Adevărat? Vor face cum zici? ***O, cât sunt de mulțumită!***

- Da, a spus că mi-a povestit totul, pentru că spera să fii tu mulțumită, Pollyanna.

- Dar, tanti Polly, vorbești acum de parcă l-ai cunoaște... Știi ceva despre acel joc, mătușă Polly?

- Da, drăguță, Nancy mi l-a explicat și găsesc că e un joc minunat. Aș vrea să-l joc cu tine de azi înainte.

- O! tanti Polly, dumneata? ***Sunt nespus de mulțumită!*** Trebuie să știi că tot timpul doream să-l joc cu tine mai mult decât cu oricare altă persoană pe lume.

Polly respiră adânc. Îi era acum și mai greu să-și dreagă glasul, totuși spuse încetișor:

- Da, iubita mea fetiță, însă nu voi fi singură. Pollyanna, mi se pare că mai tot orașul joacă acum jocul cu tine, chiar și preotul. Nu am avut încă prilej să-ți spun, dar, ducându-ma în oraș, am întâlnit azi-dimineață pe domnul Ford, și el m-a rugat să-ți spun că, îndată ce vei putea să-l primești, va veni să-ți povestească cum n-a încetat să fie mulțumit gândindu-se la cele opt sute de ***„texte îmbucurătoare”*** despre care i-ai vorbit. Vezi, fetițo dragă, tu ești motivul pentru care tot orașul joacă jocul, și e mult mai fericit ca înainte. Este totul datorită ție, o copilă mică și bună, fiindcă tu ai învățat pe acești oameni un joc nou și felul cum să-l joace.

Pollyanna bătu din palme.

- ***O, cât sunt de mulțumită*** strigă ea cu o față luminată de bucurie. Ei bine, tanti Polly, văd acum ceva de care pot fi cu adevărat mulțumită. ***Sunt mulțumită că am avut odată picioarele mele, altfel nu aș fi putut realiza toate acestea***

Scurtele zile de iarnă se scurseră una câte una. Dar pentru Pollyanna nu erau scurte, ba erau chiar lungi și adeseori nespuse de dureroase. Totuși în zilele acelea, Pollyanna cu hotărâre și resemnare, privea voioasă la tot ce se întâmpla în jurul ei. Nu trebuia ea oare să joace „jocul” acum cu tanti Polly? Și tanti Polly găsea acum atâtea lucruri care o făceau mulțumită. Astfel, chiar dânsa descoperi o poveste despre doi orfani care, în timpul unui viscol cumplit, găsiră o poartă zvârlită de vânt în câmp, sub care se adăpostiră. Stând sub acest acoperământ, ei se întrebau ce făceau oamenii săraci care nu aveau nici o ușă. Și tot tanti Polly îi povesti istoria unei biete bătrâne care nu mai avea decât doi dinți dar care era atât de mulțumită că acești dinți se loveau unul de altul, și astfel ea putea să mestece măcar câte puțin.

Acum Pollyanna, ca și doamna Snow, împletea lucruri folositoare din lână frumos colorată în tonuri vii și era mulțumită, pentru că avea mâini de care se putea folosi. Ea primea câteodată vizite și scrisori afectuoase de la cei care nu puteau să o viziteze, scrisori ce îi aduceau noi subiecte de cugetare. Ea chiar avea nevoie să se gândească mereu la lucruri noi. L-a primit o dată pe domnul John Pendleton și de două ori pe Jimmy. Domnul Pendleton îi spusese ce băiat bun devenise Jimmy și ce purtare frumoasă avea el. Iar Jimmy, la rândul lui povestise ce cămin plăcut găsisese și cât de nobil tată era domnul Pendleton pentru el, adăugând că toate acestea i se datorau ei.

- Toate acestea *mă fac din ce în ce mai mulțumită*, fiindcă am avut cândva picioare ca toată lumea, zise Pollyanna mătușii sale după aceste vizite.

Trecu iarna și veni primăvara. Persoanele care o înconjurau pe Pollyanna și o îngrijeau cu devotament și iubire vedeau că tratamentul n-o ajutase prea mult. Se părea că tristul pronostic al doctorului Mead era pe cale de a se adevăra:

Pollyanna nu va mai putea umbla niciodată. Tot orașul Beldingsville era la curent cu tot ce o privea pe Pollyanna, iar mai cu seamă un om se zbuciuma și se impacienta auzind veștile rele despre biata copilă. Cum însă zilele treceau fără a aduce vreo schimbare spre mai bine, ba mai degrabă se schimbau spre rău, se ivi ceva care mări și mai mult grija și suferința ce se citeau pe fața acestui om: deznădejdea și ferma hotărâre de a încerca ceva se băteau cap în cap, luptând una cu alta. La urmă învinse hotărârea, și astfel, spre marea surprindere a domnului Pendleton, se trezi într-o zi cu doctorul Thonias Chilton.

- Dragă John, începu doctorul răstit, am venit să te văd pentru că tu cunoști mai bine ca oricare altul relațiile mele din trecut cu domnișoara Polly.

John Pendleton avu impresia că tresărise în mod vizibil fără să vrea, căci în realitate știa ceva despre relațiile care priveau pe domnișoara Polly și pe doctorul Chilton, dar acest subiect nu fusese menționat între ei de mai bine de cincisprezece ani.

- Da, zise el silindu-se a manifesta prin tonul vocii lui o simpatie reală, dar nu o prea mare curiozitate.

Observă numaidecât că doctorul era prea tulburat și prea grăbit să-și destăinuie focul ce-l mistuia pentru a se opri să observe modul în care fusese primit.

- Domnule Pendleton, trebuie s-o văd pe Pollyanna și s-o examinez. E de datoria mea s-o fac.

- Ei bine, de ce nu?

- De ce nu? Dumneata știi că eu nu am trecut pragul acelei case de mai mult de cincisprezece ani. Nu știi, dar îți spun că stăpâna acelei case mi-a zis odinioară că dacă vreodată mi-ar cere să reintru acolo, aceasta ar însemna că-mi cere iertare și că totul ar fi ca mai înainte; adică, ar consimți să mă ia în căsătorie. Poți dumneata să ți-o închipui cerându-mi să revin acum? Eu nu!

- Dar n-ai putea merge la ea fără să ți-o ceară?

Doctorul se încruntă:

- Bineînțeles că nu. Am și eu o oarecare mândrie.

- Dar dacă ești atât de îngrijorat de Pollyanna, n-ai putea să-ți calci pe mândrie și să uiți de vechea voastră ceartă?

- Am uitat cearta demult! Întrerupse doctorul înfierbân-tându-se. Nu vorbesc de acest fel de mândrie. În ceea ce mă privește, m-aș putea duce de aici până acolo în genunchi sau aș putea să merg în cap dacă aceasta ar putea ajuta la ceva.

- Eu vorbesc de mândria mea profesională. E un caz de boală gravă și eu sunt doctor, deci nu-mi pot băga nasul unde nu-mi fierbe oala!

- Chilton, care a fost cauza acelei certe? întrebă Pendleton.

Doctorul se sculă drept în picioare.

- Cauza? Dar ce înseamnă o ceartă între îndrăgostiți după ce e terminată? O ciorovăială stupidă cu privire la dimensiunile lumii sau la adâncimea unui râu, sau altceva de genul acesta. Cât mă privește pe mine, voi admite că n-a fost ceartă, dar vreau numaidecât să văd copila. E o chestiune de viață și de moarte. Eu cred că Pollyanna are nouăzeci la sută șanse de vindecare radicală.

Cuvintele acestea erau clare și fuseseră rostite lângă fereastra deschisă, aproape de fotoliul în care stătea John Pendleton, așa încât ajunseseră la urechile unui băiețuș ingenuncheat lângă fereastră.

Jimmy Bean, care era ocupat în fiecare sâmbătă cu smulgerea buruienilor din straturile de flori, încremeni cu urechile și ochii mari deschiși.

- Pollyanna să meargă! zise John Pendleton. Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că după câte aud eu, cu toate că sunt departe de patul ei, e vorba de un caz identic sau care se aseamănă foarte mult cu acela pe care unul din colegii mei, prieten de liceu, l-a vindecat acum de curând. Timp îndelungat el a făcut studii speciale asupra acestor cazuri. Am rămas în contact

cu el și am studiat și eu puțin aceste cazuri speciale, și, după câte știu... dar trebuie să văd fetița.

John Pendleton își părăsi fotoliul.

- Dar trebuie s-o vezi! N-ai putea ajunge acolo prin doctorul Warren?

Doctorul Chilton scutură din cap.

- Nu cred, cu toate că doctorul Warren a fost foarte cuviincios cu mine, mi-a spus chiar că a propus o consultație cu mine, însă domnișoara Polly a refuzat în mod hotărât, încât el n-ar mai îndrăzni să vorbească de aceasta chiar dacă ar cunoaște dorința mea de a vedea pe Pollyanna. Nu demult au venit să mă consulte câțiva pacienți de-ai lui, ceea ce îmi leagă și mai mult mâinile. Dar Pendleton, trebuie neapărat să văd copila! Gândește-te ce s-ar putea face dacă aş vedea-o.

- Da, și închipuiește-ți ce ar putea rezulta dacă nu ai vedea-o, replică domnul Pendleton.

- Dar cum aş putea să mă duc fără să fiu chemat direct de mătușa ei, ceea ce nu se va întâmpla niciodată!

- Ea va trebui convinsă să te cheme!

- Dar cum?

- Nu știu!

- Nu, n-ai cum să știi nici tu, nici altcineva. Ea este prea mândră și mânioasă ca să mă cheme, ținând cont de ceea ce a spus ea cu mulți ani în urmă în legătură cu ce va însemna chemarea aceasta. Dar când mă gândesc la fetița aceea, sortită unei vieți mizerabile, și când mă gândesc că în mâinile mele s-ar putea să fie o șansă de salvare pentru ea, dar din cauza acestei nesuferite mândrii și a manierelor profesionale, eu...

Nu-și termină fraza și, cu mâinile îndesate în buzunare, se întoarse și începu să meargă mânios înainte și înapoi prin cameră.

- Dar dacă ar putea fi făcută să vadă și să înțeleagă, insistă John Pendleton.

- Da, și cine o va face? întrebă doctorul cu o voce aspră.

- Nu știu, nu știu cine ar putea, îngână celălalt dezamăgit,

În grădină, în dreptul ferestrei deschise, Jimmy Bean se mișcă deodată din locul unde stătuse, aproape ținându-și răsuflarea ca să nu piardă nimic din cele spuse.

- Auzi una ca asta! șopti el animat. Eu voi fi acela care o voi face!

Și imediat se ridică, se furișa pe lângă casă și o luă la fugă din răspuțeri pe colina Pendleton în jos.

A venit Jimmy Bean și vrea să vorbească cu dumneata, îi spuse Nancy din ușă.

- Cu mine? Întrebă domnișoara Polly luată prin surprindere. Ești sigură că nu ai înțeles greșit și că de fapt vrea să vorbească cu Pollyanna? Ar putea s-o vadă astăzi pentru câteva minute, dacă vrea.

- Da, doamnă. I-am spus, dar a zis că vrea să vorbească cu dumneavoastră.

- Bine, atunci voi veni jos, zise domnișoara PoUy, ridicându-se de pe scaun puțin obosită.

În sufragerie o aștepta un băiat cu ochii mari și fața îmbujorată, care începu imediat să vorbească.

- Doamnă, știu că ceea ce fac și spun acum e teribil, dar nu se poate altfel. E pentru Pollyanna, și pentru ea sunt în stare oricând să calc și pe cărbuni aprinși, sau să mă adresez dumatăle, sau orice alt lucru de felul acesta. Și sunt sigur că dumneata ai face la fel dacă ai crede că e vreo șansă ca ea să poată merge din nou. Și tocmai de asta am venit să-ți spun că, dacă numai mândria dumatăle e ceea ce o împiedică pe Pollyanna să meargă, sunt sigur că vei înțelege și-l vei chema pe doctorul Chilton...

- Poftim? Întrerupse domnișoara Polly, în timp ce mirarea de pe față i se schimbase în indignare.

Jimmy oftă disperat.

- Vezi, n-am vrut să te supăr. Tocmai de aceea am început prin a-ți spune că ar putea să meargă din nou. M-am gândit că atunci vei asculta.

- Jimmy, ce tot vorbești aici?

Jimmy oftă din nou.

- Tot încerc să-fi spun.

- Atunci, spune-mi. Începe cu începutul și ia-o încet, ca să înțeleg. Nu porni de la mijloc, ca mai înainte, încurcând astfel toată povestea!

Jimmy își umezi buzele de mai multe ori.

- Bine, să începem din nou. Doctorul Chilton a venit să-l vadă pe domnul Pendleton, și stăteau de vorbă în salon. Până aici înțelegi?

- Da, Jimmy.

Vocea domnișoarei Polly devenise foarte slabă.

- Apoi, geamul fiind deschis, în timp ce pliveam buruienile din dreptul lui, am auzit ce vorbeau.

-Jimmy! Trăgeai cu urechea?

-Nu vorbeau despre mine, și nu m-am furișat acolo ca să ascult, o înfruntă Jimmy. Și îmi pare bine că am ascultat. Și dumatăle îți va părea bine când îți voi spune. S-ar putea s-o facă pe Pollyanna să poată umbla din nou!

- Jimmy, ce vrei să spui? Domnișoara Polly îl asculta acum cu toată atenția.

- Ți-am spus doar că e important, întâri Jimmy satisfăcut. Vezi, doctorul Chilton cunoaște un doctor care poate să o vindece pe Pollyanna; adică așa crede, știi, să o facă să meargă; clar nimic nu e sigur până nu o vede. Și vrea

cu disperare să o vadă, dar i-a spus domnului Pendleton că dumneata nu-i dai voie.

Domnișoara Polly se roșise foarte tare.

- Dar Jimmy, nu pot... n-aș putea! Adică, n-am știut! Domnișoara Polly își frângea mâinile, simțindu-și neputința.

- Da, și tocmai de aceea am venit să-ți spun, ca să știi, afirmă Jimmy plin de încredere. Ziceau că din nu știu ce motiv n-ai vrea să-l lași pe doctorul Chilton să vină și că așa i-ai spus doctorului Warren. Și doctorul Chilton nu poate veni nechemat din cauza mândriei,... și profesiei... și așa ceva. Și ei sperau ca cineva să te facă să înțelegi, dar nu știau cine. Și cum eu eram afară lângă fereastră, mi-am zis: Eu voi fi acela! Și am venit... și acum ai înțeles?

- Da; dar Jimmy, despre doctorul acela, imploră domnișoara Polly, cine este? Ce a mai făcut în domeniul acesta? Sunt siguri că poate să o facă pe Pollyanna să meargă?

- Nu știu cine este. N-au spus. Doctorul Chilton îl cunoaște și știe că a vindecat pe cineva ca și Pollyanna; așa crede doctorul Chillon. Oricum, nu din cauza lui, erau ei îngrijorați, ci din cauza dumată, că nu vrei să-l lași pe doctorul Chilton să o vadă. Dar acum că înțelegi îl vei lăsa, nu-i așa?

Domnișoara Polly dădu din cap nehotărâtă. Respirația îi devenise scurtă și neregulată; Jimmy, care o privea cu ochii nerăbdători, avu impresia că ea va începe să plângă. Dar nu plânse. După un minut, zise înfrântă:

- Da... îl voi lăsa... pe doctorul Chilton... să o vadă. Acum Jimmy, fugi repede acasă! Trebuie să vorbesc cu doctorul Warren. E sus acum. L-am văzut când a venit acum câteva minute.

Peste puțin timp, doctorul Warren a fost surprins să întâlnească în hol pe domnișoara Polly, foarte agitată și îmbujorată. Și mai mare i-a fost mirarea când a auzit-o spunându-i cu sufletul la gură:

- Doctore Warren, mi-ai cerut mai demult să-ți dau voie să-l aduci pe doctorul Chilton să o consulte pe Pollyanna, iar eu am refuzat. De atunci m-am răzgândit, și te rog foarte mult să-l chemi pe doctorul Chillon. Poți să faci aceasta imediat? Mulțumesc.

Următoarea dată când doctorul Warren intră în camera unde Pollyanna zăcea privind la culorile zglobii ce se răsfrângeau pe tavan, acesta era însoțit de un om înalt și lat în umeri.

- Domnule doctor Chilton! O, domnule doctor Chilton, ce bine-mi pare să te văd! strigă Pollyanna. Și ca rezultat al bucuriei ei evidente, mai mult decât o pereche de ochi se umplură de lacrimi fierbinți. Dar dacă tanti Polly nu vrea...

- Sunt de acord, draga mea; nu te îngrijora, o liniște domnișoara Polly, pășind înainte foarte agitată. I-m spus doctorului Chilton ca... că vreau să te consulte... împreună cu doctorul Warren în dimineața aceasta.

- Atunci, dumneata l-ai invitat să vină! murmură Pollyanna satisiaculă.

- Da, dragă, eu l-am chemat. Adică...

Dar era deja prea târziu. Privirea de adorație ce apăruse în ochii doctorului Chilton era de necontestat, și domnișoara Polly o văzuse și ea. Cu fața foarte îmbujorată, ea se întoarse și părăsi în grabă camera.

Lângă geam, doctorul Warren și infirmiera vorbeau cu însuflețire. Doctorul Chilton își întinse amândouă mâinile spre Pollyanna.

- Fetilo, cred ca azi ai făcut una din cele mai bune lucrări aducătoare de bucurie, de până acuma, spuse el cu vocea zdruncinată de emoție.

Spre seară, mătușa Polly, în chip miraculos schimbată și emoționată, se apropie ușor de patul Pollyannei. Infirmiera era plecală la cină, așa că erau numai ele două.

- Pollyanna, draga mea, vreau să afli tu prima. Curând, doctorul Chilton va deveni unchiul tău. Și totul ți se datorează ție. O, Pollyanna, sunt așa de fericită! Și așa de mulțumită, draga mea!

Pollyanna începu să bată din palme. Dar se opri chiar la mijloc, înainte ca mâinile ei mici să se atingă pentru prima dată.

- Tanti Polly, tanti Polly, dumneata erai femeia a cărei mână și inimă le-a voit el de atâta timp? Da, știu că tu erai. Și asta a vrut el să zică atunci când mi-a spus că am făcut cel mai îmbucurător lucru azi. ***Sunt așa de mulțumită! Tanti Polly, nu știu cum se face, dar sunt așa de fericită că mi-mi pasă... nici de picioare, acum!***

Mătușa Polly își înăbuși suspinul.

- Probabil că în curând, draga mea...

Dar tanti Polly nu termină. Nu avea îndrăzneala să-i spună încă despre marea nădejde pe care doctorul Chilton i-o semănase în inimă. Îi spuse numai despre noua „poziție” a doctorului Chilton, fapt pentru care Pollyanna a fost foarte încântată:

- Pollyanna, săptămâna viitoare vom pleca într-o călătorie. Te vom purta într-un pătuț confortabil, cu trăsură și mașini, până la casa unui mare doctor care locuiește departe de aici. El este un prieten bun al doctorului Chilton și vom merge să vedem ce poate face pentru tine!

***Dragă tanti Polly și unchiule Tom,
O, acum pot să merg! Am pășit astăzi de la pat până la fereastră. În total șase pași. Ah, ce bine este să fu pe picioarele mele din nou!***

Toți doctorii stăteau în jur și zâmbeau, și toate surorile medicale stăteau alături de ei și plângeau. O doamnă din salonul alăturat, care mersese pentru prima dată cu o săptămână în urmă, a venit să privească; alta care speră că va merge luna viitoare a fost de asemenea invitată și a stat să

privească de pe patul meu, de unde mă încuraja aplaudând. Până și Black 'Tilly care spală pe jos se uita prin geam și-mi zicea „fetiță scumpă”, dar apoi, fiind copleșită de lacrimi, n-a mai putut spune nimic.

Nu pot să înțeleg de ce plângeau. Mie-mi venea să cânt, să strig, să țip! Oh,... oh... oh! Imaginați-vă! Pot să merg, da, să merg, din nou! Acum nu îmi mai pare rău c-am stat aici aproape zece luni; oricum, n-am lipsit de la nuntă. Cât de drăguț a fost din partea ta, tanti Polly, să te măriți chiar aici, lângă patul meu, ca să pot fi și eu de față.Întotdeauna născoci lucrurile cele mai minunate!

Cei de aici îmi spun că îmi vor da drumul acasă curând. Nu m-aș supăra să vin acasă mergând pe jos, crede-mă. Nu cred că o să mai vreau vreodată să merg cu trăsura, undeva. O să fie grozav doar să pot umbla. O, sunt așa de bucuroasă! Sunt mulțumită de toate, chiar și de faptul că mi-am pierdut întrebuințarea picioarelor pentru cât-va timp; altfel, niciodată n-aș fi realizat ce minunat este să ai picioare sănătoase. Mâine voi merge opt pași.

*Transmiteți dragostea mea tuturor,
Pollyanna*